Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
5

GÖNÜL AVCISI

Charlotte Lamb

Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

GÖNÜL AVCISI

Nicola, Lang Hyland'in sekreteri olduğu kadar sağ koluydu da. Onun yalnızca iş ilişkilerini değil, kadınlarla olan ilişkilerini de bilirdi. Lang tam bir gönül avcısıydı. Lügatinde evlilik diye bir kelime yoktu. İri gözlü sarışınlarla gününü gün eder, durmadan sevgili değiştirirdi. Sonunda, Lang'in terk ettiği sevgililerine kırmızı gül göndermek de, yaşlı gözlerle kapıya dayanan kadınları atlatmak da, Nicola'ya düşerdi hep.

Peki, bütün bunlara karşın, Lang'le göz göze geldiğinde neden fırtınalar kopuyordu Nicola'nın yüreğinde? Neden nefret edemiyordu bu adamdan?

100 TL.

GÖNÜL AVCISI

«Neden korkuyorsun?» diye sordu Lang. «Beni istediğini biliyorum. Bu kadar ürkecek ne var bunda?» Dudakları Nicola'nın vücudunda usul usul geziniyordu. «İstiyorum seni, Nicola. Aşkın ne demek olduğunu öğretmek istiyorum sana!»

Nicola bir an öyle kaldı, sonra buz gibi gözlerle Lang'e baktı. «Sen aşktan ne anlarsın! Bana aşkın ne olduğunu öğretmek sana mı kaldı!»

Oysa bunun doğru olmadığını biliyordu Nicola. Aşk demek, Lang demekti onun için. Bu iki sözcük, bir daha ayrılmamacasına bütünleşmişti yüreğinde...

BİRİNCİ BÖLÜM

Nicola hep yürüyerek giderdi işine. Evi Chelsea'de, nehrin yakınındaki yan sokaklardan birindeydi. Nicola, yol boyunca, Thames nehrinin her an değişen görüntüsünü seyrederek yürümeye bayılırdı. Son günlerde baharla coşan nehir delifişek akıyordu. Karanlık suların yüzünde, bir görünüp bir kaybolan güneşin solgun ışıkları yüzüyordu. Nicola, o sabah kendisi de işe gitmeye pek hevesli olmadığı için, güneşe yerden göğe hak veriyordu.

Nezle olmuştu. Hafta sonunda hafiften başlayan nezlesi, şimdi iyice azıtmıştı. O sabah özenle boyanmasına karşın, yüzü solgun görünüyordu. Burnu gittikçe kızarıyordu.

Nicola, mantosunun kürk yakasını iyice kaldırmış, hızlı hızlı yürüyor, ama rüzgâr yine de yolunu bulup mantonun içine süzülerek bıçak gibi kesiyordu her yanını. Tatsız bir gün olacağı şimdiden belliydi. Nezle yetmiyormuş gibi, o sabah kız kardeşinden mektup almıştı. Caroline bir haftalığına onun yanına geleceğini yazıyordu. Nicola bu işe hiç mi hiç sevinmemişti. Gerçi kardeşini çok severdi, ama Caroline yanında yokken daha rahat ederdi. Caroline'in ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Oysa Nicola'nın kimseyle uğraşacak hali yoktu. Caroline altı yaşındayken, babaları ölmüştü. Anneleri, çok az bir gelirle iki kızını büyütmek, hayatla cebelleşmek zorunda kalmıştı. Çalışmaya başlamış, hayatın bin bir güçlüğüne göğüs germişti.

İşe giderken, «Ben yokken Caroline'e iyi bak.» diye tembih ederdi Nicola'ya. Kızlar büyüdükçe, aynı terane sürdü gitti: «Caroline'e göz kulak ol Nicky. Unutma, sen onun ablasısın.»

Nicola nasıl unutabilirdi ki? Caroline ne yapar yapar, başını mutlak derde sokardı., Onu beladan kurtarmak da her zaman Nicola'ya düşerdi. Hayat dolu, başına buyruk bir kız olan Caroline, Nicola'yı ürküten tehlikelere atılırdı. Caroline, on altı yaşına bastıktan kısa bir süre sonra anneleri ölünce, Nicola genç kızlık çağının son bulduğunu anladı. Bundan böyle Caroline'le ilgilenecek, ona göz kulak olacak kendinden başka kimse kalmamıştı.

O ilk gençlik yılları bir karabasan oldu. Caroline liseli öğrenci havasından sıyrıldıktan sonra son derece çarpıcı, havalı, menekşe gözlü, sarı saçlı ve sağduyudan kesinlikle yoksun bir kız olup çıktı. Çocukluğunda olduğu gibi, genç kızlığında da her tehlikeye gözü kapalı atılır, Nicola'yı üzüntüden üzüntüye sürüklerdi. Caroline'in sözlüğünde tehlike sözcüğü yer almıyordu sanki. En olmayacak adamlarla gezmeye gider, Nicola, erkeklerin evine gitmesine ya da sabahlara kadar süren partilere katılmasına karşı çıkınca da gülüp geçerdi. Bu şartlarda geçirdikleri iki yıl boyunca Nicola tam bir cehennem azabı yaşadı. Caroline David'le tanıştığı sıralarda, Nicola kendini yaşlı biri gibi hisseder olmuştu artık.

David sadece hoş bir delikanlı değil, aynı zamanda aklı başında biriydi. Bir süre sonra David Caroline'le

evlendi, karısını alıp kuzeye yerleşerek Nicola'yı büyük bir beladan kurtardı.

Şimdi, iki yıllık huzurlu bir dönemden sonra, Caroline Londra'ya geleceğini söylüyordu. «Sıkıntıdan patlıyorum,» diye yazıyordu. Nicola bu, sözleri okuyunca yüreğine bir sıkıntı gelip çöreklendi. Ne olur, ne olur David'den bıkmasa, diye dua ediyordu,

Nicola, işyerinin bulunduğu sokağa sapınca, Caroline meselesini daha sonra düşünmek, üzere kafasından uzaklaştırdı. Büronun kapısını açarken, içerden patronunun bağıra çağıra bir şeyler söylediğini, ardından da telefonu çat diye kapattığını duydu. Aman Tanrım, diye düşündü. Adamın cinleri tepesindeydi anlaşılan. Tam da sırasıydı yani. Bakalım daha ne terslikler olacaktı? Nicola mantosunu çıkardı, her zamanki yerine astı. Yazı makinesinin kılıfını çıkaracağı sırada, kapı ardına kadar açıldı. Nicola istemeye istemeye başını çevirip baktı.

Lang Hyland odanın öteki ucunda duruyordu. Kara kaşları, kibirli burnunun üstünde çatılmıştı. Nicola onu her görüşünde şaşırıyordu. Sanki adam her seferinde daha uzun, daha ince görünüyordu. Siyah saçları daha da gürleşmiş, daha da parlak bir görünüm almış, yüzünün çizgileri daha da keskinleşmiş gibiydi. Nicola, iki yıldır onun yanında çalıştığı halde, kırıcı, sert insan olan Lang'den çekinir, onu görünce adeta köşeye büzülürdü.

«Geç kaldın. Hangi cehennemdeydin?»

Lang'in öfkeli olduğu zamanlarda, Nicola ona cevap vermeden önce içinden ona kadar saymayı adet edinmişti. Nicola susup beklediği zaman, sinirlerine hâkim olabiliyor, bu arada Lang'in öfkesi de geçiyordu. Ama günün birinde dayanamayıp patlayacağından korkuyordu Nicola.

«Özür dilerim,» diye alttan aldı. "Nezleyim, erken kalkamadım.»

«Benim de başım ağrıyor, ama tam vaktinde geldim işimin başına.»

Nicola sustu. Mavi gözlerindeki ifade belli olmasın diye önüne baktı. Lang Hyland'in başı ağrıyorsa, kendi kabahatiydi. Gücü hiç tükenmeyecekmiş gibi yorardı kendini. Bunun sonuçlarına da yakınmadan katlanmak zorundaydı.

Lang Hyland her zamanki hızlı yürüyüşüyle pencerenin önüne gidip kenarına yaslandı, gökyüzüne bakmaya koyuldu. Nicola'nın yetiştirdiği çiçekler, görünmeyen güneşi arıyormuşçasına yukarı tırmanıyorlardı. Lang, kayıtsız bir tavırla yapraklardan birine dokundu.

«Not defterin hazır mı?»

Nicola defterini çıkardı, oturup bekledi.

Lang, «Bayan South'a bir düzine kırmızı gül gönderilecek,» dedi.

Nicola, «Kırmızı mı?» diye sordu.

Lang, «Kulağın duymuyor mu bu sabah?» diyerek tersledi onu. «Koyu kırmızı. Hangi güllerden

olduğunu biliyorsun.»

Nicola, «Evet,» dedi. Hangi güllerden olduğunu da, bunun ne anlam taşıdığını da biliyordu. Lois South'un işi bitmiş demekti. Nicola'nın gözü takvime gitti. Bu seferki ne kadar dayanmıştı? Nicola, Noelden bu yana diye düşündü. Lang bu kızla Noelden beri gezip tozuyordu.·Nicola bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü Lois South ortaya çıkar çıkmaz, ondan önceki sevgiliye koyu kırmızı gül göndermek için talimat almıştı. Nicola alnını kırıştırarak düşündü. Neydi o kızın adı? Çıkaramadı, ama kızın sarışın olduğunu hatırlıyordu. Çok güzel vücutlu bir mankendi;

Nicola'nın aklında kaldığı kadarıyla, kızın bildiği sözcüklerin toplamı altıyı geçmiyor, bunların hepsi de aşağı yukarı evet anlamına geliyordu.

Lois de sarışındı. Nicola sevmişti kızı. Lois'in bildiği sözcüklerin sayısı biraz daha fazlaydı, ama onlar da evet dışında bir anlam taşımıyordu.

Lang, alışkanlıklarından vazgeçmeyen bir insandı. Erkeklerin çoğu öyleydi zaten. Başlangıçta son derece eliaçık davranır, ilişkisini keserken de aynı şeyi yapardı. Belli durumlarda hep aynı çiçekleri yollar ve yüzleri de, vücutları da birbirine tıpatıp benzeyen kızlar seçerdi. .

Lang'in sesi Nicola'nın kulağının dibinde patladı. «Uyuyor musun? Yoksa kış uykusuna mı daldın?»

Nicola irkilerek başını çevirince, Lang'in tam tepesinde dikildiğini gördü. "Özür dilerim, Bay

Hyland. Bayan South'a kırmızı gül gönderilecek. Onu yazdım.»

«Eğer bir işe yaramayacaksan, evinde otur daha iyi. Telefonla kardeşimi ara.»

Sonra Lang, odayı şimşek gibi geçerek kendi odasına girdi, kapıyı arkasından çarparak kapadı. Kapının camı şangırdadı. Nicola korkuyla elini başına götürdü. Patronunun arkasından dil çıkarmak geliyordu içinden, ama bunu yapacak yaşı geçmişti. Patronum ne kadar da sevimli diye düşündü. Onunla çalışmaya bayılıyorum. Onu asansör boşluğuna atmak geliyor içimden!

Nicola bir an, Lang'in çığlık çığlığa asansör boşluğuna düşüşünü gözlerinin önüne getirdi, kıkır kıkır güldü. Sonra, patronun odasına bağlamak üzere iç hattan Andrew Hyland'i aradı.

Andrew son derece nazik biriydi. «Nasılsın, Nicola» Berbat bir sabah. Ama galiba güneş çıkacak.»

Nicola, «Nezleyim,» deyince Andrew ilgilendi.

«Aspirin aldın mı?»

«Hani şu altı saatte bir alınan haplar var ya, onlardan aldım.»

Andrew, «İyi gelse bari.» dedi. «Keşke bugün işe gelmeseydin.»

Nicola, «Ama o zaman Bay Lang'in işleri Tricia'ya kalacaktı,» dedi.

Andrew güldü. Nicola hattı içeri odaya bağladı.

Nicola telefonu kapar kapamaz, Lang öteki uçtan her zamanki gibi bas bas bağırmaya başladı. Nicola da telefona bakarak nanik yaptı.,

Nicola çiçekçiye telefon etti. Siparişi alan çiçekçi kız da, müşterisini tanımanın rahatlığıyla, «Bunun da işi bitti, ha?» diye sordu. Birkaç yıldır o dükkânda çalıştığı için Lang Hyland'in en iyi müşterilerden biri olduğunu biliyordu. Çiçekçi de, neyin ne anlama geldiğini öğrenmişti artık. «Her zamanki kartı mı iliştireyim?»

Nicola, «Evet.» dedi. «Sadece: Sevgiler, Lang.»

Kız, «Amma matrak iş!» dedi.

Nicola, «Hem de nasıl.» diyerek telefonu kapadı.

Lang nasıl beceriyordu bu işi? Hiç de sevimli değildi, en azından işyerinde hep asık suratıydı. Yakışıklılık mı? Nicola, evet diye düşünerek palı kapıya göz attı. Yakışıklılığına diyecek yoktu doğrusu. Eli sıkı da değildi. Lois'e pırlanta bir pandantif hediye etmişti. Nicola kendi eliyle seçmişti bu hediyeyi. Böyle bir şeyi takmak kırk yıl düşünse aklına gelmezdi, oysa Lois hediyeyi Lang'den aldığı anda dünyalar onun olmuş, sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Nicola'nın pandantifi daha önce gördüğünü bilmediği için hemen ona göstermiş, «Harika, değil mi?» diye sormuştu.

Nicola, hiç bozuntuya vermeden; «Harika! » diye kestirip atmıştı. Doğrusu istenirse, Nicola,

pandantifin son derece bayağı ve zevksiz olduğu kanısındaydı. Ama onu, kendi zevkine göre değil, Lois'in zevkini düşünerek almıştı.

Lois gittikten sonra, Lang onun yanına gelip, sen olsan beğenir miydin o pandantifi?» diye sormuştu.

Nicola da, «Benim pırlantaya pek merakım yoktur.» demişti.

Lang alaylı bir ifadeyle, «Sana pırlanta hediye eden oldu mu hiç?» diye sormuştu.

Nicola da sakin sakin cevap vermişti. «Hatırladığım kadarıyla hiç olmadı.»

Lang alacağı cevabı biliyor gibi üstelemişti. «Peki, böyle bir hediyeyi nasıl karşılardın?» Nicola gözlerini ona dikmiş, «Hediyeyi verenin suratına bir tokat indirirdim.» demişti.

Lang hiçbir şey söylemeden gitmişti.

Nicola, Lang'in kendisine bir şey hediye etmesi gibi bir tehlikeyle karşılaşmayacağını biliyordu. Lang Hyland'in gözü sarışınlardan başkasını görmezdi. Üstelik bütün sarışınlar değil; yalnızca uzun bacaklı, iri gözlü, boş kafalı olanlar. Lang, beğendiği oyuncakları satın alabilecek kadar zengindi. Zaten iş dışında tek uğraşı da buydu. Nicola bu işlerden pek anlamıyordu. Gördüğü kadarıyla, kızlar epey kazançlı çıkıyorlardı. Lang onları en iyi lokantalara, en gözde kulüplere götürüyor, pahalı hediyeler alıyordu. Kimi zaman yabancı ülkelere iş gezilerine giderken, onları

da yanında götürüyordu. Büroda asık suratlı, kaba, öfkeli olabilirdi, ama yatak odasında öyle değildi belki de.

Nicola, Lang'in telefonda kardeşine günlük talimatlar yağdırdığını duydu. Nasıl tahammül ediyor bu adama, diye düşündü. Ben Andrew Hyland'in yerinde olsam, Lang'in suratına yumruğu indirdiğim gibi morartırdım gözünü.

Nicola işe girdiğinde, kendinden önce, bir yıl içinde kaç sekreter değiştiğini duyup şaşırmıştı. İşe başladığının ertesi günü de istifayı aklından geçirmişti.

Lang Hyland sadece kendisi durmamacasına çalışmakla kalmaz, birlikte çalıştığı insanların da kendine ayak uydurmalarını beklerdi. Bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı. Yanında çalışanların gücünü hiç hesaba katmazdı. Herkesin kendisi kadar çalışmasını ister, bunu yapmayan oldu mu, sözünü esirgemezdi. Ayrıntılarla uğraşıp zaman kaybetmez, işin özüne iner, başkalarının saatlerce düşünüp içinden çıkamadığı sorunları bir çırpıda çözüverirdi.

Lang Hyland, şirketin kalbi, özü, temeliydi. Hyland Emlak Şirketinin merkezi Londra'daydı, ama ülkenin çeşitli yerlerinde ve Avrupa'da da şubeleri vardı. Piyasadaki dalgalanmaları bilmenin yanı sıra, esneklik, insiyatif ve önsezi gerektiren, riskli bir işti.

Nicola işe girdiği ilk hafta boyunca, orada uzun zaman tutunamayacağını sanmıştı. Sert emirler, hızlı

çalışma zorunluluğu, hayatı zehir ediyordu. Lang ilk gün onu öyle sık çağırmış, öyle çok bağırmıştı ki, Nicola'da sinir diye bir şey kalmamıştı. Ama giderek, onunla nasıl çalışılacağını, nasıl başa çıkılacağını öğrenmişti.

«Grettan raporundan bir haber var mı?» Bu soru düşüncelere dalmış bulunan Nicola'yı yerinden sıçrattı. Lang Hyland, bir kaşını kaldırarak onun şaşkın yüzünü süzdü. «Düş mü kuruyordun?» Nicola kafasını toplamaya çalışarak, «Hayır, rapor henüz gelmedi,» dedi.

«Ne yapıyorlar peki bunlar?» Lang, Nicola'nın masasına yaklaştı. Nicola, onun heybetli gövdesinden duyduğu korkuyla farkında olmadan yana çekildi ve bacağını açık duran çekmecenin köşesine çarparak bir çığlık attı.

«Ne yaptın?»

Nicola bacağını ovuşturarak, «Bir şey yok,» dedi. Lang, Nicola'nın sandalyesinin arkalığına yapıştı, sandalyeyi döndürerek Nicola'yı kendisine çevirdi. Nicola ne olduğunu anlayamadan Lang diz çöküp Nicola'nın eteğini sıyırdı. Nicola bacağını örtmek isteyince, Lang eline bir şaplak indirdi. Sonra bacağındaki kızarıklığa baktı, parmağıyla dokundu. «Acıyor mu?» diye sordu.

Nicola, "Çekin elinizi! » diye çıkıştı.

Lang başını kaldırdı, kupkuru bir sesle, «Aptallık etme, Nicky,» dedi. Lang, ona arada sırada

böyle hitap eder, Nicola da bundan hiç hoşlanmazdı. Gereksiz bir samimiyet olarak görürdü bunu. «Fena halde çürüyecek. Etin çabuk çürüyor, öyle değil mi? Geçenlerde kolunu kapıya çarptığın zaman, haftalarca morarmış kolla dolaştın.»

Nicola kızarmamak için çaba gösterdiğinden bu soruya karşılık vermedi. Lang'in eli, bacağını ovuyordu usul usul. Belki o ne yaptığının farkında bile değildi, ama Nicola farkındaydı, hem de fazlasıyla.

«Bu sana ders olur da, bir daha yanına yaklaştığım zaman kızgın kiremite basmış kedi gibi sıçramamayı öğrenirsin,» dedi Lang. Sonra Nicola'nın eteğini dikkatle dizine kadar indirdi ve ayağa kalkıp yeniden tepesine dikildi. «Mektup var mı?»

Nicola suratını asarak mektupları uzattı. Lang mektuplara bakmadan önce, gözü Nicola'ya ilişti ve kahkahayı bastı. «O ne surat öyle! Gören de namusunu kirlettim sanacak.» Nicola başını kaldırmadan, «Haddine mi düşmüş.» diye mırıldandı.

«Ne dedin?» Lang başını eğmiş, Nicola'nın söylediğini duymaya çalışıyordu. Nicola, «Yok bir şey,» diyerek başını kaldırdı ve kaldırdığına da pişman oldu, çünkü Lang'in gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Yoksa ne dediğini duymuş muydu?

Lang, alaylı alaylı güldükten sonra, elindeki mektuplara göz atmaya başladı.

Nicola onu seyrediyor, geniş alnından kemikli çenesine uzanan sert hatlarını süzüyordu. Bu adamın yakışıklılığının nereden kaynaklandığı-

nı çıkaramıyordu.

Lang başını kaldırınca, Nicola gözlerini hemen başka yana çevirdi.

«Lucci bu cumartesi bir parti veriyor. Sen de gel. Ama yanımdan ayrılma ve içki de içme.» Nicola serinkanlılığını bozmamaya çalışarak, «Üzgünüm, ama imkânsız,» dedi.

«İmkânsız mı?» Lang bu soruyu, Nicola'nın çok iyi bildiği bir tonda sormuştu. Bu ton, patronunun patlamaya hazır olduğuna işaretti.

Hemen atıldı. «Gerçekten çok üzgünüm, Bay Hyland. Sizinle gidecek bir başkasını ayarlarım. Belki Tricia gelir.» Nicola, Lang'i gördüğü anda tüyleri diken diken olan Tricia'yı harcadığına üzülüyordu, ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Caroline cumartesi sabahı geldiğine göre, onu bırakıp da Lang'le partiye gidemezdi.

Lang, «Tricia'yla gitmek isteseydim, ona teklif ederdim,» dedi. Bu söze verilecek cevap yoktu. «Tricia hiçbir şeyi aklmda tutamaz. Ömrümde onun kadar aklı havada bir kadın görmedim.»

Nicola, kızcağız senin bağırıp çağırman karşısında o hale geliyor, diye içinden geçirdi. Yoksa Tricia bayağı kafalı kızdı.

Lang gözlerini ona dikti. «Bu hafta sonu ne yapıyorsun,» diye sordu.

Nicola bir an durakladı. Söyleyip söylememekte kararsızdı. Nicola ince yapılı, ufak tefek bir kızdı. Düz siyah saçlarını bir kâkülle alnına düşürür, geri kalanını da omuzlarına dökerdi. Çoğunlukla sakin ve düşünceli bir ifade olurdu yüzünde. Oysa şimdi kaşlarını çatmıştı.

«İşim var,» dedi. Ne işi olduğunu Lang'in öğrenmeye hakkı yoktu, Nicola da söylemeye ni-

yetli değildi.

Lang gözlerini ondan ayırmadan, «Bir erkek mi yoksa?» diye sordu. Nicola'nın bir erkekle buluşması çok gülünç bir şeymiş gibi kaşlarını hafifçe kaldırmış, bıyık altından gülüyordu.

Nicola dişlerini sıktı, cevap vermedi.

«Hayatında bir erkek mi var? Senin gönül işleriyle ilgin olmadığını sanıyordum.» Lang, Nicola'nın masasına dayanmış, gözünü kızdan ayırmadan konuşuyordu. «Ciddi bir ilişki mi? Umarım, evlenmeyi düşünmüyorsundur. Kızlar evlenince ne hale gelirler bilirim, işlerini düşünmez olurlar.»

Nicola, bu soruları hiç duymamış gibi davrandı.

«Andrew sizinle gelse olmaz mı?» diye sordu.

Lang hafif kuru bir sesle, «Olabilir,» dedi. «Ama ayık kalsa bile, yine de senin gibi her şeyi aklında tutamaz.»

Nicola, partiye sırf bu nedenle çağrıldığını bilmese, Lang'in bu ısrarından hoşlanacaktı nerdeyse. Oysa, Lang kendi belleğine güvenemediği için, yanında ne söylediğini, ne yaptığını aklında tutacak biri olsun diye çağırıyordu Nicola'yı. Partide ister istemez içecekti Lang. Gerçi genellikle içkiden hoşlanan bir insan değildi, ama Bay Lucci'yi kırmamak, dostluk havasını bozmamak için sunulan içkileri içmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden de yanında ayık birini bulundurmak istiyordu.

Lang, «Sevgilini de getir,» dedi. «Onunla tanışmak isterim. Bir sevgilin olduğundan haberim bile yoktu.»

Lang, sorunu kendine uygun geldiği biçimde

çözdüğü kanısına vardıktan sonra odasına girdi. Nicola kapalı kapıya bakakalmıştı. O sırada telefon çaldı. Nicola açtı ve Lois South'un hafif boğuk sesini duydu: «Odasında mı?»

Nicola, telefonun öteki ucundaki kızın ağlamak üzere olduğunu fark etti. Bu durumda, Lang'in dışarda olduğunu söylemekle yükümlü olduğunu çok iyi bildiği halde, «Tabii, Bayan South,» diyerek telefonu Lang'e bağladı. İçerden Lang'in kayıtsız bir sesle, «Evet?» dediğini duydu. Lois, «Ah, Lang!» diye hıçkırmaya başlayınca, Nicola ahizeyi usulca yerine bıraktı.

Telefon konuşması uzun sürmedi. Nicola biraz soluk almayı umuyordu. Oysa telefonun çat diye kapandığını duymasıyla, kendi kapısının ardına kadar açılması bir oldu.

Nicola gözlerini belerterek saf saf baktı.

Lang'in yüzünden düşen bin parçaydı. «Telefonu neden bağladın?»

Nicola tatlı bir gülümseyişle, «Bayan South ne zaman ararsa bağlamamı söylemiştiniz,» diye karşılık verdi.

Lang, avının üstüne atlamaya hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibi, gözlerini Nicola'dan ayırmadan masaya doğru yürüdü. «Öyle olsun.» dedi. «Bana karşı seferberlik mi ilan ettin? Neyin var bu sabah? Onunla konuşmak istemeyeceğimi bilmen gerekirdi. Telefonda ağlayan kadınlara dayanamadığımı bilirsin.»

Nicola kirpiklerini indirdi. Dayanamazmış, diye düşündü. Ne acıklı, değil mi? Çok yufka yüreklidir zaten. Kadınların kalbini kırmak vız gelir, ama telefonda ağlamalarına dayanamaz.

Lang, «Bile bile yaptın,» diye suçladı onu.

«Neden bile bile yapacakmışım?» Nicola gülmemek için kendini zor tutuyordu, yine de için için sevindiği sesinden belli oluyordu.

Lang ellerini masaya dayadı. Nicola şaşırarak başını kaldırdı. Lang eğilmiş duruyordu. Kafası Nicola'nın hemen yanı başındaydı, yüzü yüzüne değecekti nerdeyse. Nicola, onu böylesine yakınında görüverince şaşırdı. Ürpererek içini çekti, sonra başını yeniden önüne eğdi. Lang, sanki dudaklarını hiç oynatmadan konuştu: «Neler dönüyor?» Nicola, Lang'in öfkeli olduğu zamanlardaki tutumuna büründü. Buz gibi bir gülümseyişle ona baktı: «Özür dilerim, Bay Hyland. Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum.» Nicola en tatlı, en yumuşak sesiyle konuştuğu halde, Lang'in bakışlarında en ufak bir yumuşama olmadı.

«Sinirlendiğini hemen anlarım.» dedi Lang. «Çünkü suratına garip bir sırıtış yayılır ve tatlı, yumuşak bir sesle konuşmaya başlarsın. Başlangıçta seni kafasız karının biri sanmıştım. Sonra bunu bile bile yaptığını farkettim. Çok da etkili oluyor doğrusu. Karşında tatlı tatlı gülümseyen ve her dediğine evet diyen birine bağırıp çağırmak imkânsız.»

Nicola düşünmeden konuştu: «Ben herhangi bir etki yaptığını görmedim şimdiye kadar.»

Lang, «Öyle bir gördün ki,» diye karşı çıktı «Zaten etkisini bildiğin için böyle yapıyorsun. Sen böyle yapınca, öfkem yatışıveriyor, sen de pekâlâ biliyorsun bunu.» Bir an sustu. «İlişkimi kestiğimi bildiğin halde, Lois'i neden bana bağladın?»

Nicola gözlerini kaçırarak, «Dalgınlığıma gel-

miş olmalı,» dedi.

«Bu yalanı yutmadım! Bir daha cevap ver ve bu sefer doğruyu söyle. Hafta sonu planlarını bozduğum için öç mü aldın benden? Sevgilini de birlikte getir dedim sana. Böyle parti görmemiştir hayatında Lucci bu işleri iyi bilir. Şampanya su gibi akar, bir alay da yiyecek bulunur.»

Nicola diretmenin boşuna olduğunu anlayınca, işin doğrusunu söyledi. «Sözkonusu olan bir erkek değil, kız kardeşim,» dedi.

Lang bir kaşını kaldırdı. «Kız kardeşin mi? Senin kimsen olmadığını sanıyordum.»

«Caroline'den başka kimsem yok.»

«Caroline ha! Güzel bir ad. Kaç yaşında?»

Nicola sert bir sesle, «Kardeşim evli,» diye kesip attı.

Lang Hyland, anlayışlı gözlerle baktı ona. «Ben adam yemem,» dedi. Anlaşılan, Nicola'nın ne demek istediğini kavramıştı. Nicola, Caroline'in onunla tanışmasını istemiyordu. Caroline kendini kolayca erkeklere kaptırırdı. Nicola geçmişteki deneylerinden biliyordu bunu. Üstelik tam Lang Hyland'in beğeneceği tipte, mavi gözlü bir sarışındı.

Lang, «Onu da getir,» dedi.

Nicola, ölürüm de getirmem, diye düşündü. Gözlerini önüne dikmişti, ama Lang'in kendisine baktığını seziyor, yüzündeki ifadeyi anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Caroline'in Lang Hyland'le tanışacağını düşünmek bile hoş değildi. Nicola durup dururken başına bela almak istemiyordu. Üstelik kardeşinin evliliğinin bozulmasına da gönlü razı gelmezdi. Hele Caroline'in karşısına geçip de terk edildiği

için ağlayıp sızlanmasına hiç katlanamazdı. Son iki yıldır, Lang'in terk ettiği kadınların ağlama duvarı olmuştu zaten. Bundan hiç hoşlanmıyor, ama kadınların yüzüne telefonu kapatmaya da içi elvermiyordu. Lang'in hiçbir ilişkisi uzun sürmez, ilişkiyi kesen de hep Lang olurdu. Nicola başka türlü sonuçlanmış hiçbir macerasını hatırlamıyordu patronunun. Üç-ay, diye düşündü, ilişkileri ortalama üç ay sürüyordu. Üç ay içinde Caroline'in hayatı altüst olurdu. Böyle bir şeye asla izin veremezdi.

Lang, «Sana benzer mi?» diye sordu. «Kaç yaşında?»

Bereket, o sırada telefon çaldı da, Nicola cevap verme zorunluluğundan kurtuldu. Lois South'tu arayan. Lang'in dik bakışları altında, Nicola Lois South'la konuşmaya başladı. Lois, «Bir başkası mı var? Ben hiçbir şey yapmadım. Ah, öyle kötü durumdayım ki! Onu çok seviyorum,» diyordu.

Nicola, keşke kıza yakınlık göstermiş olmasaydım, şimdi bunları dinlemek zorunda kalmazdım, diye düşünüyordu. «Geldiği zaman kendisine söylerim,» dedi. «Evet, biliyorum. Olur, unutmam.» Nicola telefonu kapayınca, Lang doğruldu, başını iyi ettin der gibilerden salladı.

«Hah, işte böyle. Yine ararsa ben yokum. Bir daha da bu dediğimi unutayım deme!» Sonra da hafiften bir ıslık tutturarak odasına yürüdü. Nicola onun siyah saçlarına bakarken, şöyle irisinden bir tuğla seçip kafasına indirmek ne güzel olur, diye düşünüyordu. Gerçekten de o sabah tuğlayı indirebilecek havadaydı.

Lang, sevgililerini bir bir silkeleyip atıyordu.

Belki ilkbaharın etkisi, belki nezlesi, belki de Caroline'in böyle beklenmedik bir anda ortaya çıkışı, Nicola'yı isyan ettiriyor, önüne gelen her şeyi yakıp yıkmak geliyordu içinden.

Nicola ile Lang, aralarında kendine özgü bir konuşma geliştirmişlerdi. Bir iki sözcükle meramlarını anlatıyorlardı. Lang, «Bunu dosyala,» derdi. «Buna sen cevap ver.», «Bunun gereğini ben düşünürüm.» Gelen mektupları, belgeleri son hızla tararlar, işlerini çarçabuk bitirirlerdi. Lang, Nicola'nın çalışmasına güven duymaya başladıktan sonra, kendi yapması gereken işlerin büyük bölümünü ona devretmişti. Nicola'dan önceki sekreterler, gizli belgeleri, örneğin Lucci firması gibi rakip şirketlerin öğrenmeye can attığı birtakım özel bilgileri bilmezlerdi. Oysa Nicola sadece bu belgeleri görmekle kalmıyor, Lang olmadığı zaman bunlar için gereken işlemi de o yapıyordu. Lang'in gizli dosya dolabının anahtarı Nicola'daydı. Oysa Lang, kardeşine bile vermemişti o anahtarı.

Saat birde Andrew kapıdan başını uzattı.

«Yemeğe geliyor musun?» diye sordu.

Nicola gülümsedi. Masadan kalkmadan önce, üstünde çalıştığı belgeleri dolaba kilitledi.

Kalabalık caddede arabaların arasından güçlükle karşıya geçerek her zamanki lokantaya gittiler.

Andrew ağabeyi kadar uzun boylu değildi, ama daha geniş omuzluydu. Geniş omuzları, ince beliyle nerdeyse üçgen vücutluydu. Saçları koyu kahverengi, gözleri açık maviydi. Lang'den beş yaş ufaktı. İşini iyi bilen, ciddi bir müdür olarak güvenilir bir kişiydi, ne var ki Lang'

in çabuk karar verme, sorunları çabuk çözme ve kavrama yeteneği onda yoktu. Lang'den daha yumuşak bir kişiliği vardı.

Sekreteri Tricia, onun kuzu gibi uysal olduğunu söylerdi. «Lang'e hiç benzemiyor,» derken rahat bir soluk alırdı adeta. Lang orada olduğu zaman, Nicola'nın yanına bile uğramak istemezdi.

Andrew, «Lang'in keyfi nasıl bu sabah?» diye sordu.

Nicola, «Boks eldivenlerini tak da öyle gir yanına,» dedi. Lang'e karşı birleştiklerini fark edince gülümsediler birbirlerine. Gerçi Nicola Lang'in sekreteriydi, ama Andrew'yu sık sık görürdü ve birbirlerini severlerdi. İkisinin de tekne kullanmaya, yelkene merakı vardı. Bu ortak tutkularından dolayı bitmek bilmeyen sohbetlere dalarlardı.

Andrew, «Lucci'nin partisine gidiyor musun?» diye sordu.

«Götürmek istiyor.» Nicola, henüz gitmeye niyeti olmadığı için, gidiyorum dememişti. Ne var ki, hayır dediği zaman Lang'in nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyordu. Belki de çok ağır konuşacaktı. Burada aldığı ücreti başka bir yerden alması imkânsızdı. Lang, Nicola'yla rahat çalışılabileceğini görünce aylığını epey yükseltmişti. Nicola da bu rahata alışmıştı. Daha az ücretle bir başka yerde çalışmayı hiç düşünmüyordu.

Andrew gülümseyerek, «Ben gideceğim,» dedi. «Eğleniriz. Lucci'nin partileri güzel olur.»

Nicola, «Lang de öyle söyledi,» dedi.

Firmanın adı İtalyan adı gibi olmasına rağ-

men, Lucci şirketi Kaliforniya'da kurulmuş bir Amerikan şirketiydi. Lucci şirketı, Hyland firmasının hem rakibiydi, hem de birlikte yürüttükleri işler vardı. Lang uzun bir süredir onlarla çalışıyordu. Şirketin patronu olan Joe Lucci, hafif kır saçlı, yumuşak sesli, gülümseyen bir canavardı. Nicola hiç hoşlanmazdı ondan. Oğlu Cary de babasına benzerdi, ama daha genç olduğu için olumsuz yanlarını daha iyi gizleyebiliyordu. Cary nerdeyse bir kadın kadar güzeldi. İyi giyinmekten ve güzel kadınlardan hoşlanırdı. Lang'in verdiği partilerden de hiç eksik olmazdı. Nicola, onun gönül okşayıcı sözlerini son derece soğuk karşılardı. Cary'yle başa çıkmanın en kolay yolu ondan uzak durmaktı. Nicola işe yeni girdiği sıralarda, Cary birkaç kez ona yaklaşmayı denemiş, ama her seferinde reddedilince vazgeçmişti. O da Lang gibi sarışınlara düşkündü, ilişki kurmak istediği kızdan yüz bulamayınca fazla diretmezdi.

Andrew, «Sen eğlenmeye mi gideceksin, yoksa Lang'in akıl defteri olmaya mı?» diye sordu.

Nicola kuru bir sesle, «Akıl defteri olmaya,» dedi. Lang, gittiği partide aynı zamanda bir iş çevireceğini düşündüğü zamanlar, kendisi içkiliyken ne söylediğini, ne yaptığını aklında tutsun diye Nicola'yı da götürürdü.

Andrew, «Sen olmasan halimiz nice olurdu bilmiyorum,» diye gülümsedi. Yayvan elmacık kemikleri, tatlı bakışlarıyla etkileyici bir yüzü vardı.

Nicola omuz silkti, «Bir başkasını bulurdunuz,» dedi. «Herkesin yerini dolduracak biri çıkar.» Andrew donuk bir tavırla, «Lang'in yanın-

da senden başka kim olsa çıldırır,» dedi.

«Çıldırmadan kaçar zaten.»

Andrew, «Üç aydan fazla dayanan sadece sen oldun,» dedi. «Dayanamıyorlar. Sen de pek sağlam görünmüyorsun, ama onunla çalışabildiğine göre dayanıklısın demektir.»

Başlangıçta, Nicola, Andrew'ya içini döküp dökmemek konusunda çok ölçülü davranmıştı. Ama söylediklerinden hiçbirinin Lang'e aktarılmadığını görünce daha içtenlikli davranmaya başladı. Andrew'ya güveniyordu.

«Onunla çalışabilmek için, insanın işi biraz şakaya vurması lazım. Bazı şeylere gülüp geçebilmeli. Bir de kendine hakim olmasını bilmeli,» dedi. «Bir gün firmanızdan ayrılacak olursam, ağabeyine hakkında ne düşündüğümü açık açık söylemeye kararlıyım.»

İkisinin de çok iyi tanıdıkları bir ses. «Neymiş o düşündüklerin?» diye sordu.

Nicola donakaldı. Andrew korku ve şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Durumu idare etmek için hemen gülümseyerek, «Lang, sen misin?» dedi. «Yemeğe mi geldin? Biftek iyi. Ama sakın mantar yeme, bayatlamış. Biz de şimdi kalkıyorduk. Ben hesabı isteyeyim.»

Lang onu duymamış gibi davranıyordu. Nicola'nın tepesine dikilmişti. Nicola başını çevirip bakmadığı halde, arkasında duran Lang'i olanca varlığıyla hissediyordu.

Lang, Nicola'nm kulağına eğilerek, «Bana cevap vermediniz, Bayan Adney,» dedi.

Andrew, «Artık kalkmamız gerek,» diye telaşlandı. O sırada garson kız yanlarından geçiyor-

du. Andrew kıza işaret ederek hesabı istedi.

Nicola'nın, Lang'e çarpmadan masadan kalkması mümkün değildi. Lang ise yerinden kıpırdamıyordu. «Evet?» diye ısrar etti.

Nicola derin bir soluk aldı. Lang'a çarpmamak için sandalyeden yana kayarak ayağa kalktı ve Lang'in gözlerine bakmadan, «İşten ayrıldığım gün söylerim,» dedi.

Andrew onu korumak istercesine elini beline doladı ve yürüdüler. Lang de arkalarından bakakaldı.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Çarşamba sabahı Nicola büroya geldiğinde, Lang'in ilk kez işinin başında olmadığını gördü. Bu görülmüş şey değildi. Lang zamanının büyük bölümünü sarışınların peşinde geçirse de, büroda da çok çalışır, çoğunlukla Nicola evine döndükten sonra bile büroda kalıp işlerini tamamlar, sabahları da Nicola'dan önce gelmiş olurdu. Nicola ona elektrikli patron adını takmıştı. Herhalde gece yatarken kendini prize takıyor ve sabahları dinamosunu şarj etmiş olarak kalkıyor olmalıydı.

Saat onda, Lois South, parfüm ve gözyaşları arasında çıkageldi. Nerdeyse yarım saat ağlaya ağlaya Nicola'ya içini döktü. Lang henüz gelmemişti. Nicola yalan söylemediğini kanıtlamak için kızı Lang'in odasına soktu, kim-

se olmadığını gösterdi. Lois South onun masasını görünce büsbütün fenalaştı, upuzun topuklarının üstünde sallanıp yere yığılacak gibi oldu.

«Bana bunu yapacağını hiç beklemezdim!» deyip duruyordu. Nicola, onu kapıya kadar geçirdikten sonra, ayrılmalarda hep böyle oluyor, diye düşündü. Zavallı Lois! Hiç de fena bir kız değildi. Üstelik becerikliydi de. Çok güzel yemek pişirirdi. Ne var ki, Lang evde yemek yemekten hoşlanmıyordu. Dışarda yemeyi seviyordu. Andrew'nun dediğine bakılırsa, Lang kızın yemek pişiren, terliklerini koşturan ideal bir eş havasına girmesinden korkmuştu. Lang Hyland, kızların evliliği düşünmelerini hiç mi hiç istemezdi.

Lang, vahşi bir hayvanın içgüdüleriyle davranırdı: Kafesten uzak dur ve pençelerini sivri tutmaya bak. Büroda da her an her şeyden haberdar olarak, bir kaplan gibi dolanırdı oradan oraya.

Andrew saat on buçukta geldi, Nicola'dan Lang'in daha gelmediğini duyunca kulaklarına inanamadı. Andrew, Lang'i kendine örnek alırdı, ama onun yaptığını yapacak gücü de, sertliği de yoktu. O, iyi bir müdür, iyi bir sağ koldu.

Andrew şaşkınlık içinde «Telefon da mı etmedi?» diye sordu.

«Hayır. Belki de yeni sarışın fazla meşgul etti onu.» Nicola'nın sesi alabildiğine donuktu. Andrew, «Yenisi var mı?» diye gülümsedi.

Nicola omuzunu silkerek, «Eğer alışkanlıklarından vazgeçmediyse, olması gerekir,» dedi.

«Çünkü daha çok ilgisini çeken birini bulduğu zaman eskisini bırakır.» Lang, oyuncaklarından çabuk bıkardı. Eskimeye yüz tuttukları anda bırakır, bir yenisini alırdı.

Telefon çaldı, Nicola açtı. Çatlak bir ses, «Nezleni bana da geçirdin,» diyordu. «Boğazım ağrıyor, başım çatlayacak gibi.»

Nicola gülmemek için dudağını ısırdı. «Vah vah, çok üzüldüm,» dedi. Eliyle ahizeyi kapatarak, Lang'in söylediklerini Andrew'ya aktardı. Lang berbat bir sesle, «Söyle de, Andy benim yerime bakıversin işlere,» diyordu.

Nicola, «Kendisi burada. Vereyim,» dedi.

Lang, «Senin odanda fazla dolaşmaya başladı,» diye terslendi. «Ben yokken orada hiç iş yapılmıyor mu?»

Nicola cevap vermeden telefonu Andrew'ya uzattı. Andrew, ağabeyinin hastalığına üzüldüğünü söyledi. Kendisinin yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Sonra Lang'in talimatını dinleyip başını salladı.

Birkaç dakika sonra Andrew telefonu yeniden Nicola'ya uzattı. Lang, «Bana kadar geliver,» dedi. «Mektupları da getir.» Telefonu çat diye kapadı. Nicola irkildi. Demek ki insanın suratına bir erkek telefonu kapadı mı böyle oluyormuş, diye düşündü. Hiç de hoş olmuyordu doğrusu.

Andrew'ya döndü. «Ne kadar da keyifli,» dedi. Andrew, «Nezle insanda keyif mi bırakır,» diye karşılık verdi.

Nicola gülümsedi. «Evet, öyle.»

Bir taksiye atlayıp Lang'in evine gitti. Lang, 'Hemen şimdi', ya da 'Çabuk gel' dedi mi, bu

ışık hızını aşmak anlamına gelirdi.

Lang kapıyı açtığında saçı başı dağınıktı. Tıraş olmamıştı. Rengi soluktu Nicola, onun kısa, lacivert bir bornoz giydiğini gördü. Besbelli ki, içinde başka bir şey yoktu. Uzun bacakları çıplaktı. Nicola, Lang'in bacaklarındaki siyah kılları görünce bir tuhaf oldu. Lang acaba banyoya mı giriyordu? Yoksa yatarken bir şey giymiyor muydu?

Nicola başını kaldırdı. Lang gözlerini kısarak ona bakıyordu. «Ee! Bütün gün orada mı duracaksın?» dedi.

Nicola, «Andrew selam söyledi,» diyerek hızla içeri girdi.

«Ya, öyle mi?» Lang'in sesinde ürkütücü bir donukluk vardı. Kapıyı kapayıp Nicola'nın ardından yürüdü. Koridorun solundaki odada Lang'in karmakarışık yatağı duruyordu. Nicola yatak odasının önünden geçip oturma odasına yöneldi.

Lang arkasından seslendi. «Ben yatağa giriyorum.» Nicola durdu, arkasına döndü. Ama Lang görünürlerde yoktu. Nicola istemeye istemeye yeniden yatak odasının kapısına gitti. Lang yatağa girmişti bile. Bereket, bornozunu çıkarmamıştı.

Kapıda duran Nicola'ya bakarak, «Çok kötüyüm,» diye inledi. «İçeri girsene. Seni yiyecek değilim. Yıllardır nezle olmamıştım.»

Nicola odaya girdi. Otursun mu, oturmasın mı bir türlü karar veremiyordu. Lang uzandı, komodinin üstündeki kâğıt mendil kutusunu aldı. Nicola, kum rengi ipekli bir örtüyle kaplı karyolanın çok büyük olduğunu gördü. Yatak

çarşafı çikolata rengindeydi ve perdelere uyuyordu. Perdeler açıktı. Gün ışığı odaya doluyor, Lang'in yüzünün solgunluğunu göz önüne seriyordu.

Lang bir yandan aksırıyor, bir yandan da sövüp sayıyordu. Yeniden mendil almak için uzandığında, bornozun önü açıldı ve Nicola onun düzgün, esmer boynunu, göğsündeki siyah kılları gördü. Hemen başını çevirdi.

Lang, «Bu nezleyi sen geçirdin bana,» diyerek onu suçladı.

Nicola, «Özür dilerim, isteyerek olmadı,» dedi. Sonra Lang'in dik dik kendisine baktığını görünce başını eğdi.

«Bunu senin yanına bırakmam.»

Nicola'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ciddi mi konuşuyordu acaba? Lang'in kaşları çatılmıştı. Ters ters bakıyordu.

«Mektuplar nerede?» diye sordu. Nicola uzattı. Nicola daha önce mektupları gözden geçirmiş, Lang'in görmesine gerek olmayanları ayırmıştı. Geri kalanlara da şöyle bir bakması yeterliydi.

«Andrew'yla ben bunları hallederiz.»

«Yok canım?» Lang'in sesi kuruydu. Gözlerini belerterek baktı Nicola'ya. «Kendine fazla güveniyorsun, Bayan Adney.»

Nicola hiç cevap vermeye kalkışmadı. Lang bir daha aksırdı ve mektupları okumaktan vazgeçerek hepsini Nicola'nın eline tutuşturdu.

«Peki öyleyse, hallet bakalım. Acele bir şey var mı? Bütün randevularımı da iptal et.»

«Zaten ettim.»

«Bayan Adney, kendi başına iş yapma. Bundan

sonra benim talimatımı bekle, olmaz mı?»

«Olur, efendim.» Nicola bunları tatlı tatlı gülümseyerek söyleyince, Lang dişlerini sıktı.

«Öyle gülümseyip durma! Sen belki gülünç buluyorsun, ama bana hiç de öyle gelmiyor. Hasta olmaya dayanamıyorum.»

«Hasta değilsiniz, Bay Hyland. Sadece nezle oldunuz.»

«Hasta olup olmadığıma ben karar veririm.» Lang'in sesi boğuklaşmıştı. «Gırtlağım parçalanıyor, aksırdığım zaman beynim çatlayacak gibi oluyor. Galiba ateşim de var.»

«Oysa solgun görünüyorsunuz.»

Lang bu cevaptan hoşlanmadı. «Alnıma dokun,» dedi. Nicola yerinden kıpırdamadan ona bakmaya devam etti.

Lang, «Hadi, dokun alnıma,» diye ısrar etti. «Alev alev yanıyorum.»

Nicola çekinerek elini uzatıp Lang'in alnına koydu. Ateşi yok gibiydi. «Hayır, ateşinizin olmadığına eminim,» dedi.

«Hadi oradan, ben biliyorum, ateşim var işte!» diye patladı Lang. «Bir derece getir bana.»

Nicola, onun hastalanınca böylesine çocuklaşacağını hiç sanmazdı. Şaşkınlık içinde baktı. «Pekâlâ,» dedi. «O kadar istiyorsanız çıksın ateşiniz.»

Lang sanki onun damarına basmak ister gibiydi «Sana hastayım diyorum. Neden hiçbir şeyim yokmuş gibi davranıyorsun?» Yataktaki yastık yığınının üstüne attı kendini. «Neden bir şeyler yapmıyorsun? Sende şu kadarcık kadınlık yok. Lois olsa limonlu sıcak viski hazırlar, senin gibi şaşkın şaşkın bakacağına ateşler içindeki

alnımı okşardı,» dedi.

«Telefon edip çağırayım mı?» dedi Nicola.

«Aman Tanrım, istemem.» Bu onu büsbütün çileden çıkarmıştı. «Onu bir daha bu eve sokar mıyım sanıyorsun?»

Nicola, Lang'in uşağının ortalıkta görünmediğini fark ederek, «Preston nerede?» diye sordu.

«Blackpool'a o sağır kız kardeşini görmeye gitti. Karşılıklı oturup bağıra çağıra eski günlerden konuşurlar. Sonra bir an gelir ki, artık birbirlerini çekemez olurlar ve ertesi yıl görüşmek üzere ayrılırlar.» Lang yeniden aksırdı. Nicola kutudan bir kâğıt mendil çıkarıp uzattı.

Lang mendili aldı. Gri gözlerini kaldırıp Nicola'ya baktı. Acıklı bir tavırla, «Yapayalnız kaldım,» dedi.

Nicola'nın aklına parlak bir fikir geldi. «Kız kardeşinizi arayayım mı?» diye sordu. Lang'in kardeşi Monica, Harley Sokağında muayenehanesi olan bir operatörle evliydi, Buckinghamshire'da konak yavrusu bir evde oturuyordu. İki oğlu, bir kızı, iki köpeği, bir kanaryası, bir beyaz atı ve nefis bir spor arabası olan canlı, sağlıklı, her istediğini elde etmiş bir kadındı. Monica ne zaman Londra'daki büroya gelecek olsa, Lang hemen ortadan kaybolurdu. Şirkette hissesi olduğu için Monica işleri yakından izlemeyi hiç ihmal etmezdi. Kardeşlerini de kendi malı olarak görür, onların yaptıklarını, hayatlarını yakından izlemeye çalışırdı. Nicola, fazla beraber olmamak şartıyla, hoşlanırdı Monica'dan. Monica da Lang kadar zekiydi; onun gözleri de Lang'in gözleri gibi insanı deler geçerdi.

Lang, «Sakın ha!» dedi. «Monica'ya dayanama-

yacak kadar hastayım.» Kirpiklerinin arasından Nicola'ya baktı. «Bana sıcak bir içki hazırla.» Küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Nicola da kuşkucu bakışlarla süzüyordu onu. Lang bir şeye niyetleniyordu. Ama neye? Nicola, onun solgun yüzüne, tıraşsız yanaklarına baktı. Lang' in aklından geçen ne olursa olsun, sağlığının yerinde olmadığı kuşkusuzdu. Ama yine de hastalığını çok abartıyordu.

Lang'in mutfağında modern araç gereçlerin hepsi vardı. Preston her şeyin en iyisini kullanmaya meraklıydı anlaşılan. Nicola limon bulup sıktı. Su ısıttı. Limon suyuyla sıcak suyu karıştırdı, sonra üstüne epeyce viski koydu. Son, olarak da portakal suyuyla şeker kattı.

Lang, yastıklara gömülmüş, *Financial Times* okuyordu. Limonlu viskiye sevindi.

Nicola, «Yapacağım başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Gitmeye kalkışma! Rahat edemiyorum. Şu yastıkları düzeltir misin?»

Lang kalkıp banyoya gitti. Nicola yastıkları düzeltirken birini yere düşürdü. Nicola tam yastığı almaya eğildiği sırada, yatağın başucundaki telefonun ziliyle yerinden sıçradı.

Lois arıyordu. Lang'in evde olup olmadığını sorarken avaz avaz bağırıyordu. Nicola onu yatıştırmak için, «Bay Hyland hasta, Bayan South,» dedi.

«Peki, sizin ne işiniz var orada?» Lois'in sesi kuşku doluydu.

«Mektupları getirdim. Aradığınızı kendisine söylerim.»

Nicola telefonu kapatırken, Lang yalınayak

içeri girdi. Yastıkların düzeltildiğini görünce kendini büyük bir keyifle yatağa attı.

Nicola başını öbür yana çevirerek, Lang'in örtünmesini bekledi.

«Şimdi oldu. Kimdi arayan?»

«Lois.»

«Aman Tanrım!» Göz göze geldiler, Lang suratını buruşturdu. «Kadınlar bir şeyin bittiğini neden anlayamazlar acaba?»

«Peki, siz neden başlatıyorsunuz?» Nicola bu sözleri arkasını dönerken mırıldandığı için Lang pek iyi duyamadı.

«Ne?» diye sordu.

Nicola cevap vermeden kapıya doğru yürüdü.

«Nereye gidiyorsun? Gel buraya. Karnım zil çalıyor. Belki de zatürree oldum.»

«Zatürree falan değilsiniz. Biraz soğuk almışsınız, hepsi bu.» Nicola'nın sabrı tükenmeye başlıyordu.

Lang, «Kimse bana şefkat göstermeyecek mi?» diye sırtüstü uzandı. Saçları dağılmış, yüzü solmuştu. Gerçekten halsiz görünüyordu.

O sırada yine telefon çaldı. «Arayan Lois'se, sesimin kısıldığını, konuşamayacağımı söylersin.»

Arayan Lois'ti ve Nicola'nın nezaketle anlatmaya çalıştığı şeylerin hiçbirini anlamıyordu. Lang, Nicola'nın telefonda kıvırdığı yalanları zevkle dinliyordu. Nicola, göz ucuyla bakıp da Lang'in bıyık altından güldüğünü görünce, içinden ona bir tokat aşketmek geldi

Lois, «Ama sesinin kısıldığını daha önce söylemediniz bana!» diye haykırıyordu.

«Kısılmaya başlamıştı. Şimdi konuşamayacak

durumda.»

Lois, «Konuşamasa bile dinleyebilir,» diyerek Nicola'nın lafını ağzına tıkadı. «Verin onu bana. Ona söyleyecek bir çift sözüm var.»

Nicola Lang'e baktı. Lang yorganı başına çekmişti. Nicola, «Banyoda gargara yapıyor,» deyince, Lois Nicola'nın kulağını sağır edercesine bağırıp çağırmaya, verip veriştirmeye başladı. Nicola'nın sandığından çok daha fazla küfür bildiği anlaşılıyordu. Ama aslında Nicola da, kıza hak vermiyor değildi. Gerçekten de yalancının, alçağın biriydi Lang. Lois lanet okurcasına, «Lang'in hayrını gör!» dedi. «Hemen bir şeyler kopartmaya bak ondan, yoksa hava alırsın.» Sonra telefonu Nicola'nın yüzüne kapadı. Lang gülümseyerek başını yorganın altından çıkardı. Ama Nicola'nın bakışları buz gibiydi.

«Eski sevgilinize, onun yerini almadığımı söyler misiniz lütfen?» dedi. «Böyle bir dedikodu çıksın istemem.»

Lang şaşırdı. Sonra gülmeye başladı. «Demek öyle sanıyor?»

«Siz onunla konuşun, olmaz mı?» Nicola, Lang'i şöyle bir süzdü. Lois'e Lang'le ilgili birkaç tavsiyede bulunabilirdi. Hem de Lang için hiç de hayırlı sonuçlar vermeyecek tavsiyeler.

Lang, Lois'i bir daha görmeye niyetli olmadığını belirten bir tavırla, «Bir daha görürsem, söylerim,» dedi.

Sonra, «Açlıktan ölüyorum,» diye sızlandı. «Boğazım ağrıyor. Katı bir şey yiyemiyorum. Çocukluğumda boğazım ağrıyınca annem süte ekmek doğrayıp yedirirdi bana.»

«Ekmekle süt mü? O kadarını beceririm.»

Lang şaşırmıştı. Hemen atıldı. «Ama yağda yumurta olursa daha iyi,» dedi. Zaten Nicola onun süt ve ekmek istemediğini biliyordu. Çocukluğundan söz etmesi, Nicola'yı yumuşatmak, ona kadınca, anaç bir sorumluluk yüklemek içindi. Nicola ters ters baktı. Sütle ekmek ha!

Lang, yüzünde belli belirsiz de olsa sabırsız bir ifadeyle, kirpiklerinin arasından bakıyordu.

«Hastayım. Dün geceden beri ağzıma bir lokma koymadım. Açlıktan bayılacak gibi oluyorum,» dedi.

«Eğer açlık duyuyorsanız, hasta değilsiniz demektir.»

Lang'in kirpikleri yanaklarının üstünde titreşti. Gerçekten de solmuştu yüzü. Lang gözlerini açtı ve tatlı tatlı gülümsedi.

«Yağda yumurtayla biraz da kahve, n'olursun!» dedi.

Lang birden gözüne şirin görünmeye başladı. Gri gözleri, gülümseyen yüzüyle pek sevimli bir hali vardı. Nicola başını çevirdi. Lang büroda bağırıp çağırırken Nicola kayıtsız bakışlarla süzebiliyordu onu, ama böyle sevimli sevimli gülümserken ona bakınca garip bir huzursuzluk duyuyordu. Lang'e yemek hazırlamadan yakasını kurtaramayacağına göre, Nicola yapılacak en iyi şeyin mutfağa gitmek olduğuna karar verdi. Omuzunu silkerek yürüdü.

Yumurtaları pişirdi. Güzel bir tabağa koydu. Yumurtaların çevresine kızarmış ekmek doğradı. Üstüne de ince kıyılmış maydanoz serpti. Mutfak penceresinin içine sıralanmış saksılardaki yeşillikler şaşırttı Nicola'yı. Anlaşılan Preston işini ciddiye alan bir uşaktı. Nicola saksı-

lardaki dereotunun, biberiyenin, fesleğenin kokusunu içine çekti.

Lang yine gazetesine dalmıştı. Nicola odaya girince doğruldu, tepsiye şöyle bir göz attıktan sonra, «Nefis bir manzara!» diye kutladı onu. Lang yemeğini yerken Nicola odadan çıktı. Geldiğinde tabakta en ufak bir kırıntı bile kalmamıştı. Lang sütlü kahvesini de içtikten sonra, uslu bir çocuk gibi yorganın altında büzüldü. Nicola, kendisine çocukmuş gibi davranmamı, yorganını sıkıştırmamı bekliyor, ama daha çok bekler diye düşündü.

«Pijama giyseniz daha rahat ederdiniz,» dedi Nicola.

Lang hemen konsolu işaret ederek, «En üst çekmecede,» dedi.

Nicola ona dik dik bakarak konsola yürüdü. En üstte, koyu kestane rengi ipekli bir pijama duruyordu. Nicola daha kullanışlı bir şey bulabilmek için çekmeceyi karıştırdı, ama ötekilerin de ilkinden kalır yanı yoktu. Sonunda ipek pijamalardan birini aldı, Lang'e uzattı. Lang bornozunu çıkarmaya başlayınca, Nicola kendini odadan dışarı attı. Arkasından Lang'in kahkahayla güldüğünü duydu. Bir dakika sonra Lang seslendi. Nicola odaya girip artık gitmesi gerektiğini söyledi. Lang yatağa uzandı, omuz silkti. Suratını asarak, «Eh, ne yapalım, git,» dedi. «Büroda çok işim var.»

Ne diye özür dilercesine konuşuyordu ki? Bürodaki işleri yürütsün diye para alıyordu, patron hastalanınca ona bakmak için değil.

Lang sitemli tavrını hiç bozmadan, «Peki,» dedi. Nicola tam gideceği sırada Lang, «Eve dö-

nerken bana uğra da, Grettan projesiyle ilgili raporun hazır olup olmadığını haber ver,» dedi.

Nicola, «Olur,» diye karşılık verdi.

«Telefon edenlerin listesini de getir. Yarın daktiloya çekmen için bazı şeyler yazdırabilirim sana.»

«Ben sizin yerinizde olsam, birkaç gün işi aklıma getirmezdim.»

«Sana ne söyleniyorsa onu yap.»

Lang her zamanki havasına bürünmüştü. Aslında böylesi Nicola'nın da işine geliyordu. Omuzunu silkerek evden çıktı.

Andrew, Lang'in koltuğunda oturuyordu. Yerini çok yadırgamış gibiydi Akşama kadar birlikte çalıştılar. Sonra Nicola, Lang'i arayanların listesini alıp onun evine yollandı.

Lang kapıyı açtığında yine bornozlaydı. Ama bu kez banyodan yeni çıktığı belliydi. Koridorda yürürken elindeki havluyla başını kuruluyordu. Oturma odasındaki elektrikli şömine yanıyor ve pikapta enfes bir caz müziği çalıyordu. Nicola boş kadehi görünce, Lang'in yine viski içtiğini anladı. Koltuğun yanında, halının üstünde *Economist* dergisi duruyordu.

Nicola, not aldığı kâğıdı uzattı. Lang listeye şöyle bir göz attı. «Grettan raporu geldi mi?» diye sordu.

Nicola hayır gibilerden başını salladı. Sonra biraz alaylı bir gülümseyişle Lang'i süzerek, «Daha iyi görünüyorsunuz,» dedi.

«İyi mi gördün?»

Nicola, Lang'in bu yeni tavrı karşısında nasıl bir tutum benimseyeceğini kestiremeyerek boş

boş baktı. Lang güldü. «Andrew işleri idare ede biliyor mu?» diye sordu.

«Hem de çok iyi.»

Lang başını yana eğip dudak bükerek, «Aferin ona,» dedi. Yeni tıraş olmuştu, yüzü nemliydi daha. Rengi de biraz yerine gelmişti. Ama gözleri çukura kaçmıştı. «Bana yemek yapacak mısın?»

«Fazla mesai alacak mıyım?» Nicola bu sözü ağzından kaçırdığına pişman oldu, ama iş işten geçmiş, Lang'in gözleri öfkeyle parıldamaya başlamıştı.

«İş sınırlarını aşan hizmetler ha? Tabii ki alacaksın. Kaç para istiyorsun?» Lang'in sözleri son derece iğneleyiciydi. Nicola içini çekti.

«Şaka yaptım,» dedi.

«Sinirimi bozdun.»

«Neden gidip yatmıyorsunuz?»

Nicola da nezlesini tamamen atlatamadığı için bitkindi. Üstelik yorucu bir gün geçirmişti. Serin bir bahar akşamında, Lang'i çekecek durumda değildi.

Lang odasına gidip yattı. Nicola buzluktan çıkardığı balığı pişirdi. Sonra içeri gelip Lang'i kaldırdı, yatağı düzeltmeye koyuldu. Nicola yatağı yaparken Lang de onu seyrediyordu. Nicola onun gri gözlerini kısarak kendisini seyretmesinden, çarşafları düzeltmek için uzanan vücudunu, yüzüne dökülen saçlarını süzmesinden son derece rahatsız oluyordu. Lang'in ağzını açıp tek söz etmeyişi, Nicola'nın keyfini kaçırmıştı. Lang'e dönüp baktığı zaman gözlerinde küstah bir bakışla karşılaştı.

Lang, «Biraz daha uzun boylu olsaydın, son

derece uyumlu bir vücudun olurdu,» der demez, Nicola kıpkırmızı kesildi. «Yalnız biraz zayıfsın.»

Nicola, «Zayıf olduğum icin kusuruma bakmayın,» diye tersledi onu.

Nicola'nın öfkelenmesi Lang'i iyice keyiflendirmişti. Nicola kapıdan çıkarken, «Sabah onda gel,» diye seslendi arkasından.

Nicola cevap vermedi. Sokak kapısını vurup çıkmak geldi içinden. Az önce işinin ehli bir gözün kendisini çırılçıplak soyduğunun farkındaydı. Yatağı düzeltirken, Lang gözlerini bir an olsun üstünden ayırmamıştı. Eskiden de böyle gözünü dikip Nicola'nın ne yaptığını seyrederek onu sinirlendirirdi. Ne var ki, Nicola onun bu huyundan artık vazgeçtiğini sanıyordu.

Belki de hasta olduğu için böyle saçmalıyordu. Yine de Nicola'nın müthiş tepesi atmıştı; keşke bir tokat atsaydım, diye düşündü. Lang cinsel çekiciliğini bir silah olarak kullanıyordu; Nicola iyi bilirdi onun bu yanını. Başkalarına yaptıklarını görmüştü. Lang gri gözlerini dikip baktığı zaman, kadınlar hemen pes ederlerdi. Oysa Nicola sadece tedirginlik duyuyor, sinirleniyordu.

Ertesi gün büroda Andrew'ya, Lang'in çekilmez bir halde olduğunu söyledi. Andrew onu dikkatle süzerek, «Lang'den pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?» diye sordu.

«Hayranlarından biri sayılmam.»

«Tuhaf doğrusu. Bütün kadınlar bayılır ona.»

«Onlar Lang'in yanında çalışmıyorlar da onun için. Tricia'ya sor bakalım, Lang'i yakışıklı ve

çekici buluyor mu!»

Andrew'nun açık renk gözleri neşeyle parladı. «Tricia'nın ondan ödü koptuğunu biliyorum.»

«Bir çekiciliği varsa bile, bize göstermiyor. Zeki adam, çok da çalışkan. Ama yanındakilere rahat huzur vermediği de açık.»

Nicola saat onda Lang'in evine gitti. Lang kapının ziliyle uyanmıştı. Gözlerini uykulu uykulu kırpıştırıyordu. Saçını bile taramamıştı. Tıraş da olmamıştı. Sırtında yine bornozu vardı. Kapıyı açar açmaz dönüp koridora doğru yürürken, «Bana kahvaltı hazırlar mısın?» dedi.

Nicola onu terslemek üzere peşinden koştu. Lang döndü, «Ben banyoya giriyorum. Sen nereye?» dedi. Nicola olduğu yere mıhlanmış gibi kaldı. Lang yan yan bakarak onu süzdükten sonra banyoya girip kapıyı kapadı. Nicola içinden kalayı bastı. Aslında küfürden hoşlanmazdı, ama acelesi olduğu için çok kızmıştı. Çünkü Andrew'ya söz vermişti. Saat on birde büroda olacak ve Grettan raporunu hazırlayanlarla görüşeceklerdi.

Nicola kahvaltıyı hazırladığı sırada Lang'in banyodan çıktığını duydu. Ve tam o sırada mutfaktan çıkmak gibi bir yanlış yaptı. Lang beline bir havlu sarmıştı. Omuzlarının gergin teni nemden parlıyordu. Nicola onunla göz göze gelince tekrar mutfağa çekildi.

Lang kendisini hizmetçi gibi kullanıyordu. Onun bu tutumu Nicola'nın çok ağrına gitmişti. Preston ne zaman gelecek acaba, diye düşündü. Lang giyinsin diye birkaç dakika bekledikten sonra tepsiyi alıp yatak odasına gitti. Kapıyı vurdu. Lang, «Gel,» diye seslendi. Nicola kapıyı

açtığında, Lang hâlâ beline sardığı havluyla duruyor, aynanın önünde saçlarını tarıyordu. Aynada göz göze geldiler. Nicola yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

Lang, «Tepsiyi yatağın üstüne bırakıver,» dedi. Sesi hâlâ kısıktı, ama bir gün öncekine oranla epey düzelmiş sayılırdı. «O haplardan bir tane aldım. İyi geldi galiba.» Lang döndü, tepsiyi yatağın üstüne koymakta olan Nicola'ya baktı.

Nicola tepsiyi bırakıp doğruldu. Lang ona yaklaşmıştı. Göz göze geldiklerinde, Nicola bir tuhaf oldu. Lang amma da uzun boylu, amma da güçlü kuvvetliydi. Nicola kıpkırmızı kesildiğini sezdi. Alelacele, «Bornozunuz nerede?» diye sordu.

Lang, «Ne var, ne oldu?» dedi. İçin için güldüğü sesinden belli oluyordu. «Şimdiye kadar hiç çıplak erkek görmedin mi? Daha neler!»

Nicola, Lang'in sesindeki alaylı tona çok öfkelendi. Sert sert bakarak, «Sırtınıza bir şey giyin!» dedi.

Lang, «Tanrım, sen bana sabır ver,» diye söylendi. «Sen bakiresin galiba!»

Nicola'nın yüzü alev alev yanıyordu, gözleriyse öfkeden koyulaşmış, menekşe rengine dönmüştü. Arkasını dönüp odadan kaçmak istedi, ama Lang koluna yapışıp durdurdu onu. Canını yakmadan, sadece kıpırdamasını engelleyecek biçimde tutuyordu.

Nicola kolunu silkeleyerek, «Bırakın beni,» dedi. Bir an gözleri Lang'in düzgün, çıplak omuzlarına, siyah kıllı göğsüne ilişti ve hemen başını çevirdi. Lang'in böyle gelişmiş adaleli bir vücudu olabileceğini hiç düşünmemişti. Kolları güç-

lü, bacakları biçimliydi. Gözlerini kısmış, Nicola'yı süzüyordu.

«Benden korkuyor musun?»

Nicola, «Hayır,» diye yalan söyledi. «Sadece sinirleniyorum. Bırakın kolumu!»

«Sana ne yapacağımı sanıyorsun acaba?» Nicola gerginleşerek onun elinden kurtulmaya çabalayınca, Lang güldü. Öteki eliyle uzandı, Nicola'yı çenesinden tuttu. Nicola başını çekip kurtulmak istediyse de beceremedi. Lang eğildi, dudaklarını şakadan öpüyor gibi hafifçe Nicola'nın dudaklarına değdirdi. Alaylı bir sesle, «Tamam,» dedi. «Artık titremekten vazgeçebilirsin. Bitti.» Lang, Nicola'yı bırakıp yatağına girdi. Nicola kendini mutfağa attı. Duvara dayandı. Her yanı alev alev yanıyordu sanki. Lang'in yanına gitmeden önce yüzüne soğuk su çarpmak zorunda kaldı.

Lang kahvaltısını bitirmiş, krem rengi bir balıkçı kazağı ile pantolon giymişti. Nicola odaya girince, Lang çapkın çapkın gülümsedi. «Kendini topladın mı biraz?»

Nicola bu soruya cevap vermedi. Sadece, «Gitmem lazım,» dedi.

Lang, «Andrew'yu Lucci'nin partisine sen götüreceksin,» dedi.

«Siz gitmiyor musunuz?»

Lang hayır anlamına başını salladı. «Hafta sonunda biraz dinlensem iyi olacak.»

Nicola büroya gitmek üzere çıktı. Az önceki olay canını sıkmıştı. Lang kendisine ilk kez böyle davranıyordu. Onunla alay etmiş olmalıydı

Çünkü Lang'in beğendiği tipte bir kız olmadığını biliyordu. Lang de Nicola'nın kendisinden hoşlanmadığını bilirdi. Herhalde evde tek başına canı sıkılmış ve çekiciliğini Nicola'nın üstünde deneyerek biraz eğlenmek istemişti. Nicola, buna izin verdiği için kendi kendine kızıyordu.

O akşam bürodan ayrılırken, Andrew, «Partiye giderken uğrar, seni evinden alırım,» dedi.

Nicola, «Kız kardeşimi de getirirsem bir sakıncası var mı?» diye sordu. «Bir haftalığına geliyor Londra'ya, ilk gün onu yalnız bırakmak istemiyorum.»

Andrew gülümseyerek, «Getir tabii. Çok sevinirim,» dedi. «Kaç yaşında? Evli demiştin, öyle değil mi?»

«Evet evli, ama benden iki yaş ufaktır.»

«Sana benzer mi?»

Nicola güldü. «Bekle, görürsün,» dedi.

Andrew, Caroline'i görünce nasıl da şaşıracaktı.. Nicola'yla aralarında hiç benzerlik yoktu. Anneleri esmerdi. Babalarıysa açık tenli ve sarı saçlıydı. Caroline ona benzerdi.

Ertesi sabah, Caroline çok şık bir kıyafetle indi trenden. Son derece pahalı ve güzel bir tayyörle siyah bir şapka giymişti. Arkasından, Caroline'in bavullarını taşıyan hoş bir delikanlı geliyordu. Caroline elini sallayarak Nicola'yı selamladıktan sonra, birkaç tatlı sözle hayranının gönlünü alıp başından savdı.

Nicola, «Caroline!» diye coşkuyla sarılıp öptü kardeşini. Onları gören, Londra'da oturan ve büyük bir şirkette çalışan kızın Caroline, kendi halinde evli barklı bir kadın olanın da Nicola olduğunu sanırdı.

Caroline mavi gözlerini merakla çevresinde gezdirerek, «Canım Londra!» dedi. «Londra'dayım ha! İnanamıyorum.»

«Sadece yüz elli kilometre ötede oturuyorsun,» diyen Nicola eliyle karşıdaki tepeleri gösterdi. «Şu tepelerin az ötesinde.»

«Yıllardır ne şehre indim, ne de doğru dürüst dükkân gördüm!»

Nicola, kardeşini biraz hayranlık, biraz alayla süzerek, «Dükkân görmedin mi, şu sırtındaki nefis elbiseyi nereden aldın?» diye sordu.

Caroline zarif bir hareketle omuzlarını silkti. «Ne kadar sıkıldığımı bilemezsin.»

«David nasıl?»

Caroline bu soruya cevap vermedi. «Burada kaldığım sürece bir güzel eğleneceğim.»

Nicola'nın yüreğine bir sızı düştü. «Yaa, öyle mi?» diyerek kardeşinin düzgün profiline baktı.

Caroline, parti haberini duyunca sevinçten uçtu. Nicola'yı sıkıştırmaya, partide kimlerin bulunacağını sormaya başladı. Lucci'nin oğlu ve Andrew'yla özellikle ilgilendi. Ama Andrew onları almaya gelince, Caroline onu şöyle bir süzdü ve Andrew'nun evli kadınlara asılacak bir tip olmadığını hemen anladı.

Nicola onları tanıştırdığı zaman Andrew büyük şaşkınlık geçirdi. Her zamanki nazik tavrıyla Caroline'e bir şeyler söylüyor, ama gözlerini onun güzel vücudundan ayıramıyordu. Caroline, açık kahverengi satenden bir elbise giymişti. Sırtı beline kadar açıktı. Elbisesi vücudunun hatlarını olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Nicola, David'in bu pahalı giysilere nasıl para yetiştirdiğini merak etti. Caroline iki yıl için-

de değişmış görünüyordu. Göz alıcı elbisesi içinde son derece alımlı, olgun ve çok pahalıya patlayacak bir kadın görünümündeydi.

Nicola onunla boy ölçüşmeye niyetli değildi. Bu tür toplantılara giderken her zaman giydiği siyah elbisesini giymişti. Hem insan içine çıkılabilir bir kıyafetti, hem de fazla göze çarpmıyordu.

Andrew'nun ikisine de çiçek getirmiş olmasına 'şaşırdı Nicola. Andrew, Caroline'e yaldızlı kurdeleyle bağlanmış köpük gibi bir karanfil getirmişti. Karanfilin kreme kaçan rengi, uçları saçaklı kurdeleyle çok güzel bir uyum sağlıyordu. Nicola'nm çiçeğiyse gümüş rengi kurdeleyle bağlı beyaz bir karanfildi. Andrew, Nicola'nın çiçeği saçına takışını seyrederek, «İyi bilmişim,» dedi.

Caroline, kendi çiçeğini elbisesinin beline iliştirmesi için Andrew'nun yardımını istedi. Andrew çiçeği takmaya çalışırken kulaklarına kadar kızardı. Elleri birbirine dolaştı. En sonunda çiçeği takınca rahat bir nefes aldı.

Caroline soğuk bir bakışla Andrew'yu süzerek, onu listesinden silip attı.

Partiye geldiklerinde Caroline'in gözleri parlıyordu. Lucci ailesi, Londra'nın ünlü otellerinden birinde koca bir salon ayırtmıştı. Onları tatlı dilli baba Lucci karşıladı. Caroline'e sevecen bir bakışla gülümsedi, ama asıl dikkatini Nicola'ya yöneltti. Nicola, Lang Hyland'in sağ koluydu. Baba Lucci de, cevizi çift görmezse ağaca taş atmayan cinsindendi.

Oysa Cary babası gibi sadece iş düşünmüyordu. Nicola, kendisinden yeni bir haber sızdır-

maya çalışan baba Lucci'nin elinden yakasını kurtardığı anda, Caroline ile Cary'nin bir köşede baş başa kadeh tokuşturduklarını gördü.

Cary, beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor, gözünü Caroline'den ayırmıyordu. Caroline'e ne kadar güzel ve alımlı olduğunu söylemesine hiç gerek yoktu, gözlerinden her şey okunuyordu Ne var ki, Cary'nin bu bakışları sonunda boşa gitti. Çünkü beklenmedik bir anda Lang Hyland geliverdi. Nicola onun içeri girdiğini görmemişti. Birdenbire arkasında sesini duyunca yüreği ağzına geldi. Yoo, bu kadarı fazla, diye düşündü. Bir o eksikti bu gece! Telaşla Caroline'e döndü. Ama Caroline gözlerini Lang'e dikmiş, yiyecek gibi bakıyordu.

Lang, Nicola'nın yanına geldi. «Beni kardeşinle tanıştırmayacak mısın, Nicola?» dedi.

Caroline'in kirpikleri kıpırdadı. İçtenlikle gülümsediği söylenemezdi, daha çok avını görmüş kaplan gibi yalanıyordu.

Nicola ağır ağır başını çevirdi. Lang'in gözlerine baktı ve onun Caroline'den hoşlandığını hemen anladı. Lang belli bir amaçla gelmişti. Partiye gelemeyecek kadar hastayım derken yalan söylemişti. Nicola'nın partiye Caroline'i de getirmesini istiyordu ve kendisi varken getirmeyeceğinden korktuğu için böyle yapmıştı.

İyi düşünülmüş bir plandı doğrusu. Nezlesi de iyi bahane olmuştu. Nicola, onun hastalığını abarttığını biliyordu, ama bunu kötü niyetle yaptığı hiç aklına gelmemişti.

Caroline'i Lang'le tanıştırdı. Lang uzanıp Caroline'in elini sıktı. Caroline ile Lang, birbirlerine

değer biçer gibi baktılar. Lang smokin giymişti ve son derece hoştu. Nicola onu yakışıklı bulduğu için kendi kendine kızdı. Boyu sanki daha uzamış gibi görünüyordu. Güzel yüzünde hafif alaylı bir ifade vardı. Caroline'e bakarken dudağı şehvet uyandıracak bir biçimde bükülüyordu.

Caroline ile Lang tanıştıkları anda, işin buraya varacağını biliyordu Nicola. Buz gibi bir bakışla onları seyrediyordu.

Caroline takma siyah kirpiklerini yelpaze gibi açıp kapatarak, «Demek Nicky'nin patronu sizsiniz ha!» dedi.

Lang, «Hakkımda iyi rapor verdi mi?» diye sorarak Nicola'ya baktı. Nicola'nın kendisi için iyi şeyler söylemeyeceğini biliyor, bunun keyfini çıkarıyordu. Nicola, onun bıyık altından gülümseyişine karşılık vermedi.

Lang yeniden Caroline'e döndü. Caroline'in özenle boyanmış yüzünde can sıkıntısından eser kalmamıştı. Canlanmış, neşelenmişti. Lang Hyland'i çok beğendiğini de hiç saklamaya çalışmıyordu. Lang de aynı duygular içinde olduğunu gizlemek gereğini duymuyordu.

Nicola, bunu önlemeliyim, diye düşündü. Ama nasıl?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicola'nın en çok sinirine dokunan şey, Lang Hyland'in neşesiydi. Lang sürekli Caroline'le

kırıştırdığı halde, sanki kendilerine tanıklık etmesini ister gibi Nicola'yı bir an yanından ayırmıyordu. Lang, onun kafasından geçenleri anlamış olmalıydı. Nicola'yı kızdırmaktan zevk alıyordu adeta. Çünkü Nicola'yla ne zaman göz göze gelseler, Lang sırıtmaya başlıyordu.

Lang'in alaycı bir kişiliği olduğunu yeni öğreniyor değildi. Bir sürü insanla dalga geçtiğini görmüştü. Ama kendisiyle alay etmesine dayanamıyordu.

Nicola, bu belayı, başına kendinin sardığını düşünüyordu. Lang, Caroline'le ilgili sorular sorduğu zaman, Nicola kardeşini onunla tanıştırmaktan kaçındığını belli etmiş, Lang Hyland de bu çekimserliğin nedenini anlamıştı kuşkusuz. Caroline'in çok güzel ve çekici olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Yoksa Nicola ne diye kaçınsındı onları tanıştırmaktan?

Nicola, Lang'in insanlara takılmaktan, onları kızdırmaktan hoşlandığını biliyordu. Baba Lucci'yle beraber oldukları zamanlar, Lang Nicola'ya üstü kapalı birtakım şeyler söyler, Lucci onların ne konuştuğunu anlamaya çabalarken de, için için gülerek keyiflenirdi.

Yalnız kaldıklarında Lang Nicola'ya döndü. «Kardeşinin soluk kesecek kadar güzel olduğunu söylememiştin bana,» diye çıkıştı.

Nicola alaycı görünmeye özen göstererek, «Caroline evlidir, onu baştan çıkaramazsınız,» dedi.

Lang kaşlarını kaldırdı. «Bana da çok kolay baştan çıkarabilirim gibi geldi,» dedi. İşin kötüsü, Lang'in dediği doğruydu. Karşılaştıkları andan beri, Caroline pas verip duruyordu. Ko-

ıay elde edilebilecek biri olduğunu, alnına neon ışıklarıyla yazdırsa, ancak bu kadar belli edebilirdi.

Nicola, «Caroline kafasızdır,» dedi.

«Yoksa bana yüz vermezdi, değil mi?» Lang, ışıl ışıl yanan gri gözleriyle Nicola'yı süzdü. «Sen hiç kimseye yeşil ışık yaktın mı, Nicky?» diye sordu. «Yoksa herkese de bana gösterdiğin 'Satılık Değildir' tabelasını mı gösteriyorsun?»

«Size herhangi bir tabela gösterdiğimin farkında bile değildim.»

Lang, «Bal gibi farkındaydın,» dedi. «Sen ne yaptığını çok iyi bilirsin.»

Cary Lucci yanlarına geldi. Lang'i başıyla selamlayıp siyah gözlerini hayranlıkla Nicola'ya çevirdi.

«Havyarımızdan tatmadın,» dedi. «Gel bir tadına bak da, fikrini söyle.»

Lang kolunu uzatıp Nicola'nın beline sarıldı, yanına çekti. «Nicola henüz acıkmadı,» dedi Cary'ye dönerek. Cary'nin babası, Lang'i yalnız başına yakalamak için çevrelerinde dolanıp duruyordu. Akşamdan beri onunla görüşmek istemiş, bir türlü fırsatını bulamamıştı. Lang, Nicola'yı bir an bile ayırmamıştı yanından.

Cary, Nicola'nın gözlerinin içine bakarak ona gecenin en büyük ikramını yaptı; yani kızların başını döndüren o ünlü gülümseyişini sundu. Sonra Nicola'nın elini tutarak «Havyarın tadına bak, Nicky,» diye üsteledi. Cary, yalandan da olsa, insanın gönlünü okşamayı bilirdi. İnsan onu ciddiye almadığı sürece, onunla tatlı, neşeli bir arkadaşlık kurabilirdi. Nicola,

gözlerinin içi gülerek baktı.

«Bir başka sefer, Cary,» dedi.

Cary onu çekmeye başladı. «Hadi Nicky, gel gidelim.»

Lang'in Nicola'nın belini tutan eli biraz daha sıkıldı. Nicola başını kaldırdı ve Lang'in alaylı alaylı kendisine baktığını gördü. Nicola, Lang'i sinirlendirmek için Cary'le gitmeyi geçiriyordu kafasından. Lang onun bu niyetini sezince yeniden gülümsedi. Nicola'nın sinirlerine hakim olmasını, aklının estiği gibi davranmamasını öğütleyen bir şey vardı bu gülümseyişte.

O sırada Lucci de oğlunun imdadına yetişti. «Rejim yapmıyorsun herhalde, Nicola? Hiç ihtiyacın yok buna,» dedi. Salonun ışıkları kır saçlarını parlatıyordu. Lucci de oğlu gibi, gözlerini Nicola'dan ayırmıyordu.

Nicola, bu tatlı bakışlardan hiç etkilenmeden, «Aç değilim, hepsi bu,» diye omuz silkti.

Cary, bakışlarıyla Niko'a'nın aklını başından alma umudunu yitirmeksizin, «Çok yazık,» diye söylendi.

«Ya öyle. Ama aldırma, şampanya da nefis.» Cary yenilgiyi kabullenerek uzaklaştı. Bay Lucci hiçbir sonuca ulaşamadan tam on dakika Nicola ve Lang'le konuştu. Sonra dişine göre birini aramak üzere yanlarından ayrıldı.

Lang, Nicola'ya baktı. Kolu hâlâ Nicola'nın belindeydi. Artık yalnız kaldıklarına ve tehlikeyi atlattıklarına göre sarmaş dolaş durmalarına gerek kalmadığını düşünen Nicola hafifçe kenara çekildi. Lang anlamlı anlamlı gülümsedi. «Cary Lucci senden hoşlanıyor, değil mi?»

«Cary Lucci her kadından hoşlanır.» Nicola.

Cary'nin kendisini beğendiğini biliyordu. Ama onunla yatağa girmeye hiç niyeti yoktu ve Cary Lucci'nin de bundan başka bir şey düşünmediğini biliyordu.

«Ama sen onu beğenmiyorsun, öyle mi?» Lang bir kaşını kaldırmış, gözlerini kısmış, hafifçe gülümseyerek bakıyordu.

Nicola, birden yanaklarına ateş bastığını fark ederek başını çevirdi. Fazla içmemişti, salon da kalabalık olduğu halde hiç havasız değildi. Peki ne olmuştu böyle? Nicola inadına, «Çok yakışıklı,» diye cevap verdi.

Kısa bir sessizlik oldu. Nicola başını kaldırıp Lang'e baktı. Lang'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece Nicola'yı süzüyordu. «Onu iyi tanıyor musun?» diye sordu. Nicola daha da kızardı.

Acaba Lang, onun gizlice Cary'yle buluştuğunu mu sanıyordu? Böyle bir şeyden hoşlanmayacağını biliyordu. Lang, onunla birlikte çalıştığı iki yıl boyunca kendisine güvenmiş, firmanın bazı gizli bilgilerini ve belgelerini Nicola'dan saklamamıştı. Bu durumda, rakip firmanın sahibi Cary Lucci'yle buluştuğunu sanırsa, hiç de hoş olmazdı.

Nicola, Lang'in sorusunu daha cevaplamadan, o yeni bir soru sordu. «Neden kızarıyorsun?» Sesi sertti. Gri gözleri Nicola'nın gözlerine dikilmişti. «Cary senin sevgilin mi?»

Bu saçma soru Nicola'nın aklını başına toplamasına yardım etti. «Hayır, değil!» diye atıldı. «Hiçbir zaman da olamaz. Cary Lucci bir kadın koleksiyoncusudur, bense koleksiyonculardan hiç hoşlanmam.»

Lang'in yüz hatları yumuşadı. Gülümsüyordu. «Ben de öyle düşünüyordum. Ama kadınların ne yapacağı belli olmaz, onun için sordum. Sen daha çok Andrew'nun tipisin.»

«Nasılmış onun tipi?»

Lang, «Tatlı, şirin, bakire,» diye alay etti. Nicola'nın yanakları al al oldu. «Bir gün...» diye söze başladıysa da hemen sustu.

Lang kayıtsız bakışlarla onu süzerek, «Bir gün ne?» diye sordu. Nicola cevap vermedi.

«Yoksa şirketten ayrılacağın gün yüzüme karşı söyleyeceklerinden biri miydi bu da?» Lang merak ediyormuş gibi yapıyordu. «Duymak için sabırsızlanıyorum.»

Nicola kadehini kaldırdı, şampanyayı sonuna kadar içti. Lang gülümseyerek seyrediyordu onu. «Şunu aklından çıkarma, Lucci benim yanımda çalıştığın için ilgileniyor seninle. Ondan uzak dur.»

«Ben aptal değilim!»

Lang, «Evet, aptal değilsin,» diye katıldı ona. «Ama kadınsın. Böyle yakışıklı birini görünce kadınların eli ayağı dolaşır.»

Nicola, «Benim dolaşmaz,» diye kestirip attı. «Cary ilgilendirmiyor beni.»

«İlgilendiren var mı hiç?» Lang'in yumuşak bir sesle sorduğu bu soru, Nicola'yı allak bullak etti. Lang'in kendisini tepeden tırnağa süzdüğünü sezinledi. Lang, «Andrew'yu çok sık görüyorsun, öyle değil mi?» diye sözünü sürdürdü. «Senin odandan çıktığı yok. Yemeğe de birlikte gidiyorsunuz. Andrew ilgilendiriyor mu seni?»

Nicola cevap vermedi, sadece omuz silkti.

«Ama onunla yatmadın.» Lang bunu soru sorar gibi değil de, kesin bir önermede bulunurcasına söyledi. Nicola öfkesinden kıpkırmızı kesildi. «Siz başka hiçbir şey düşünmezsiniz, öyle değil mi?» dedi.

«Andrew ile sen, daha başka bir şey mi düşünüyorsunuz yoksa?» Lang'in sesi sertti. Nicola kanının çekildiğini hissetti. Lang, onun Andrew'yla evlenmeyi umduğunu sanıyor ve bundan hiç hoşlanmadığını da belli ediyordu. Nicola bunu sezince irkildi.

Andrew az ötede dolanıyor, yanlarına yaklaşmıyordu. Çünkü ne zaman göz göze gelseler, Lang ona, Nicola'yla konuşması bitene kadar uzak durmasını işaret ediyor, o da sabırla bekliyordu. Lang, kardeşine yan gözle bakarak, «İstersen, bir ıslık çalayım, koşa koşa gelsin,» dedi Nicola'ya.

Nicola oracıkta dövebilirdi onu. Andrew'nun kendisine saygı göstermesini, söz dinlemesini böyle alay konusu etmesi doğru değildi. Andrew ağabeyini yalnızca sevmekle kalmaz, onun bütün kusurlarını bildiği halde hayranlık duyardı. Nicola, Lang'in Andrew'ya gereken değeri vermediğini, onu hor gördüğünü düşünüyordu. Biraz pısırık olduğu için, Lang onu bir kenara itmişti ve hiç de doğru yapmıyordu oysa. Andrew, Lang'i belki Lang'in kendisinden daha iyi tanıdığı halde, ağabeyinin zekâsına ve yeteneğine hayranlık beslemekten geri kalmıyordu.

Nicola, «Ben birini çağıracak olursam, kendi ıslığımı kendim çalarım,» diyerek Lang'in yanından uzaklaştı. Andrew hemen yanına geldi, birlikte yürüdüler. Lang, arkalarından bir kahka-

ha attı.

Nicola az sonra Lang'i Caroline'in yanında gördü. Bir köşeye çekilmişler, Nicola'nın tüylerini ürpertecek biçimde bakışıyorlardı. Nicola, kardeşinin yanaklarında o çok iyi tanıdığı kızarıklığı, mavi gözlerinde de yine çok iyi bildiği parıltıyı gördü. Gözlerini Lang'e çevirerek, onun yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı, ama bu konuda kardeşinde olduğu kadar başarılı olamadı. Lang, Caroline'i etkilemek için gri gözlerini kısarak bakıyordu. Ama Nicola, onun pek çok kadına böyle baktığını görmüştü. Bu bakış fazla önemli sayılmazdı. Lang gerekli gördüğü anda, cinsel çekiciliğinden acımasızca yararlanmasını bilirdi. Kısacası, Caroline'le bir ilişki kurmaya niyetleniyor denilemezdi.

Andrew, Nicola'ya doğru eğildi. «İstediğin zaman seni eve bırakabilirim,» dedi.

Nicola minnetle döndü ona. «Sağol,» dedi. «Hemen gidebilir miyiz dersin?»

İkisi de Lang'e baktılar. Andrew gönülsüzce, «Ona sorayım mı?» dedi. Nicola'nın partiye Lang'e yardımcı olmak için geldiğini ikisi de biliyordu. Nicola, ancak Lang gidebilirsin dediği zaman partiden ayrılabilirdi. Andrew bu izni almak için, Caroline'le baş başa konuşan Lang'in yanına gitmeyi pek de istemiyordu.

Nicola, «Caroline'e sorayım bakayım, gitmek istiyor mu,» deyince, Adrew rahat bir soluk alarak gülümsedi. Birinin ille de kelleyi koltuğa alması gerekiyorsa, Andrew bunun kendisi olmamasını yeğlerdi hep.

Nicola yanlarına gelince, Caroline'in canı sıkıldı. Lang gülümseyerek Nicola'ya döndü. Nico-

la da son derece nazik bir tavırla Caroline'in eve gitmeye hazır olup olmadığını sordu: «Andrew bizi eve bırakacak,» diye tamamladı sözünü.

Lang, «Andrew seni eve bırakabilir,» dedi. «İstediğin zaman gidebilirsin.»

Nicola kardeşine baktı. Caroline yine gülücükler saçıyordu. Mavi gözlerindeki arzulu bakış, Nicola'yı deliye döndürdü. Buz gibi bir bakışla Lang'e döndü. Lang iyice keyifliydi. Yumuşak bir sesle, «İyi geceler,» dedi. Caroline de, «Beni bekleme,» diye mırıldanarak gözlerini önüne eğdi. «Nasıl olsa bende anahtar var.»

Nicola elinden bir şey gelmeyeceğini bildiği için, «Peki,» dedi. Burada kavga çıkaracak hali yoktu.

Onların yanından ayrılınca, Cary Lucci o baştan çıkarıcı gülümseyişiyle önünü kesti. Nicola, Lang'e çok kızdığı için, Cary'ye her zamankinden daha tatlı gülümsedi.

Cary, «Kardeşin çok güzel,» deyince, Nicola o gece Caroline ile Lang'i izleyenin sadece kendisi olmadığını anladı.

«Öyle mi düşünüyorsun?» diyerek başını çevirdi, Cary'ye daha fazla yakınlık göstermedi.

Cary onun kaşlarını çattığını görünce yaklaştı. «Tabii senin kadar sevimli değil,» diye Nicola'nın koluna dokundu.

Cary'nin bu yalanına kahkahalarla gülecekti Nicola, ama kendini tuttu. Mavi gözlerini iri iri açarak, «Teşekkür ederim, Cary,» diye mırıldandı.

«Hyland'in yanında boşuna harcıyorsun kendini, Nicola,» dedi Cary. «Senin değerini bilmi-

yor.»

Nicola, işte bu doğru, diye düşündü.

«Senin gibi akıllı, güzel bir kız çok daha iyi iş teklifleri alabilir. Bütün gün Hyland'in peşinde koşturmaktansa kendi kendinin patronu olmak, bir bölümün yöneticiliğini yapmak istemez misin? Senin yükselmek isteyen biri olduğuna eminim, Nicola. Ömrün boyunca sekreter olarak kalmak istemezsin herhalde.»

Cary daha önceleri de Nicola'yı bu laflarla baştan çıkarmaya çalışmıştı. Nicola onun diyeceklerini kelimesi kelimesine biliyordu. Dahası bu tutumun baba Lucci'den kaynaklandığını seziyordu.

«Ömür boyu sekreter olarak kalmak istemem tabii,» deyince, Cary'nin ağzı kulaklarına vardı. Nicola'nın kolunu okşamaya koyuldu.

Alçak sesle, «Yarın öğle yemeğinde buluşup bu konuyu görüşelim mi?» diye sordu.

Nicola'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, Lang'in sesi duyuldu. «Nicola, senin hemen gideceğini sanıyordum.»

Cary sinirli sinirli Lang'e baktı. Sonra Nicola'ya döndü. «Seni eve götüreyim,» dedi.

Lang, «Andrew götürecek onu,» diye kestirdi attı. Sonra Nicola'yı dirseğinden yakaladığı gibi Cary'nin yanından uzaklaştırdı. Sürüklercesine Andrew'nun yanına götürdü ve «Eve bırak onu,» dedi.

Nicola, Lang'in çelik gibi parlayan gri gözlerine baktı. Lang asık suratla, «Yarın görüşürüz,» dedi. Nicola, onun yeniden Caroline'in yanına gidişini seyrederken, onları ayırabilmek için nasıl bir bahane bulacağını düşünmeye baş-

ladı.

Elini alnına götürdü, düşecek gibi sallandı. Andrew telaşlandı. «Nicola, iyi misin?»

Nicola gözlerini yumdu. Andrew'ya yaslandı. Andrew onu belinden destekleyerek ayakta tutmaya çalıştıysa da, Nicola aşağı doğru kayarak yere yuvarlandı.

Nicola yerden kaldırıldığını hissetti. Biri kucağına almış taşıyordu onu. Gözleri kapalı olduğu halde, aydınlıktan karanlığa geçtiklerini ve salonun sıcaklığından serin havaya çıktıklarını anladı. Kimin kucağında olduğunu da biliyordu. Lang, Nicola'yı arabasının arkasına yatırdı. Nicola gözlerini hiç açmadan kalıp gibi yatıyordu. Lang onun nabzını sayıyordu. Nicola, damarlarının tutuştuğunu hissetti. Lang elini Nicola'nın alnına koydu, ter içindeydi.

Lang şaşırmış gibiydi. «Ateşi var galiba,» dedi. «Nabzı yükselmiş, ateşi çıkmış.»

Andrew, «Ne olabilir acaba?» diye çekinerek sordu. «Doktor çağıralım mı?»

Lang, «Soğuk algınlığı devam ediyor herhalde,» dedi. «Birkaç gün evden çıkmaması şarttı. Bu gece de buraya gelmese iyi olurdu.»

Bir sessizlik oldu. Andrew bir şey söylemedi. Lang yeniden konuşmaya başladığında, canı sıkkın gibiydi. «Kendini iyi hissetmediğini bilmiyordum,» dedi. Herhalde Andrew ona eleştiren gözlerle bakmış olmalıydı ki, bunları söylemek gereğini duymuştu.

Andrew kaygılı bir sesle, «Eve yalnız başına gitmesi doğru olmaz,» dedi. «Yanında birinin bulunması lazım.»

Bir sessizlik oldu. Sonra Caroline, «Yalnız kal-

mayacak ki,» dedi. «Ben ona göz kulak olurum.»

Nicola'nın istediği de buydu. Gülmemek için kendini zor tutarak rahat bir soluk aldı. Andrew, Caroline'e ne yapması gerektiğini söyledi. «Ateşi çıkarsa bir doktor çağır. Nicola öyle kolay kolay bayılmaz.»

Lang'in «Hayır,» diyen sesi Nicola'nın hemen yanı başındaydı. «Kesinlikle bayılmaz.» Nicola, Lang'in sesindeki yumuşaklığı fark edince az kalsın gözlerini açacaktı, çünkü ses tonundan onun kuşkulandığını sezmişti. Lang, Nicola'nın üstüne eğilmişti. Nicola onun soluğunu duyabiliyordu. Hiç kıpırdamadı. Caroline'i eve götürünceye kadar sabretmek zorundaydı.

Lang, Nicola'nın yanına oturdu. «Arabayı sen kullan, Andy,» dedi. Lang kapıyı kapatınca Nicola telaşlandı. Caroline de öne oturdu ve araba hareket etti.

Araba köşeyi dönerken Nicola kayıp yere düşmemek için kendisini dengelemeye çalıştı. Lang hemen uzandı, kolunu onun belinin altından geçirerek tuttu. Nicola geri çekilmek istediyse de, baygın olmadığı anlaşılır korkusuyla kendini Lang'in koluna bıraktı. Lang onu kendine doğru çekti, kucağına yatırdı, başını göğsüne yasladı. Bir eliyle Nicola'nın başını tutuyor, öteki eliyle saçlarını okşuyordu. Nicola baygınlık numarasını sürdürmekle, Lang'in elini itmek arasında kararsızdı. Lang'in yüreğinin atışını kulağının dibinde duyuyordu.

Caroline, «Nasıl, iyi mi?» diye sordu. Nicola, onun yerinden kıpırdadığını duydu, anlaşılan kendisine bakmak için arkaya dönmüştü. Nicola'nın bayılması Caroline'i çok telaşlandırmıştı.

Ömürleri boyunca peşinden koşulması, özen gösterilmesi, göz kulak olunması gereken, hep Caroline olmuştu. Nicola her zaman sakin, aklı başında, ayağı yerde bir insandı. Caroline rollerin böyle yer değiştirmesinden pek hoşlanmamış gibiydi, ama kaygılandığı da açıktı. «Nicola'yı hiç böyle görmemiştim,» dedi. Sesi biraz kırgın ve küskündü. Çünkü Nicola'nın Lang'in kolları arasında olmasını kendine yedirememişti.

Lang bıyık altından gülerek, «Korkma, ölmeyecek,» dedi. Nicola, Lang'in elini biraz daha yukarı kaydırdığını ve göğsüne doğru götürdüğünü duydu. Sıcak soluğunu da saçlarının arasında duyuyordu. Caroline ise Andrew'yla konuşmaya dalmıştı. Nicola, belli etmeden kirpiklerinin arasından baktı. Lang'in yüzü, yüzüne çok yakındı. Gözlerini dikmiş bakıyor, gözlerinin içi gülüyordu. Dudakları alaylı bir biçimde kıvrılmıştı.

Lang onun numara yaptığını anlamıştı. Oyunu kendisi de sürdürüyordu. Nicola'ya sıkı sıkıya sarılmasının nedeni de buydu. Onun ses çıkaramayacağını biliyordu.

Biraz sonra, Lang'in eli göğsünü tutunca Nicola'nın vücudu elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Nicola ani bir refleksle gözlerini açtı.

Göz göze geldiklerinde Lang, «Biraz daha iyi misin?» diye sordu. Son derece tatlıydı sesi. Nicola tir tir titreyerek doğrulup oturdu. Caroline arkaya döndü. «Kıpkırmızı olmuşsun şekerim. Hasta olduğunu neden daha önce söylemedin?» dedi. Lang, «Gecemizi zehir etmek istemedi herhalde, öyle değil mi Nicola?» diye atıldı.

Nicola ona bakmadı. Gözünü Caroline'den ayırmadan elini bitkin bir tavırla başına götürdü. «İyi değilim Caro,» dedi. «Gelirken bu kadar kötü değildim.»

Andrew arabayı evin önüne yanaştırdı. Hemen inip kapıyı açtı ve Nicola'nın inmesine yardım etmek istedi. Oysa Lang ondan önce davrandı, kolayca kırılıverecek nadide bir biblo tutuyormuşçasına Nicola'yı özenle tutup arabadan indirdi. «Ben kucağımda götürürüm onu,» dedi. Nicola arabaya tutundu.

«Yürüyebilirim!»

Lang, «Saçmalama,» dedi. «Sokağın ortasında bayılırsan ne yaparız sonra!»

Nicola kaçacak bir yer aradı, ama çaresizdi. Lang bir kolunu onun beline attı, öteki kolunu da dizlerinin ardından geçirip kucağına aldı. Eve doğru yürürlerken Nicola dik dik baktı Lang'e, o ise başını önüne eğmiş gülüyordu.

Lang'in gözlerindeki alaylı bakış Nicola'nın yüzünü daha da kızarttı. İçini çekerek başını çevirdi. Hastalandığına kendi de inanacaktı neredeyse. Çünkü o anda duydukları tipik hastalık belirtileriydi. Yanakları yanıyor, her yanı titriyordu. Ter içinde kalmıştı.

Lang onu tüy gibi taşıdı. Caroline kapıyı açtı. Lang, Nicola'yı yatağına yatırdı ve doğrulup ayağa kalkarken, vücudunu tepeden tırnağa süzdü.

Caroline de Lang'in yanında durmuş, Nicola'nın alev alev yanan yüzüne bakıyordu.

«Bu gece hiç sokağa çıkmayacaktın,» dedi.

Lang, «Azarlama onu,» diye çıkıştı. «Bu gece ona iyi bir ders oldu. Öyle değil mi, Nicola?»

Nicola onun gözlerindeki alaycı parıltıyı görünce hiç cevap vermedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola pazartesi sabahı işe gittiğinde, Lang'in acele bir iş için Edinburg'a gittiğini öğrenerek sevindi. Andrew onun birkaç gün gelmeyeceğini söyledi. Lang'in halletmesi gereken bir sorun çıkmış, pazar günü uçağa atlayıp gitmişti. Onun yokluğunda, Nicola kendini toparlayabilirdi. Caroline de Lang'le görüşemeyecekti böylece.

Ne var ki, Nicola akşam eve dönüp de şöminenin üstünde bir not bulunca, Caroline'in biriyle ilişkisi olduğunu anladı. Notta, Caroline'in gece yarısından önce dönmeyeceği yazılıydı. Nereye gittiğini yazmamıştı. Nicola notu okuyunca içini çekti.

Kuşkusuz, Caroline artık onun sorumluluğundan çıkmıştı. Artık koskoca kadındı. Üstelik Nicola'dan çok daha tecrübeliydi, hayatı daha iyi tanıyordu. Ama bunları bilmek, Nicola'nın yüreğine su serpmiyordu yine de.

Caroline hiçbir sınır, hiçbir bağ tanımazdı. Onu tutabilmenin tek yolu zincire vurmaktı. Nicola, bir ara Lang'in İskoçya'ya gitmediğini, yalan söylemiş olduğunu düşündüyse de, Lang Edinburgh'daki otelinden telefon edip, Grettan raporunun ne olduğunu sorunca, yanıldığını anladı. Lang, «Rapordan haber gelir gelmez beni

ara.» dedi.

Nicola telefonu kapayıp bir an durdu, sonra içinden gelen sese uyarak, Edinburgh'daki otele telefon etti. Santraldaki kıza, Lang'in orada olup olmadığını sordu, kız telefonu Lang'in odasına bağladı. Nicola, onun sesini duyar duymaz telefonu kapadı.

Lang'in Edinburgh'da olduğu kesindi. Öyleyse Caroline neredeydi ve kiminleydi? Nicola bütün gece televizyon seyredip oyalanmaya çalıştı, ama aklı Caroline'deydi. Caroline'in kiminle olduğunu gece yarısı keşfetti. Caroline'i eve getiren erkeğin sesini duyduğu anda tanıdı: Cary'ydi bu.

Cary, Caroline'in arkasından içeri kadar gəlmişti. Gizlemeye çalışmadığı bir merakla evi gözden geçiriyordu. Nicola'ya tatlı tatlı gülümsedi. «Nasılsın Nicola? Babam da, ben de çok merak ettik seni. Babam nasıl olduğunu öğrenmemi istedi. Bayıldığın zaman çok şaşırdık. Kimse, ne olduğunu, neye uğradığını anlayamadı.»

Nicola da gülümsedi. «Ne kadar düşüncelisiniz,» dedi. Ayağında blucin, sırtında bol, beyaz bir kazakla kanepede oturuyordu. «Caroline, Cary'ye bir kahve yapsana. İçersin, değil mi Cary?»

Cary, hemen Nicola'nın yanına oturdu. «Çok iyi olur,» dedi. Nicola, saçlarını geriye attı. Elini çenesine dayayarak Cary'ye döndü, gözlerinin içine baktı.

«Evime hiç gelmemiştin, değil mi? Yeşil atımı nasıl buluyorsun?» diyerek Cary'ye biblosunu gösterdi.

Cary başını eğerek ata baktı. Fazla ilgilenme-

den, «Çok güzel,» dedi. Nicola, geçen yıl Lang'le birlikte Stokholm'e gittikleri zaman almıştı bunu. Elde yapılmış, porselenden bir bibloydu. Nicola bibloyu alırken, Lang alıp bakmış, bir şey söylememişti. Ama Nicola, onun beğendiğini gözlerinden anlamıştı. Yirmi santim boyundaki bibloyu maviye çalan yeşil rengi daha bir çarpıcı kılıyordu. Cary, ata şöyle bir baktıktan sonra yeniden Nicola'ya döndü.

Cary yakışıklı olmasına yakışıklıydı, ama bu güzel yüzün gerisinde hiçbir şey yokmuş gibi boş bir havası vardı. Ne ahlak kurallarına aldırış ederdi, ne de gelenek görenek tanırdı. Gerçi Lang için de aynı şeyler söylenebilirdi, ama nedense Nicola ikisini aynı kefeye koymak istemiyordu. Lang'in kendine göre bir ahlak anlayışı ve kuralları vardı. İş dünyasında sert ve acımasızdı, ama kendince dürüst bulmadığı bir şeyi asla yapmazdı. Her zaman verdiği sözü tutar, yaptığı anlaşmadan dönmezdi. Cary Lucci ise bu tür kurallara aldırış etmezdi. Dürüst olsun olmasın, kendisine kazanç sağlamak için her şeyi yapar, işine gelmediği zaman da yaptığı anlaşmadan cayıverirdi. Nicola, Caroline'le birlikte seyrettikleri müzikli güldürüyü ballandıra ballandıra anlatan Cary'yi süzerken güçsüz bir insan, kişiliği zayıf, diye düşündü. Cary, nereye çekilse oraya gidecek, gösterişli ve boş bir süs bebeği gibiydi.

O anda Caroline mutfakta olduğu için, Cary Nicola'yla ilgileniyordu. Fırsat bulursa Nicola'yla yakınlık kurmak için babasından talimat almıştı. Ama Nicola'yla ilgilenmeyi bir angarya olarak görmüyordu. Gerçi Nicola, Caroline

gibi soluk kesici bir sarışın değildi, ama sakin, iyi giyinen, tatlı bir kızdı ve Cary hiç de çirkin bulmuyordu onu. Üstelik, Cary, şimdiye kadar Nicola'dan yüz bulmamış oluşuna da içerliyordu. Onu baştan çıkarırsa, bu yüzden de içi rahat edecekti.

Caroline oturma odasına geldiği zaman, Nicola'ya ters ters baktı. Eve geldiğinde onu uyumuş bulacağını sanıyordu. Oysa Nicola oturuyor ve Caroline'in gecesini zehir ediyordu. Nicola onun bu halini görünce, kara kara düşündü. Günlerden pazartesiydi, Caroline'i trene bindirip David'e postalamasına daha koskoca beş gün vardı. Sanki Caroline geleli iki gün değil de, yıllar olmuş gibi geliyordu Nicola'ya.

Neşeyle kardeşine döndü. «Oyunu beğendin mi?» diye sordu.

«Epey güldük.» Caroline karşıdaki koltuğa oturdu. Cary'nin kendisine baktığının, üst üste attığı bacaklarını, kıvrak kalçalarını seyrettiğinin farkındaydı. «Londra'yı çok seviyorum. Burada yapılacak öyle çok şey var ki.»

Nicola, bunu istediğin kadar söyleyebilirsin, ama yapmana izin vermeyeceğim, diye içinden geçirdi. Caroline'in evliliği bozulacak olursa, Nicola bir an bile huzur içinde yaşayamayacağını biliyordu.

Bir süre sonra Cary saatine bakarak, «Ben artık gideyim,» dedi. Caroline'in öfkeli bakışları arasında Nicola Cary'yi kapıya kadar uğurladı ve gülümseyerek veda etti.

Nicola odaya girer girmez, Caroline, «Benim yakamı bırakacak mısın sen?» diye patladı. «Niyetinin ne olduğunu biliyorum. Artık bebek de-

ğilim, işlerime burnunu sokmandan da bıktım!»

Nicola bir şey olmamış gibi sakin sakin, «Bugün David'i aradın mı?» diye sorduktan sonra kahve fincanlarını topladı.

Caroline, «Aramadım, aramayacağım da, çünkü ondan da bıktım!» diye parladı. «İkinizden de bıktım, ikinizi de istemiyorum. Kim ne düşünürse düşünsün, gülüp eğlenmek istiyorum ben!»

Nicola fincanları mutfağa bırakıp geldi. «David'le aranızda ne var?» diye sordu. «Çok mutlu olduğunu sanıyordum.»

Caroline acı acı, «Sandığım gibi çıkmadı,» dedi. «Onun benimle değil, seninle evlenmesi gerekirmiş. Çok fazla para harcıyorum ve arada bir de günümü gün etmek istiyorum tabii. David bir kadın aramıyor, onun istediği evini çekip çevirecek bir hizmetçi. Eğer onun hoşuna gitmek için şişmanlayacağımı sanıyorsa, aldanıyor.»

Niccla kardeşinin sözlerinden bir anlam çıkarabilmek için alnını kırıştırarak düşündü. «Şişmanlamak mı?» diye sordu.

Caroline kapıya gitti. «Kimsenin hatırı için aylarca balon gibi gezemem ben,» dedi. «Üstelik çocuk sevmem. Ağlarlar, hastalanırlar, dertleri bitmez bir türlü.» Kapıyı çarpıp yatak odasına girdi. Nicola şaşkın şaşkın bakıyordu.

Tamam, diye düşündü kendi kendine sevinç içinde. Sorun çözülmüştü. David çocuk istiyor. Carcline de buna karşı çıkıyordu demek. Caroline'in gününü gün etme tasarılarının nedeni bu olmalıydı. Annelik sorumluluğunu yüklenmeye hazır olmadığı için, David'den kaçıyordu. Nicola durumu anlayınca, olaya bakış açısı de-

ğişti. Ertesi sabah bürodan David'i aradı. David'in canı sıkkın görünüyordu. «Caroline nasıl? Londraya gittiğinden beri aramadı. Eğleniyor mu?» diye soran sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

Nicola, David'i severdi. Caroline'le evlenmekle Nicola'yı büyük bir dertten kurtarmıştı, üstelik çok hoş ve iyi bir insandı. David, Caroline'le gezip tozmaya başladığı sıralarda Nicola'yla da dost olmuş ve onun kardeşi için kaygı duyduğunu fark etmişti.

Nicola sözü uzatmadan konuya girmeye karar vererek, «Bu bebek sorunu nedir?» diye sordu.

David bir an sustu. «Sana şikâyet etti, öyle mi?» dedi. Sonra sesi sertleşti. «Çok mu garip yani? İki yıllık evliyiz. Güzel bir evimiz var, iyi para kazanıyorum. Daha ne kadar bekleyecek? Otuz yaşındayım. Baba olmak için de yüz yaşıma gelmeyi beklemeye hiç niyetim yok.»

Nicola, «Korkuyor.» dedi.

«Ne diye korkacakmış? Ölürüm filan diye mi korkuyor?» David iyice sinirlenmişti. «Ablam üç çocuk doğurdu, ama hiçbir gebeliğinde ölüm korkusuna yakalanmadı.»

Niccla, «Caroline henüz hazır değil,» diye diretti. «David, onun nasıl bir yaradılışı olduğunu biliyorsun. Biraz zaman tanı.»

«İki yıl yeterli değil mi?»

«Biraz daha bekleyemez misin?»

«Caroline sadece bencillik ediyor. Senin sözünden çıkan anlam şu: Caroline başına çocuk belası almak istemiyor. Ben de şunu öğrenmek istiyorum: Acaba günün birinde çocuğu olmasını isteyecek mi? Ben çocuksuz bir evliliği ka-

bul edemiyorum, Nicky. Sana açıkça söylüyorum, böyle giderse daha fazla dayanamam.»

«Onu kaybetmeyi göze alacaksın, öyle mi?» Nicola bu soruyu son derece kibarca sormuştu. Uzun bir suskunluk oldu.

«Tehdit mi ediyor yani? Beni bırakacağını mı söylüyor?»

Nicola, «Tehdit ettiği filan yok,» diye atıldı. «Ben sadece seni uyarmak istedim.»

David, «Caroline'in bir şeylere niyetlendiğini sezmeseydin, beni uyarmak için telefona sarılmazdın,» dedi. Bir an durduktan sonra, «Nedir niyeti?» diye sordu. Sesi öfkeli ve sertti.

Nicola, «Hiçbir niyeti yok,» diye karşılık verdi. «Sadece üzgün, onu böyle görünce ben de üzülüyorum tabii.»

David, Caroline'in huyunu bilirdi. «Anlıyorum,» dedi. «Ben de üzgünüm Nicola, ama eğer Caroline ayrılmak istiyorsa, bu ona kalmış bir şey. Bir yıldır çektiklerim yetti artık. Dışarda yemek yemekten, o parti senin bu parti benim dolaşmaktan gına geldi. Partilere gitmeyeceğim, elbise faturalarını da ödemeyeceğim artık. Bunları aynen söylersin ona. Eğer evliliğin sadece bu olduğunu sanıyorsa, söyle kendisine daha paralı birini bulsun!»

David telefonu kapadı. Nicola elindeki ahizeye bakakaldı. David'i araması pek işe yaramamıştı. Sorunlar, sandığından daha köklüydü. Anlaşılan kavga etmişlerdi ve tek sorun çocuk değildi. Caroline savurgandı, çocukluğundan beri öyleydi. Canı sıkıldığı zaman gider kendine bir şeyler alırdı. Kaça olduğunu düşünmezdi. Hele parayı bir başkası veriyorsa, hiç umursamazdı.

Anlaşılan artık David'in sabrı tükenmişti. Nicola kalemini aldı, dalgın dalgın masaya vurmaya başladı. Şimdi ne yapacaktı?

Carcline David'e dönmeyecek olursa, Nicola onun en azından kısa bir süre için kiminle birlikte olacağını şimdiden kestiriyordu. Caroline, Nicola'nın evinde bir hafta konuk olarak kalabilirdi. Ama Nicola onu sürekli olarak başına almaya niyetli değildi. Caroline, elektrik parası vermek, eve yiyecek almak gibi önemsiz sorunlarla uğraşmayı düşünmezdi. Bunları Nicola'dan bekleyecekti. Ne masraflara katılacak, ne de ev işlerinin bir ucundan tutacaktı. Caroline, güzel bir asalaktı. Hiç değilse David bu alışverişten bir şeyler elde etmişti. Nicola ise, bir yığın masrafın altına girmenin yanı sıra bir de fazladan iş yüklenecekti.

David'e acıyordu acımasına, ama Caroline David'in sorunuydu, kendisinin değil. Bu belayı yeniden David'in başına yollamaya kararlıydı.

O akşam Nicola bürodan çıkmak üzereyken Lang geldi. Nicola'nın canı daha çok sıkıldı. Ne diye İskoçya'da kalmamıştı sanki?

Lang onun yüzündeki hoşnutsuzluğu görünce, «Bakıyorum, beni gördüğüne çok sevindin!» dedi.

Nicola, «Sorun halledildi mi?» diye sordu.

«Tabii.» Lang'in sesinde kendisinin el attığı bir sorunun mutlaka halledileceğine olan güveni seziliyordu. Saatine baktı. «Geç kalmışsın. Bir şey mi oldu? Bir sorun mu var?»

«Hayır, burada bir sorun yok,» diye içini çekti Nicola. Asıl sorun burada değil, evdeydi.

«Öyleyse neden eve gitmedin?»

Nicola'nın cevap vermesine zaman kalmadan, Andrew girdi odaya, Lang'i görünce şaşırdı. «Hoşgeldin, seni bugün beklemiyorduk,» dedi.

Lang, «Öyle mi?» diyerek döndü. Gözleri Nicola'nın alev rengi elbisesine takılmıştı. Nicola, eve giderse gecikeceğini düşünerek, on dakika önce kapının arkasında değiştirmişti üstünü. Lang, «Bir yere mi gidiyorsunuz?» diye sordu.

Andrew başını salladı. «Güney Afrikalı Davidson bizi yemeğe çağırdı. Senin aracılığınla üye olduğu kulübe götürecek.»

Lang kaşlarını kaldırarak Nicola'ya baktı. «Kumar mı oynayacaksın?»

Nicola gülümseyerek cevap verdi. «Param yetmez.»

Lang alaylı bir tavırla, «Sana yeteri kadar para vermiyor muyuz?» dedikten sonra Andrew'ya döndü.

«Nicola'ya biraz fiş alıver. Masrafa geçirirsin. Davidson'u memnun etmeliyiz,» dedi.

Birkaç saat sonra, Nicola, Lang'in dönüşünün Caroline için tehlike demek olduğunu anladı. Nicola, Andrew ve kısa boylu, tıknaz Güney Afrikalı Davidson'la Mayfair'deki bir kumarhanedeydi. Birden Lang'in Caroline'i arayabileceği aklına geldi ve telaşa kapıldı. Ne var ki, erkekleri oyun masasının başından ayıramayacağı da belliydi.

Andrew büyük oynamıyordu. Bunu yapmayacak kadar sağduyuluydu. Ama büyük bir ilgiyle Davidson'u seyrediyordu. Davidson masaya fiş sürüp duruyordu. Kaybettiği zaman omuz silkip geçiyor, kazandığı zaman kılı kıpırdamıyordu. Nicola, bu adamla kumar oynamak istemez-

dim, diye düşündü. Sonra Lang'i gözlerinin önüne getirdi. O da kumar masasında duygularını göstermeyecek tipte biriydi. Tam bir pokerci suratı vardı. Onu çok iyi tanıyanlar bile, zaman zaman ne düşündüğünü yüzünden okuyamazlardı.

Nicola, Lang'i çok iyi tanır ve kimi zaman bir falcı gibi onun içinden geçenleri okurdu. Ne var ki, bu da Lang'in elindeydi, sadece anlaşılmasını istediği şeylerin anlaşılmasına göz yumardı. Bu da Nicola'yı tedirgin eder, Lang'in kendisiyle alay edip etmediğini kestiremezdi.

Tavandaki avizeler, odanın köşelerini aydınlatmıyordu. Ama oyun masasındakiler avizenin tam altındaydılar. Nicola oyunculara tek tek baktı ve ürperdi. Hepsi gözlerini krupiyeye dikmişler, onun hareketlerini izliyorlardı. Nicola insanların yüzlerinde bu ifadeyi görmekten rahatsız oldu.

Nicola orada sıkılmıştı. Üstelik Caroline'i merak ediyordu. Ama Andrew hiç oralı değildi. Sonunda Nicola sabredemedi, Andrew'nun koluna dokundu. «Başım ağrıyor Andrew, eve gitmek istiyorum. Sen burada kal, ben bir arabaya biner giderim.» dedi.

Andrew gönülsüzce, «Ben götürürüm seni.» dediyse de, Nicola müşteriyi yalnız bırakmamak gerektiğini söyleyince Andrew kaldı. Davidson ters ters baktı Nicola'ya. Onu çekilmez bir kadın olarak gördüğü bakışlarından okunuyordu. Nicola ikisini de gülümseyerek selamlayıp dışarı çıkınca rahat bir soluk aldı.

Eve vardığında, kapıyı usulca açtı. Ev sessiz ve karanlıktı. Caroline ya yatmıştı ya da evde

yoktu. Nicola, Caroline'in uyumuş olması için dua ediyordu.

Yatak odasının kapısına kulak verdi, bir şey duymadı. Oturma odasına doğru yürüyüp kapıyı açtığı anda şaşkınlık ve öfkeden donakaldı. Oda loştu. Caroline kanepedeydi. Sırtındaki oldukça dekolte elbise yarı yarıya sıyrılmış durumdaydı. Lang Caroline'in üstüne eğilmiş onu öpüyordu. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı, omuzunun üstünden baktı.

Caroline, Nicola'nın öfkeli bakışını görünce hafifçe çığlık attı.

Nicola bembeyaz kesilmişti. Lang'e döndü. «Derhal çıkıp gidin evimden!» diye haykırdı.

Caroline ayağa fırladı. Bir yandan elbisesini yukarı çekmeye, fermuarını kapamaya çalışıyordu. «Nicky,» dedi yalvaran bir sesle.

Nicola, hiç tanımadığı birine bakıyormuş gibi baktı ve hiç cevap vermedi. Buz kesilmişti, midesine kramp giriyordu. Caroline elini ağzına kapatarak ağlaya ağlaya yatak odasına koştu.

Lang eliyle saçlarını düzelterek ağır ağır doğruldu. «Kardeşin bir genç kız değil ki. Ne yaptığı ve kiminle olduğu seni neden ilgilendiriyor?» dedi.

«Defol evimden!»

Lang kaşlarını çattı. «Benimle öyle konuşma!»

«Kendi evimde nasıl istersem öyle konuşurum!»

Lang kaşlarını biraz daha çatarak, «Bağırmana gerek yok,» dedi. «Seni onun namusuna bekçilik edesin diye kim görevlendirdi?»

«Caroline'in ne yaptığı kendisinin bileceği bir iş. Ama benim evimde yapamaz.»

Lang omuz silkerek gömleğini ilikledi, ceketi-

ni giydi. Nicola gözlerini ayırmadan, buz gibi bir bakışla seyrediyordu onu.

Lang, büyük bir şaşkınlık içinde sanki Nicola'yı yeni görüyormuş gibi bakıyordu. Nicola eskiden de kendisine öfkelenirdi, ama hiç böyle bağırmaz, gülümseyerek geçiştirirdi olayı. Oysa şimdi öyle bir bakıyordu ki, Lang yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

«Çocuk gibi davranıyorsun,» dedi.

Nicola buz gibi bir sesle, «Senin gibi alçakça davranmaktan iyidir,» dedi. «Kiminle ne halt karıştırırsan karıştır, umurumda değil, ama kardeşime el uzatamazsın!» Nicola bunları söyledikten sonra arkasını dönüp yürüdü.

Lang onu tuttu kendisine çevirdi. «Bana arkanı çevirme!»

«Orası benim bileceğim iş! Suratını görmek istemiyorum. Bıraktığın metreslerinin ağlayıp sızlanmalarını dinlemekten bıktım artık, kardeşimin de onlardan biri olmasına izin vermeyeceğim.» Lang'i tepeden tırnağa süzdü. «Sende ne buluyorlar bilmem ki, bir kobrayla yatağa girmeyi yeğlerdim!»

«Gerçekten yeğler miydin?» Lang'in gözleri kısılmış, öfkeyle parlıyordu.

Nicola içgüdüsel bir korunma duygusuyla, geri çekilebildiği kadar çekildi. Lang onun kolunu bırakmadan ve gözünü kırpmadan bakıyordu.

Sıkılmış dişlerinin arasından konuşmaya başladı. «Şimdi beni iyi dinle, namus meraklısı sersem karı! Beni terbiye etmek sana mı düştü? Kapa çeneni! Özel hayatımda ne yapacağıma ben karar veririm. Sana, benim dediklerimi yapman için para veriyorum, bu da beni terbiye etmeye

kalkışmanı gerektirmez. Yaşayışımı beğenmiyorsan, ya görmezden gelirsin ya da kendine yeni bir iş ararsın!»

Nicola sert bir tavırla, «Tamam!» dedi. «Yarın masamı boşaltırım.»

Lang'in parmakları koluna gömülünce, Nicola acıyla yüzünü buruşturdu. Lang hafifçe sarstı onu, sanki biraz daha ileri giderse daha kötü davranacağını göstermek istiyordu. Sonra Nicola'yı bıraktı ve «Orası senin bileceğin iş,» diyerek döndü. Hızla kapıya yürüdü. Nicola'nın midesi bulanıyor, başı dönüyordu.

Kapının güm diye kapandığını duydu. Zangır zangır titriyordu. Oda çevresinde dönüyordu sanki. Gözleri kararıyordu.

Birkaç dakika sonra Caroline göründü. Kenarları tüylü, dantel bir sabahlık geçirmişti sırtına. Dantelin arasından teni inci gibi parlıyordu, ama yüzü kıpkırmızıydı.

Nicola ağır ağır başını çevirerek ona baktı. Caroline ağlamıştı. «David'e söylemeyeceksin, değil mi?» diye yalvarmaya başladı.

Nicola cevap vermedi. Gözü Caroline'in pembe dudaklarına ilişince Lang'in bu dudakları öpüşü aklına geldi.

Caroline, «Benim niyetim...» diye söze başladı, ama hıçkırarak sustu. Böylece niyetinin ne olduğu da anlaşılamadı.

Nicola kardeşini avutmaya kalkışmadı. Onun ağlayışını hiç sesini çıkarmadan seyrediyordu.

Bir süre sonra Caroline gözlerini sildi. Şaşkındı, çünkü ömründe ilk kez, Nicola onu bağışlamıyor, yakınlık göstermiyordu. Caroline en olmayacak işi bile yapsa, Nicola onun ağlamasına

dayanamaz, yumuşardı. Caroline, bu kez fazla ileri gitmiş olduğunu anlıyordu. Yalvaran gözlerle Nicola'ya bakarak sustu.

«Ne kadar ileri gitmiştiniz?» Nicola'nın sözleri koca bir buzdağından yuvarlanan buz parçaları gibi yankılandı.

Caroline dudağını ısırarak, «Sadece öpüyordu beni,» diye kekeledi.

«Sadece ha! Evlisin sen. Unuttun mu yoksa?» Nicola'nın sesi öfke doluydu.

«Nicky, David'e söylemeyeceksin, değil mi?» Caroline bu gibi durumlarda kullandığı tatlı bakışlarını Nicola'ya çevirmiş, yalvarıyordu.

«David'in bunu bilmesi lazım.»

Caroline kulaklarına inanamadı. Duyduğu şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Nicola onu hiç ele vermemişti. Bu sefer de ele verebileceğini sanmıyordu. Nicola onun aklından geçenleri okudu. Caroline onu yumuşatmak için bir yol arıyordu. Londra'ya gelince erkeklerle gezip tozarak kocasına nispet vermek istemişti. Ama şimdi pişman olduğu belliydi. Bu tutum tam Caroline'e göre bir davranış biçimiydi. Ömür boyu hep böyle tehlikeli serüvenlere atılmış, sonunu düşünmeden olmadık ilişkilere girmiş, sonra da pişman olmuştu.

Caroline şımarık ve bencildi. Gününü gün etmek, kendini erkeklere beğendirmek istiyor, ama David'i elinden kaçırmayı da göze alamıyordu.

«Nicky, bunu ona söyleyemezsin, bu kadar kötülük yapamazsın,» diye ağlıyordu.

«Neden yapmayacakmışım? Ben David'i severim. Hoşuma da gidiyor.» Nicola kardeşinin da-

marına basmak istercesine konuşuyordu. «Senden boşanırsa daha uygun birini arayacaktır, benimle evlenmesinin daha doğru olacağını kendin söyledin.»

Caroline afalladı. Nicola, bu kadar öfkeli olmasa, kahkahalarla gülebilirdi onun bu haline. Şaşkınlık içinde, «Evlenmezsin onunla,» dedi. «O da seninle evlenmez.» Sonra öfkelendi. «David beni seviyor.»

Nicola gülümsedi. «Öyle mi dersin? Belki seviyordu, ama bu gece olanları öğrenince ne yapacak bilemem.»

Caroline, «Yaa!» diye haykırdı. «Ah, seni hınzır seni!»

Nicola'nın dediklerine inanmıştı. Çünkü kendisi bir erkeği elde etmek istese, aynı yöntemi kullanırdı. Gözlerini kıskançlık bürümüş bir halde Nicola'ya baktı. «Beni suçüstü yakalamak istiyordun,» diye haykırdı. «Bütün bunları sen planladın!»

Nicola şaşırdı bu sefer.

Caroline, «Evet!» diyerek gözlerini sildi. «Her şeyi sen planladın. Sen ve Hyland denilen adam. Bu gece yalnız olacağımı nasıl bildi de geldi? Ben de oyuna geldiğimi anlayamadım.»

Nicola, Caroline'in aslında bunları David'e söylemek için prova ettiğini anladı. David'in suçlamalarına karşı kendini böyle savunacaktı. Eskiden de aynı şeyi yapar, suçu hep Nicola'nın üstüne atardı. Caroline, «Ağlıyordum,» diyerek elleriyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. «Şu yaşlara bak. Ödüm koptu.»

Nicola gülmemek için kendini tutarak, buz gibi bir sesle, «Farkındayım,» dedi.

Caroline, şuh bir edayla sabahlığına sarınarak, «Ben yarın evime dönüyorum,» dedi. «Eğer David'e tek söz edecek olursan, seni söylediğine söyleyeceğine pişman ederim!»

Nicola, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, diye düşündü. Caroline'i, yaptıklarını anneme söyleyeceğim, diye korkuttuğunda, Caroline hep aynı şeyi söylerdi ona: Pişman ederim!

Caroline odadan çıktı. Nicola kanepeye oturdu. Titriyordu. Hiç iyi değildi. Caroline'in David'e dönmesi iyiydi, ama kendisinin işten ayrılması hiç de iyi değildi. Nicola, az önce Caroline'in ağladığı gibi hıçkıra hıçkıra ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Nicola, paltosu sırtında, soğuk odada oturdu, ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Ama sonunda yorgunluk baskın çıktı, gidip yattı.

Sabahleyin uyandığında, Caroline çoktan kalkmış, bavulunu topluyordu. Nicola onun üzgün yüzüne baktı. Caroline çok geçmeden kendini toparladı, asıl zor durumda olan kendisiydi. Caroline soğuk bir tavırla, «On treniyle gidiyorum,» dedi. «Beni böyle ağırladığın için çok teşekkür ederim.»

Nicola, «İyi yolculuklar,» diye karşılık verdi. Yanağını isteksizce Caroline'in buz gibi yanağına değdirip evden çıktı. Lang gelmeden büroda olmak istiyordu.

David'i aramayı ve Caroline'in döneceğini haber vermeyi, onu anlayışla karşılamasını istemeyi de tasarlıyordu. Eğer David inat ederse, işler büsbütün sarpa sarardı.

Nicola büroya varıp da Lang'in gelmiş olduğunu görünce, David'le ilgili düşüncelerini unu-

tuverdi. Bir an durdu, sonra odasına yürüdü.

Lang pencerenin önünde duruyordu. Arkasına dönüp Nicola'yı süzdü. Nicola masasına gitti, eşyalarını çıkarmaya başladı.

Lang birden, «Aptallık etme,» diye söze girdi. Nicola aldırış etmedi.

Lang, «Buradaki kadar iyi bir iş bulamazsın,» dedi.

Nicola, «Lucci iş verecek bana,» dedi. Doğruydu. Bir telefon etmesi yeterdi. Lucci onu seve seve işe alırdı.

Bunu Lang de biliyordu. Nicola ne kadar yüksek ücret isterse istesin, Lucci yine de kendisinin kazançlı çıkacağını düşünerek kabul ederdi bunu. Nicola, Lang'in bütün sırlarını biliyordu. Kuşkusuz bunları açığa vurmazdı. Ama Lucci onun nasıl bir insan olduğunu bilmiyordu. Lang de onun konuşup konuşmayacağından emin olamazdı.

Lang, «Onunla görüştün mü?» diye sordu.

Nicola omuz silkti.

«Ne teklif etti sana?»

Nicola son çekmeceyi de kapadı, eşyalarını doldurduğu çantayı aldı. Lang birden atıldı, çantayı kaptığı gibi bir kenara fırlattı. «Senin Lucci'nin yanında çalışmana izin vereceğimi sanmıyorsun herhalde?» diye bağırdı.

«İşten ayrılmamı siz söylediniz.» Nicola, Lang'in gözlerindeki öfkeyi görünce için için sevindi. Lang ellerini ceplerine soktu. Kaşlarını çattı. «Dün gece çok tepem atmıştı.» Bir an durduktan sonra, «İşi bırak derken ciddi değildim,» diye mırıldandı.

«Ben ciddiydim ama.»

Nicola da işten ayrılmayı istemiyordu. Ne var ki, dün gece içeri girip de Caroline'i Lang'in kollarında görünce bir tuhaf olmuştu. O sahne ne zaman gözünün önüne gelse başı dönüyordu. «Benim söylediklerimin hepsi ciddiydi,» diye vurguladı.

Lang ona bakıyordu. Dişleri sıkılmış, yüzü gerilmişti. «Tamam,» dedi. «Belki öyle davranmamam gerekirdi. Ama kardeşin öyle pas veriyordu ki, görmezden gelmek fazla saflık olurdu.»

Nicola, «Öyle davranmamanız gerekirdi,» diye diretti.

«Hey Tanrım, hangi asırda yaşadığımızı sanıyorsun sen?»

«Evli olduğunu biliyordunuz!»

Lang, «Kendisi de biliyordu evli olduğunu,» diye kesti Nicola'nın sözünü. «O düşünmedikten sonra, ben niye düşünecekmişim?»

«O kendi sorumluluklarını düşünmek zorunda, siz de kendinize düşeni düşünseydiniz.»

Lang kızardı, «Tamam, yapmamam gerektiğini kabul ediyorum. Böyle davranmamalıydım belki de.»

«Belki mi?» Nicola'nın iğneleyici sorusu hedefini buldu. Lang dikleşti, sanki Nicola'yı dövmek istiyormuş gibi baktı.

«Benimle konuşurken sesine dikkat et!»

«Artık sizin yanınızda çalışmıyorum, Bay Hyland. İstediğim gibi konuşurum.» Nicola çantasını almak için döndü. Lang kolundan tuttu, kendisine çevirdi Nicola'yı.

«Canımı acıtıyorsunuz. Çekin elinizi!»

Lang, Nicola'nın kolunu bırakmadı, ama parmaklarını biraz gevşetti. Ona doğru eğildi. Al-

çak sesle konuşmaya başladı. «Nicky, bu yaptığın çok saçma. Kardeşini öptüm diye beni bırakıp gidemezsin.» Nicola başını çevirdi, hiç cevap vermedi.

«Aklını başına topla.» Lang derin bir soluk aldıktan sonra, «Pekâlâ,» dedi, «seni kaybetmek istemiyorum. Şimdi keyfin oldu mu?»

Nicola döndü, buz gibi bir bakışla Lang'i süzerek, «Hayır,» dedi. «Artık sizinle çalışmak istemiyorum.»

Lang kaşlarını çattı. «Tanrı aşkına, duyan da büyük bir suç işledim sanacak! Bunu yapamazsın.» Bir an duraksadıktan sonra, «Sana ne ücret veriyorum? İstediğin kadar artıracağım,» dedi.

«Önemli olan para değil.» Nicola uzandı, masasından tape edilmiş bir kâğıt aldı. «Bu benim günlük programım,» dedi. «Yerime kim gelirse, bunu harfiyen uygulasın.»

«Nicky!» Lang'in sesi sert ve öfkeliydi. «Gitme!»

Nicola oralı olmadı. «Her şeyi yazdım,» dedi. Sonra gözü saksılara ilişti. «Ha, çiçeklere haftada iki kez su verilecek.»

Lang, «Hay senin çiçeklerine de, sana da!» diye patladı.

Nicola'yı iterek kendi odasına gitti. Kapıyı çarparak kapattı. Nicola, kapıyı çarptığını bir daha duymayacağım, diye düşündü. Üzülmeye değer miydi acaba?

Lang'in telefonda biriyle ters ters konuştuğunu duydu. Eşyalarını aldı, çevresine son kez göz attı. O sırada aklına çiçeklerini sulamak geldi. Keşke onları da alabilsem, diye düşündü, ama bu

imkânsızdı. Hepsini birden taşıyamazdı. Sonra en sevdiği pempe sardunyayı ayırdı, kolay taşıyabilmek için kâğıda sardı.

Gitmek üzere kapıya döndüğünde, Andrew'nun şaşkın ve üzgün bir halde kapıda durduğunu gördü.

«Neler oluyor? Demin Lang telefon edip senin işten ayrılacağını haber verdi.»

Nicola sakin sakin, «Evet, gidiyorum,» dedi.

«Ama neden? Ne oldu?»

Andrew'nun kaygılı bakışları bardağı taşıran damla oldu. Nicola elindekileri bırakıp ağlamaya başladı. Andrew yanına geldi, sarıldı.

«Ne yaptı sana?» diye sordu. Nicola olanları nerdeyse anlatacaktı, neyse ki konuşmaya fırsat bulamadı ve Andrew'nun omuzuna kapanıp doya doya ağladı.

Andrew onun saçlarını okşayarak, «Nicky,» dedi. «Nicky, böyle ağlayıp durma.»

Nicola gözlerini sildi. Güvenle yaslanıyordu Andrew'ya. Andrew yeniden sordu. «Şimdi anlat bakayım, ne oldu?»

«Lang'le kavga ettik.»

«Ne için?»

Nicola durdu, dudağını ısırdı. Olanları Andrew'ya anlatamazdı. «Söylemesem daha iyi olur,» dedi. «Ama artık onunla çalışamam.»

Andrew'nun sesinde alışılmamış bir öfke vardı.

«Anlıyorum,» diye mırıldandı.

«Ben artık gideyim.»

Andrew ona doğru eğildi, «Benimle çalışır mısın?» diye sordu.

Nicola donakaldı. «Ama Tricia...» diye söze

başladı. Andrew gülümsedi.

«Tricia'yı hallederiz. Gelecek ay onu daktilo şefi yapacağım. Bayan Lockwood işten ayrılıyor, unuttun mu? Janice'i oraya verecektim, ama Tricia'yı görevlendiririm, olur biter.»

«Belki Tricia istemez.»

Andrew başını salladı. «Ücreti artacak. Neden istemesin?»

Nicola'nın aklı yatıyordu. Lang'in kapısına bakarak dudağını ısırdı. «Bilmem ki,» dedi. Burada kalırsa Lang'le karşılaşacaktı. Buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Andrew, «Burada aldığın parayı alacaksın.»

Nicola güldü. «Benim ücretim artmıyor mu yani?»

Andrew hemen atıldı. «Peki,» dedi. «Ne kadar istersin?»

Nicola birden Lang'in kapısına doğru baktı. «Bana bu işi teklif etmeni o mu söyledi?» diye sordu.

Andrew, «Hayır,» dedi, ama yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Kulaklarına kadar kızarmıştı.

Nicola pembe sardunyaya baktı. Sonra gülümseyerek başını kaldırdı. «Çok tatlısın, Andrew,» dedi.

Andrew bir an şaşırdı, sonra sevinçle gülümsedi. Nicola'ya doğru eğildi. Nicola da kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını uzattı. Andrew elini Nicola'nın beline koyarak kendine çekti.

Andrew onu birkaç kez öpmüştü, ama bu sefer başkaydı. Nicola dudaklarını araladı ve Andrew hiçbir dirençle karşılaşmadan öpüşünü da-

ha derinlere götürdü.

Andrew'nun dudakları dudaklarına daha sıkı. daha istekli kapanınca oda sessizliğe büründü. Nicola böyle öpülmekten hoşlandı. Andrew'nun kollarında kendini ufacık ve güçsüz hissediyordu. Son günlerde öyle bir gerilim içinde yaşamıştı ki, Andrew'nun kollarında bu sıkıntıdan kurtulmak çok hoşuna gitmişti.

Arkalarındaki kapı açıldı. Andrew yavaşça başını kaldırdı. Nicola hiç bakmadı. O, Andrew'nun kızarmış suratına bakıyordu. Andrew düş görüyormuş gibi, «Kalıyor,» dedi. Gözlerinde zafer kazanmış bir ifade vardı.

Tek söz edilmeden kapı kapandı.

Andrew gülümseyerek Nicola'ya baktı. «Bunu neden daha önce yapmadım?» diye sordu.

Nicola hafifçe güldü. «Bilmem. Neden yapmadın?»

Andrew gülümseyerek itiraf etti. «Biraz ağır kanlıyım da ondan. Ama bir kez kafama dank etti mi de, bir daha peşini bırakmam.»

Nicola başını kaldırdı, Andrew onu yeniden öpmeye koyuldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Haziranın birinde sanki gök delindi, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Yağmur dinmek bilmiyordu. Sokaklardaki ızgaralar tıkanmış, yolları sel basmıştı. Nicola işe geldiğinde sı-

rılsıklamdı. Şemsiyesi olduğu halde, yağmur pardösüsünün içine geçmiş, ıslak saçları birbirine yapışmıştı.

Andrew ise, binanın zemin katındaki garaja kadar arabasıyla geldiği, garajdan da doğru büronun asansörüne bindiği için kupkuruydu.

Nicola, «Tam kır gezintisine çıkılacak hava!» diye karşıladı onu. Andrew gene çiçek gibi giyinmişti, ama her zamanki gülümseyişinden eser yoktu. Nicola onu süzerek, «Bir şeye mi sıkıldın?» diye sordu.

Andrew omuzunun üzerinden arkaya bakarak kapıyı kapadı. «Başım belada,» dedi.

«Nasıl bir bela?»

Andrew, «Lang,» diye mırıldandı. Anlayışlı gözlerle bakıştılar.

Nicola, iki aydır Andrew'nun yanında çalışıyordu. Andrew, Tricia'nın dediği gibi gerçekten bir melekti. Onunla çalışmak kolay ve huzurluydu. Her şey yolunda gidiyordu.

Ama Lang'in odasında işler yolunda değildi. Nicola ayrıldıktan sonra art arda sekreter değişmişti. Lang'in öfkesi burnundaydı. Hırsını da Andrew'dan alıyordu. Lang, Andrew'nun odasına pek sık gelmediği için, Nicola onu fazla görmüyor, ama sesini duyuyordu. Zaten büroda onun bağırmasını duymayan yoktu.

Lang geçerken, daktilo salonundaki kızlar gizlenecek delik arıyorlardı. İçlerinden birini yanına çağırıp da iş vermesin diye dua ediyorlardı. Oysa bir zamanlar, onun yazılarını yazmaya can atarlardı. Lang çok çekici bir erkekti. Ama son haftalarda suratından düşen bin parçaydı. Bağırmaları binanın öteki ucundan bile duyula-

biliyordu.

Nicola, «Ne oldu?» diye sordu.

Andrew, «Şu kıvırcık saçlı kızın adı neydi, dün akşam ayrılmış işten. Lang, suratına koca sözlüğü fırlatmış ve bir haftada imla öğrenmezse zorla öğreteceğini söylemiş.»

Nicola gülümsedi. «Çok güzel!»

Andrew, «Beni suçluyor ama,» diye yakındı.

«Seni mi?»

«Seni onun elinden aldığım kanısında.»

«Amma saçma! Saçma olduğunu söyledin mi ona?»

Andrew cevap vermedi. Hiç kuşkusuz, böyle bir şey yapmayı göze alamamıştı.

Nicola, «Öyleyse ben söylerim,» dedi. «Tabii buraya gelirse.» Çünkü mecbur kalmadıkça Lang' le karşılaşmamaya çalışıyordu.

Andrew yalvaran gözlerle Nicola'ya bakarak, «Kendisine yeni bir sekreter bulmamı istedi,» dedi. «Nicola, bulabilir misin birini?»

Nicola gülümsedi, «Elimden geleni yaparım,» dedi.

Telefonu açtı. İşçi bulma kurumundaki adam onun sesini duyunca sinirlendi. Son gönderdikleri sekreterden olup biteni öğrendiklerini, artık hiç kimseyi yollamayacaklarını söyledi. Doğrusu, Nicola da adama hak vermiyor değildi. Gerçi iyi para veriliyordu, ama Lang'e katlanmak imkânsızdı. Eskiden bu kadar çekilmez değildi. Nicola' dan öncekiler, hiç değilse bir iki günde kaçmıyorlar, birkaç ay dayanıyorlardı. Nicola'ya öyle geliyordu ki, Lang bunu bile bile yapıyordu.

Sonunda adam yeni birini bulmaya çalışacağına söz verdi.

Nicola telefonu kapatıp kendi işine daldı. Buradaki iş kolaydı, ama Lang'in yanında çalıştığı zaman canı böyle sıkılmazdı. Gerçi Andrew çok tatlı çocuktu, bir kez olsun sesini yükseltmemişti, ama Nicola burada çok sıkılıyordu. İş fazlasıyla kolaydı ve Lang'le çalıştığı zaman kendisini dinamik tutan hava burada yoktu.

Andrew, Gloucester'dan gelen bir mimarla yemeğe çıkmıştı. Nicola da yemeğe çıkmak üzereyken kapı açıldı. Nicola, başını çevirmeden gelenin kim olduğunu anladı, çünkü tuhaf bir içgüdüyle sinirleri gerilivermişti. Başını çevirdiğinde, tedirginliğini belli etmeden, nazik bir ifadeyle bakmaya çalıştı.

«Andrew yok, Bay Hyland. Yemeğe çıktı.»

Lang kapıyı kapadı, sırtını kapıya yasladı. Nicola'yı süzmeye başladı. Nicola, boyu daha da uzamış sanki, diye düşündü. Nasıl oluyor da, bu kadar enerjik, bu kadar canlı kalabiliyor? Ne yiyor acaba? Herhalde nadide yemekler yiyordur. Lang kollarını kavuşturmuş, Nicola'nın yolunu kesecek biçimde kapıda duruyordu. «Andrew bana sekreter buldu mu?» diye sordu.

Nicola sakin sakin başını salladı. «Sanırım. İşçi bulma kurumuyla görüştüm. Arayacaklar.»

«Bir başka yere başvursak olmuyor mu? Delileri göndermeyecek bir acente bulsak?»

«Öyleyse kendiniz arayın, Bay Hyland. Ben yemeğe çıkıyorum. İzninizle.»

Lang kıpırdamadı. «Andrew'nun yanında mutlusun, değil mi?» Bunu sorarken dudağını büktü. Nicola buz gibi bir bakışla baktı.

«Evet, çok mutluyum.»

Lang kollarını indirdi, ama bu sefer de ellerini

cebine soktu. Önüne baktı. Siyah ayakkabılarını incelemeye başladı. Nicola, onun hafifçe kızardığını gördü.

«Sen geri gelmek istemez misin? Sekreterim olmazsın da, özel yardımcım olursun. Aylığını da yükseltiriz.» Başını kaldırmadan konuşuyordu. Nicola, onun yüzündeki sert çizgilere anlayışla baktı. Lang birine yalvarmaktan hiç hoşlanmazdı.

«Özür dilerim,» diye söze başladıysa da, Lang onun reddedeceğini anladığı için homurdanarak sözünü kesti.

«Canın cehenneme, geri gelesin diye diz çöküp yalvaracak değilim!»

«Ben de yalvarmanızı istemedim zaten.» Nicola'nın iyice tepesi atmıştı.

Lang, hırsla yanan gözlerini ona çevirdi. Sonra tekrar önüne baktı. Nicola onun yüzünde belli belirsiz bir gülümseyiş sezdi.

«Beni cezalandırmaktan vazgeç, Nicky.» Lang başını kaldırdı, gri gözlerini Nicola'nın gözlerine dikti. «Hiçbir şeyi yerinde bulamıyorum. Her taraf altüst oldu. O salak heriflerin gönderdiği kızların hiçbiriyle çalışamıyorum.»

«Hiç gayret gösteriyor musunuz?»

Lang'in gözlerinde bir parıltı yandı söndü. Hemen kirpiklerini indirerek gözlerini sakladı. «Dünyanın en sabırlı adamı olmadığımı bilirsin,» diye kirpiklerinin arasından bakarak gülümsedi. «Sana alıştım. Birlikte çok iyi çalışıyoruz, bunu kabul et. Andrew kiminle olsa çalışır, ama benim sana ihtiyacım var.»

Nicola kuru bir sesle, «Bay Hyland, önemli olan benim neye ihtiyacım olduğu,» dedi.

«Pekâlâ, senin neye ihtiyacın var? İstediğin şartları kabul edeceğimi söylemiştim. Bu böyle devam edemez. Birkaç gün bile ayrılamıyorum buradan, o kuş beyinli kızlara büroyu bırakamıyorum.»

Nicola, Lang'e dik dik bakıyordu. Gerçekte kendisi de onunla çalışmak istiyordu. Tuhaf görünse bile, onunla çalışmayı Nicola da özlemişti. O gün Lang'e çok öfkelendiği için çekip gitmişti, ama sonradan pişman olmuştu.

Lang, Nicola'nın kararsızlığını görünce dayattı. «Gel beraber yemek yiyelim, iki uygar insan gibi konuşalım bunu,» diye olanca sevimliliğiyle gülümsedi.

Nicola, onun bu yapmacık sevimliliğine kanmayacak, numara yaptığını anlayacak kadar iyi tanıdığını düşündü. Kendini o gri gözlerin parıltısına kaptırmamaya kararlıydı.

Ama yine de onunla yemeğe gitmek istiyordu. Omuz silkerek yürüdü. Asansöre bindiler. Nicola, Lang'in başkalarına da böyle sevimli görünmeye çalıştığına çok tanık olmuştu. Ne var ki, bu sefer Lang var gücüyle kendisini etkilemeye çalışıyordu. Doğrusu bunu da iyi beceriyordu. Londra'nın en ünlü lokantalarından birine gittiler. Kral Edward dönemi havasında dekore edilmiş lokantanın havası da, servisi de, yemekleri de kusursuzdu. Şarap en iyi kaliteydi.

Lang, Nicola'nın kadehini yeniden doldururken gülümseyerek, «Beni kendine esir ettin,» dedi. «Sana ne kadar bağlandığımı, işlerin yürümesinde senin ne büyük payın olduğunu anlamamışım hiç.»

Nicola başını kaldırmadan dinliyor ve için-

den, çok ustaca da olsa yağcılık yapıyor işte, diye düşünüyordu. Sonra donuk bir sesle, «Öteki sekreterlerinize, sizin adınıza kırmızı gül göndertecek kadar güvenemediniz mi?» diye sordu.

«Gül göndermeyi gerektirecek bir durum olmadı,» diye güldü Lang.

Nicola şaşırdı. «Yaa!»

Lang gülümseyerek, «Sen rahat rahat otururken benim bir alay işim vardı,» dedi. Garsona işaret ederek bir şişe şarap daha istedi. Lang'in başı garsona doğru çevrilince, Nicola onu iyice süzdü. Son derece şık, koyu renk takım elbisesi ve yeleğiyle mavi gömleği ve lacivert kravatı nefis bir uyum içindeydi. Lang yeniden Nicola'ya dönünce, o da hemen başını önüne eğdi.

Lang, alnına düşen saçları eliyle geriye atarak, «Ya sen ne âlemdesin?» diye sordu. «Hâlâ Andrew'yla flört ediyor musun?»

«O size bundan söz etmedi mi?»

Göz göze geldiler. Nicola, Lang'in gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştıysa da başaramadı.

«Andrew bu konuyu sır gibi saklıyor.»

«Belki de burnunuzu sokmanızı istemiyordur.»

«Alay mı ediyorsun şimdi de?» Lang kaşlarını kaldırarak hafifçe güldü. «Evet, belki de haklısındır, ama Andrew öyle düşünüyorsa hata ediyor.»

Nicola cevap vermedi, ama çatılan kaşları ve yüzündeki soğukluk, düşüncelerini belli ediyordu. Lang dalgın gözlerle onu süzdü.

«Sen Andrew'nun başa çıkamayacağı kadar tehlikeli bir kızsın,» dedi.

Nicola'nin yüreği hızla çarpmaya başladı. Tehlikeli mi? Ne demek istiyorsunuz?»

Lang kuru bir sesle, «Sen erkeklerle kuracağın ilişkiye ya evlilik ya hiç gözüyle bakan bir kızsın,» dedi.

Nicola'nın yanakları kızardı. Lang gülümseyerek seyrediyordu onu. «Haklıyım, değil mi?»

Nicola gözlerini onun gözlerine dikti. «Evet.»

Lang, «Yazık,» diyerek arkasına yaslandı, gözlerini masadan ayırmadan konuştu. «Evlilik, toplumsal bir kurum olarak ele alındığında çok güzel bir şey. Ama artık koşmaktan yorulmuş erkeklere göre bir kurum bu.»

Nicola duygularını belli etmemeye çalışarak, «İlginç bir görüş,» dedi. «Sizin kendi görüşünüz mü?»

Lang bu sözdeki alayı sezerek, Nicola'nın zekâsına hayranlığını belirten bir bakışla süzdü onu. «Erkekler, doğaları gereği avcıdırlar. Avı kovalamaktan hoşlanırlar. Ama parmaklarına bir halka geçirilmesinden hoşlanmazlar.»

Nicola tatlı tatlı gülümseyerek, «Andrew'yu gönülsüz bir kurban olarak mı görüyorsunuz?» diye sordu.

«Gönülsüz olmadığından eminim. Peki ama, seni yengeliğe kabul edeceğimi nereden çıkarıyorsun?»

Nicola buz gibi bir sesle, «Size fikir danışılacağını nereden çıkarıyorsunuz?» diye sordu.

«Davranışlarının gerçek nedeni bu muydu? Andrew'yla olan ilişkine evet diyeyim diye mi büroda vazgeçilmez biri olduğunu ispatlamaya çalıştın?»

Nicola'nın gülümsemesi kayboldu. «Davranışlarımın nedenini çok iyi biliyorsunuz. Bunun Andrew'yla hiç ilgisi yok.»

Lang bir an sustuktan sonra sabırsız ve bıkkın bir tavırla, «Keşke kardeşini görmez olaydım,» dedi. «İki aydır bütün düzenimi altüst etti.»

Nicola'nın yüreği göğsünü delecek gibi atıyor, yanakları gitgide kızarıyor, kanı damarlarında tutuşuyordu. Eğer dikkatli davranmazsa, Lang onun duygularını hemen anlardı. Lang'e karşı duyduğu zaafın gelişmesine izin vermeyecek, yeniden Lang'in yanında çalışmayacaktı.

Kahvelerini bitirinceye kadar konuşmadılar. Ancak taksiye bindikleri zaman, Lang konuya döndü.

«Yeniden benimle çalışacak mısın?»

Nicola camdan dışarı bakıyor, bir yandan da kendisiyle mücadele ediyordu.

Yalvarmaktan hiç hoşlanmayan Lang, «Ne olur gel,» demek zorunda kaldı.

Nicola başını çevirdi. Lang gülümseyerek bakıyordu. Tekrar onun yanına dönmeyecek olursa, Lang ortalığı kırıp geçirecekti. Nicola iki yıldır Lang'in hayatının vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. İkisi de biliyordu bunu. Hiç kuşkusuz, Lang yeni bir sekreterle de işini yürütebilirdi. Ama istemiyordu. Her şeyin eski düzeninde yürümesini istiyordu. Erkeklerin çoğu gibi, Lang de düzenden hoşlanırdı. Özel hayatında yeteri kadar hareket ve değişiklik vardı nasıl olsa. İş hayatının da altüst olmasını istemiyordu.

Nicola cevap vermeyince, Lang, «Evet?» diye üsteledi.

Nicola içini çekti. «Andrew'ya sorayım, bakalım o ne diyecek?»

Bu, geri dönmeyi kabullenmek demekti, ikisi de farkındaydı. Lang rahat bir soluk alarak koltuğa yayıldı. Andrew'yu nasıl olsa razı ederdi, kardeşi kendisine hiçbir zaman hayır dememişti.

«Güzel,» diye gülümsedi. «Öğleden sonra saksılarını taşıyabilirsin. O lanet olası şeyleri pek özledim. Odaya canlılık veriyorlar. Çiçekler olmayınca, pencereler çırılçıplak kalıyor.»

Nicola durumu Andrew'ya aktarınca, Andrew suratını astı. «Bir daha onunla çalışmayacağını sanıyordum,» dedi. Bir an durduktan sonra, «Ya sana bir daha asılacak olursa?» deyince, Nicola'nın yüreği ağzına geldi.

«Bir daha asılacak olursa mı? Bana asılmadı ki.»

«Öyle mi?» Andrew'nun mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. «Ben o yüzden onun yanından ayrıldığını sanmıştım. Seni rahatsız etti gibime gelmişti.»

«Rahatsız etti, ama sandığın gibi değil. Bana elini bile sürmedi.»

Andrew iyice afalladı. «Yaa!» dedi. «Ben öyle sanmıştım.»

«Hayır, öyle değil.»

«Peki, öyleyse ne yaptı?»

«Bundan söz etmek istemiyorum. Ama benimle ilgili bir şey değildi.»

Andrew gözlerini masaya dikti. «Senden hoşlandığını sanıyordum.»

Nicola yüzünün çok kızarmaması için dua ediyordu içinden.

«Hayır.»

Andrew dudak bükerek, «Bana da tuhaf gel-

miști zaten,» dedi.

Bu sefer Nicola şaşırdı. «Ne tuhaf gelmişti?»

«Lang'e yüz vermeyip beni yeğlemen.» Andrew'nun sesi buruktu.

Nicola dikkatle süzdü onu. «Benimle bu yüzden mi flört etmeye başladın?»

Andrew hafifçe kızardı. «Efendim?»

«Lang'in benim peşimde olduğunu sandığın için mi benimle flört ettin diyorum.» Nicola, Andrew'nun gözlerinde, beklediği cevabı okudu. «Şimdi anlıyorum,» dedi.

Andrew kıpkırmızı kesilerek, «Hayır!» diye atıldı. «Seni severim. Seni hep sevmişimdir.»

Severdi ya. Lang ilgileniyor diye peşine düşmüştü Andrew. Sorunun temeli buydu işte. Nicola, ne biçim adam bunlar, diye düşündü kendi kendine. Andrew iyi bir insandı, ama o da ağabeyinden geri kalmıyordu.

Andrew, «Bana darılmadın ya, Nicky?» diye sordu.

Ne diye darılacaktı, Andrew bunu tasarlayarak yapmamıştı ki, içgüdülerinin etkisiyle öyle davranmıştı.

Nicola, Andrew'ya yeni bir sekreter buldu. Kahverengi kadife gözlü yeni sekreter, Andrew'yla çabucak kaynaştı. Andrew da Linda'yı beğenmişti. Lang, yeni sekreteri ancak bir hafta sonra fark etti. Kız, Nicola'nın odasından çıkarken, Lang onu şöyle bir süzüp, «Fena değil,» dedi. Nicola'nın kendisine dik dik baktığını görünce de güldü.

Büroda işler normale dönünce, Lang de şirinliği bıraktı, eski haline döndü. Gerçekten de büro allak bullak olmuştu. Nicola gelir gelmez iş-

leri yoluna koydu. Onun eski işine dönmesi herkesi sevindirmişti, çünkü Lang'in bağırıp çağırmasından bıkmıştı hepsi. Lang, Nicola'nın geldiği gün başını kapıdan uzatıp baktı. Nicola'nın dönüşüne sevindiğini söylemedi, ama ıslık çaldığına bakılırsa, çok sevindiği anlaşılıyordu.

Lang'in kız kardeşi bile sevindi bu işe. «İyi ki geldin,» dedi telefonda. «Lang çekilmez oluyordu. Oradaysa versene.»

Nicola, karşısında sırıtan Lang'e baka baka yalan söyledi. «Yok. Dışarı çıktı.»

Monica kardeşinin huyunu çok iyi bildiği için, «Belki de masanın altına saklanmıştır,» diye karşılık verdi. «Hisse senetlerinde bir düşme oldu. Bu konuda bir şey yapmıyor mu?»

Nicola hemen atıldı. «Üzülmeyin. Borsanın normal dalgalanması bu. Yarın yükselir.» Monica borsayı sürekli izler, bir düşme olunca telefona sarılırdı.

«Umarım öyle olur. Her neyse, zaten onun için aramamıştım. Lang'le Toby hakkında konuşacaktım.»

Nicola, «Evet?» diye sordu. Toby, uzak bir akrabaydı. Monica Finister, kendini onun koruyucu meleği tayin etmişti. Toby şimdi yirmi yaşındaydı ve Monica'nın usta ellerinde bir hamur gibi yoğrulup biçimleniyordu. Nicola, Monica'nın kocasının bu işe ne dediğini merak etti. Belki de Bay Finister işlerinden başını alıp da bu konuyla ilgilenemiyordu bile.

«Toby, o borsa şirketinde çalışmayı sevmiyor. Bana kalırsa emlakçilikte daha başarılı olacak.»

Nicola, «Evet, anlıyorum,» diyerek Lang'e bak-

tı. «Bay Hyland gelir gelmez, durumu kendisine anlatırım efendim.»

Monica, «Hayır, olmaz,» dedi. «Sen ona hafta sonu bize gelmesini söyle, olmaz mı? Onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. Lang'in huyunu bilirim, işine gelmedi mi, sözü değiştiriverir.»

Nicola, «Söylerim, efendim,» diyerek telefonu kapadı.

Lang, «Ne söyleyeceksin?» diye sordu.

Nicola konuştuklarını aktarınca Lang suratını buruşturdu. «O hayta mı? Benim büromda ona yer yok!»

Nicola cevap vermedi. Monica kafasına koyduğunu mutlaka yaptırırdı. Lang'in karşı çıkması para etmezdi. Bunu Lang de bildiği için, dudağını ısırarak Nicola'yı süzmeye başladı.

«Bu hafta sonu ne yapıyorsun?»

Nicola, «Andrew'yla birlikte çıkacağız,» dedi.

Lang'in canı sıkıldı. «Sen de o tekne delilerinden misin?»

«Tekneyle gezmeyi severim.»

Lang omuzunu silkti. «Her neyse, Andrew'ya gidemeyeceğini söyle ve benimle kardeşime gel.»

Nicola alaylı bir tavırla, «Beni şaşırtıyorsunuz?» dedi. «Bu büroda ne derseniz yapmaya hazırım, ama hafta sonlarım bana aittir.»

«Sen Toby'yi gördün.»

Nicola görmüştü Toby'yi, onun hakkındaki düşüncesi de bakışlarından okunuyordu.

Lang, «Onun bütün gün buralarda dolaşmasını benim kadar sen de istemezsin,» diye diretti.

Nicola kapıya yöneldi.

Lang ayağa kalkarak, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Gelemeyeceğimi Andrew'ya haber vermeye gidiyorum.» Nicola bunu söyleyince, Lang'in ağzı kulaklarına vardı. Dünyada en çok sinirine dokunan insan Monica'ydı, bütün bir hafta sonunu onun evinde geçirmeyi hiç istemiyordu. Monica'nın dediği dedikti. Lang ne kadar bağırıp çağırırsa çağırsın, sonunda Monica kazanırdı.

Arabayla Sillory'ye doğru giderlerken, Lang. «Beni onunla yalnız bırakma,» dedi. «Monica, Toby konusunu ne zaman açarsa, hemen sözü değiştir. Ben Joe'nun yerinde olsaydım, o oğlanı çoktan gırtlaklamıştım.»

Nicola, «Bolki dc Bay Finister ona minnet duyuyordur,» deyince Lang kahkahayı bastı.

«Çok haklısın. Toby, Monica'yı meşgul ediyor. Monica'yı oyalayacak biri olmazsa, çekilmez olur. Çocuklarına acıyorum doğrusu, onlara da ömür boyu hükmetmeye kalkışacak.»

Çocuklar evde yoktu, yatılı okula g mişlerdi. Sillory, düzenli bahçesi, güzel mimarisiyle gösterişli bir evdi. Koca bahçede bir tek yabani ot yoktu. Monica gerekirse tek tek yoldururdu hepsini.

Nicola, Lang'in ardı sıra aydınlık, büyük salona girdi. Monica, Nicola'yı görünce ters ters baktı.

«Merhaba,» dedi. «Seni çağırmamıştım.»

Nicola kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Lang, «Gelmesini ben istedim,» diye kestirip attı. «Monica, bu kadar kaba olma.»

«Kabalık etmedim. Sadece açık sözlü davrandım. Seni gördüğüme sevindim, Nicola. Sevinmediğimi sanma. Seni çağırmamıştım, ama yine

de hoşgeldin.» Monica düzgün, beyaz dişlerini göstererek Lang'e gülümsedi. «Onu getirmeye neden gerek duyduğunu merak ediyorum,» dedi.

Lang, «Hafta sonunda bir gezinti yapmanın ona hiç de fena gelmeyeceğini düşündüm,» diye karşılık verdi.

Monica, «Hah ha!» diye alay etti. «Yanında çalışanların sağlığıyla ilgilenmeye başladığını söyleme bana!»

Lang onun sözüne aldırış etmeden, «Nicola nerede kalabilir?» diye sordu.

Monica omuzunu silkti. «Herhalde senin odanın bitişiğindeki odada.»

Lang, «Ben onu odasına götüreyim,» diyerek Nicola'yı salondan çıkardı.

Merdivenden çıkarlarken, «Monica'nın terbiyesizliği için özür dilerim,» dedi.

Nicola sakin sakin cevap verdi. «Ben o terbiyesizliklere alışığım. Monica da size benziyor.»

Lang biraz buruldu. «Yaa, eksik olma,» dedi.

«Gözleriniz, saçlarınız aynı renk.» Monica güzel kadındı. İnceydi, iyi giyinirdi. Gözleri griydi onun da. İstediği zaman Lang kadar sevimli gülümseyebilirdi.

Lang, kendi odasının yanındaki odayı Nicola'ya gösterdikten sonra gitti. Nicola çevresine merakla bakındı. Monica zevkli kadındı. Çok uyumlu renkler seçmişti. Mobilya da modern olmakla birlikte, fazla göze batan türden değildi.

Nicola, odadan geçilen ufak banyoyu görünce aşağı inmeden bir duş yapmaya karar verdi. Az önce Lang'in ayak sesini duymuştu. Ama Lang kapıya vurmadığına göre, herhalde kardeşiyle baş başa biraz konuşmak istemiş olmalıydı.

Nicola soyundu, duşun altına girdi. Duştan çıkıp beyaz havlusuna sarındı. Ama odadan içeri adımını atar atmaz dondu kaldı. Lang karyolada oturuyordu.

Kıpkırmızı kesildi. Acaba ne zaman gelmişti. Döndü, banyonun cam kapısına baktı. Lang, onu buzlu camın ardından rahatça görmüş olabilirdi. Su sesinden, Lang'in odaya girdiğini duymamıştı. Lang onu tepeden tırnağa süzüyordu.

Nicola, «Kapıyı vurmanız gerekirdi,» diye çıkıştı.

«Vurdum, ama duymadın.» Lang, Nicola'nın çıplak bacaklarına baktıktan sonra, gözlerini yüzüne doğru kaldırdı. «Sana çok zayıf olduğunu söylemiştim,» dedi. «Yemek yemiyor musun yoksa?»

Nicola, «Ne istiyorsunuz?» diye terslendi.

«Bir soru sordum sana.»

Nicola daha da kızardı. «Lütfen gider misiniz? Giyinmek istiyorum,» dedi.

Lang ayağa kalkınca, Nicola geri çekildi. Lang'in gözlerindeki parıltı hiç hoşuna gitmiyordu.

Lang kendisine doğru yürüyünce, «Buraya gelmemeliydiniz,» diye kekeledi Nicola.

Lang önce kapıya yöneldi, sonra birden döndü, Nicola'yı omuzlarından tutarak kendine çevirdi.

«Bırakın beni! Sizin o sarışın bebeklerinizden değilim ben!»

Lang, gözünü Nicola'nın dudaklarından ayırmıyordu. Nicola dudaklarının yanmaya başladığını hissediyordu. Lang'i itmek için öfkeyle ellerini kaldırdı. «Tepemi attırıyorsunuz ama!»

Nicola kollarını kaldırınca havlu kaydı. Havluyu tutmak istediyse de tutamadı. Lang, Nicola'nın beline sarılırken havlu yere düştü.

Nicola, «Ay!» diye çığlık attı. Kıpkırmızı olmuştu, utancından konuşamıyordu.

Lang gülmeye başladı. Nicola çaresizlik ve öfke içinde bakıyordu ona. «Gülünecek bir şey yok!» dedi. Lang sustu. Nicola'nın vücudunu tepeden tırnağa süzdü. Boğuk bir sesle, «Doğru,» dedi. «Gülünecek bir şey yok!»

Uzun bir süre bakıştılar. Nicola titriyordu. Lang başını eğdi, dudakları Nicola'nın dudaklarına kapandı. Sonra kollarını uzattı, Nicola'yı daha sıkı sardı. Nicola'nın her yanını ter basmıştı. Lang'in gömleğini tuttu.

Dudakları aralanmış, Lang'in öpüşüne teslim olmuştu. Kulakları uğulduyordu. İçinde bir alev tutuşmuş gibiydi. Kendini Lang'in okşayışlarına kaptırmamaya çabalıyordu. Lang uzun parmaklarıyla Nicola'nın sırtını okşuyordu. Bacağını bacağına dayanmıştı.

Nicola'nın elleri uzandı, Lang'in ensesini okşamaya başladı. Başı geriye gitti.

Lang, istemeye istemeye dudaklarını çekti. Nicola gözlerini araladı. Yoğun bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Lang ateş gibi yanıyor, gözleri arzuyla parlıyordu.

«Neden daha önce belli etmedin bana? Senden hoşlandığımı bilmiyor muydun? Seni öpmeye kalkışırsam, suratıma tokadı yerim sanıyordum, o izlenimi uyandırmıştın.»

Nicola titremesini kesmek için dudağını ısırdı. Lang'in ellerini iterek yere eğildi, havlusunu aldı. Çabucak sarındı. Başı önündeydi.

«Bu konudan söz etmek bile istemiyorum,» diye mırıldandı.

«Yine o soğuk maskenin ardına gizlenme, Nicky.» Lang böyle diyerek Nicola'ya doğru bir adım attı.

Nicola geri çekildi. Lang'in öpüşüne karşılık verdiği için kendine kızıyordu.

Lang, «Caroline'le beni yakaladığın zaman kuşkulanmaya başlamıştım,» diye sözünü sürdürdü. «Öyle öfkelenmiştin ki, bunun ahlak anlayışının ötesinde bir nedeni olmalıydı mutlaka.»

Nicola, kendini aşağılanmış hissediyordu. Duygularını açığa vurmuştu, artık inkâr etmenin yararı yoktu.

«Beni bırakıp gittiğin zaman çok kötü oldum. Sensiz ne yaparım, Nicky.» Lang gülümsüyordu. Nicola onun sesindeki ve yüzündeki yumuşaklığa da, kendi titremesine de sinirleniyordu. Hızla arkasını döndü.

«Çıkar mısınız buradan!» dedi.

Lang, Nicola'nın omuzlarını öperek, «Neden korkuyorsun?» diye fısıldadı. «Tamam, beni arzu ediyorsun. Bu, o kadar korkulacak bir şey mi? Neden çok daha önce belli etmedin bu isteğini? Seni beğendiğimi bilmiyor muydun?» Lang onun omuzlarını, sırtını öpüyordu. Nicola'nın yüreği sıkışıyor, duracak gibi oluyordu. «Beğeniyorum seni. Çok hoşlanıyorum.» Lang kesik kesik soluyordu. Ellerini Nicola'nın koltuk altlarından geçirerek göğüslerine uzandı. «Seni istiyorum, Nicky. Bırak aşkı öğreteyim sana!»

Nicola birkaç saniye öyle kaldı. Sonra Lang'in ellerini iterek döndü. «Siz aşktan ne anlarsınız! Bana bu konuda öğreteceğiniz hiçbir şey

olamaz!» dedi.

Nicola'nın sesindeki öfke, Lang'in yüzündeki gülümseyişi yok etti. Çizgileri sertleşti, yüzü kızardı, gözünü kırpmadan Nicola'ya baktı.

Nicola, «Avazım çıktığı kadar bağırıp ortalığı velveleye vermemi istemiyorsanız, bir an önce çıkın buradan!» dedi. Nicola, bir an Lang'in bir şey söyleyeceğini sandı, ama o tek söz etmeden arkasını dönüp çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Nicola kan ter içinde kalmıştı.Baştan ayağa zangır zangır titriyordu. Kollarıyla omuzlarını sarmış, dudağını ısırarak öyle duruyordu.

Bunu uzun zamandır biliyordu, ama sonuç vermeyecek bir şeye kalkışmak istemediği için duygularını kendine bile açmamıştı. Lang ve sarışınları, diye acı acı düşündü.

Kafasından bin bir şey geçiyordu. Lang'in mavi bornozuyla mendil kutusuna uzanırken yakasının açılışı; büroda gömleğinin kollarını sıvamış, biriyle telefonda konuşması; mektupları hızla karıştıran ince uzun parmakları; saçlarının alnına dökülüşü; gülümsediği zaman gözlerinin çevresindeki kırışıkların derinleşmesi. Hepsi bir bir Nicola'nın gözlerinin önüne geliyordu.

Nicola, Lang'in her yanını belleğine kazımıştı. Nerdeyse bir süngerin suyu çekişi gibi özüm-

lemişti onun bütün çizgilerini. Nicola ağır ağır yatağa gidip oturdu. Kafasından geçen görüntülerin ve duygularının etkisi altında kendini kaybedecek gibi oluyordu.

Bu bedensel bir tutkuydu. Duyduklarını böyle tanımlamak onu biraz olsun rahatlatmıştı. Ne de olsa, bedensel bir tutku aşk demek değildi.

Şimdi bu duygunun, bu tutkunun gelişmesine fırsat vermemesi gerekiyordu.

Lang'in öpüşü aklına gelince, yüreğinin atışı hızlandı, her yanını ateş bastı. Dizlerinin bağı çözülüyordu sanki. Dudakları Lang'in dudaklarının altında ezilmiş, havlu üstünden kayıp da Lang'in bacakları bacaklarına değince kendini tutamayarak onu okşamıştı. Aynı duyguyu, Lang'in evinde, onu havluya sarınmış olarak gördüğü gün de duymuştu. Gözlerini kaçırmak istemiş, ama ona bakmaktan alıkoyamamıştı kendini. Lang, onun çıplak erkek görmekten utandığını, onun için kızardığını sanarak alay etmişti. İşin aslını anlayamamış, Nicola'nın kendisine dokunmak için yanıp tutuştuğunu sezememişti.

Bu duygu yavaş yavaş gelişmişti. Nicola, başlangıçta Lang'le çalışmayı ilginç buluyordu. Giderek, yaşadığını sadece onun yanındayken hissetmeye başlamıştı. Uzun bir süre ne olduğunu kestirememişti. Ne olduğunu anladığı zamansa, o bedensel tutku çoktan kök salmıştı. Bu tutkunun ne demek olduğunu yakın zamana kadar bilmiyordu. Oysa şimdi öğrenmişti: Lang'in vücudunu kendi vücudu kadar iyi tanıma, ona dokunma, onun bütün özelliklerini öğrenme isteğiydi bu.

Nicola duygularını keşfedince omuz silkip geçmek istemiş, kendi kendini alaya alarak bu duygudan kurtulmayı denemişti. Çünkü Lang için böyle duygular beslemek aptallık olurdu. Ne var ki, tutku alttan alta gelişmiş, varlığını sürdürmüştü. Lang'in, kendisi üzerindeki etkisini anladığı zaman olacakları bildiği için de, bu duygusunu ondan gizlemişti. Lang sarışınları yeğliyordu gerçi, ama onun yanında çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, Lang'in kendisini beğendiğini sezmişti. Nicola'nın soğuk duruşu, aralarına belli bir mesafe koymuştu, eğer biraz müsait davransa Lang çok önce yaklaşmak isterdi ona. Ama Lang için tutkunun anlamı, gelgeç bir isteğin doyurulması demekti. Bu yüzden, Nicola, ne pahasına olursa olsun duygularını açmamaya kararlıydı.

Nicola krem rengi sade bir elbise giyip aşağı indi. Lang, Monica'yla birlikte oturma odasındaydı. Nicola seslerini duyuyordu. Lang söze girmek için fırsat arıyor, ama Monica noktasız virgülsüz konuşup duruyordu.

«Üstelik çok da zeki çocuk, çok ilerleyebilir.»

Lang, «Bizden uzak dursun da, ne kadar ilerlerse ilerlesin,» diye mırıldandıysa da Monica oralı olmadı.

«Ona bir şans tanımak gerekir. Sen kendi şansını kullandın, Lang. Neden Toby'ye de bir fırsat tanımıyorsun?»

Lang, «Hayır, Monica,» dedi. «Olmaz, olmaz, olmaz. Yol kazsın, Manş'ı yüzerek geçsin, ama benim anımda çalışmasın.» Lang'in sesi biraz daha sertleşti. «Ve eğer çalışacak olursa yemin ediyorum ona dünyayı zindan ederim!»

Lang kapıyı açtı. Nicola onun öfkeli gözlerini gördü. Nicola'ya bakmadan yürüdü geçti. Nicola'ysa içeri girip girmemekte bocalayarak eşikte durdu.

Monica başını uzattı, «Gel içeri,» diye seslendi. «Orada öyle sığıntı gibi dikilip durma.»

Nicola istemeye istemeye onun yanına gidince, Monica, «Çay içer misin?» diye sordu ve cevabını beklemeden çayı koydu. «Lang asabımı bozdu. Pes edeceğimi sanıyorsa aldanıyor.»

Monica'nın kısa, kıvırcık saçları, yüzünün köşeli, sert çizgilerini yumuşatamıyordu. Gri gözleri, Lang'in öfkeli zamanlarındaki bakışını andırıyordu.

«Bencil herif,» diye söylenerek Nicola'nın fincanına şeker attı. Nicola şekersiz içtiğini bile söylemeye fırsat bulamadı.

Monica, fincanı Nicola'ya uzatarak, «Ona nasıl dayanabiliyorsun?» dedi. «Daha kolay bir iş bulamadığını söylemeye kalkışma! Aklı başında bir kıza benziyorsun. Ne diye onun yanında kalıyorsun?»

Nicola gülümseyerek, «İyi para veriyor,» dedi.

«Senin için önemli olan sadece paraysa, diyecek sözüm yok. Toby'yle tanıştın mı?»

Nicola tanışmış ve hiç hoşlanmamıştı oğlandan. Ama gülümseyerek başını salladı.

«Bizim kuzenimiz olur. Ama ailemizin o tarafı beş parasızdır. Çocukçağız doğru dürüst bir iş edinemedi. İnsanlar, Toby gibilere yardım etmiyorlar. Kıskançlıktan tabii. Lang de onu kıskanıyor.» Lang'in kız gibi güzel ve kuş beyinli Toby'yi kıskanabileceği, Nicola'nın tuhafına gitti. Gülmemek için dudağını ısırdı.

Monica, Nicola'ya dik dik bakarak, «Lang'in son sevgilisi kim?» diye sordu.

Nicola, «Son günlerde Lois'in pek göründüğü yok,» diye cevap verdi.

«Hmm. Duyduğuma göre sen de Andrew'yla pek sıkı fıkıymışsın.»

Nicola tatlı tatlı gülümsedi ve hiç cevap vermedi.

«Senin geleceğini bilseydim Andy'yi de çağırırdım. Ama ikisi birden gelirse, Lang, Andy'yi kullanır, benim yanımdan kaçmaya bahane bulur.» Monica kardeşlerini çok iyi tanıyordu. «Lang'de aile sorumluluğu yoktur. Oysa akrabalarına yardım etmek için elinden geleni yapması gerekir.»

Nicola öfkelenmeye başladı. «Şirketi yöneterek aileye yardımcı oluyor,» dedi. «Eğer işin başında Andrew olsaydı, çok geçmeden aradaki farkı görürdünüz. Hisse senetlerinin fiyatı nasıl baş aşağı giderdi, anlardınız!»

Nicola kızararak sustu. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Monica öfkeden parlayan gözlerle süzdü onu. Yumuşak bir sesle, «Bunu çok iyi biliyorum,» dedi. «Ama senin de öyle düşünmen ilginç doğrusu.»

Nicola konuşmak istedi, ama konuşamadı. Monica karnı doymuş bir kaplan edasıyla bakıyordu ona. «Lang'in yanında paranın hatırı için kaldığını söylemiştin, öyle değil mi?» dedi.

Nicola, bu kurnaz bakışlar karşısında çok huzursuz oluyordu.

«Yine de haklısın. Andy çok tatlıdır, ama başına vur, ekmeğini elinden al.»

Oysa Lang hiç de öyle değil, diye düşündü

Nicola. Tuttuğunu koparan, bileğine güvenen biri o. Nicola, Andrew'yu sever, onunla arkadaşlık etmekten hoşlanırdı. Ama Andrew hiçbir zaman onun gönlünde fırtınalar koparmamış, yüreğini tutuşturmamıştı.

Monica tatlı bir sesle, «Andy biliyor mu?» diye sordu. Nicola onun bakışını görünce hayretle sordu:

«Neyi biliyor mu?» diye sordu.

Monica kahkaha attı. «Anlaşılan bilmiyor. Zavallı Andy! Lang her zaman Andy'nin istediklerini elde etmiştir zaten.»

Nicola kızararak, «Hayır, beni elde etmiş değil,» diye parladı.

Monica onu tepeden tırnağa süzdü. «Niyetin varsa, sana iyi şanslar dilerim. Ama senin aklı başında bir kız olduğunu söylemiştim.»

Bay Finister yemeğe geldiğinde Lang'le biraz soğuk bir tavırla konuşmaya daldı. Zeki bir yüzü vardı. Duygularını ve düşüncelerini gizlemesini iyi biliyordu. Her sözü tartarak söylüyor, düşünmeden konuşmuyordu.

Monica, ne zaman Toby konusunu açmaya yeltense, kocası da, Lang de oralı olmuyorlardı. Sofradan kalkarlarken, Monica'nın gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

«Bak, Lang...» diye söze başladı. Lang döndü, gülümsedi.

«Nicola senin bahçeni görmedi. Ben ona bahçeyi gezdireyim, olur mu Joe?»

Bay Finister gülümseyerek, «Olur,» dedi.

Monica, «Hava karardı,» diye söze karıştı. Lang, «Mehtap var,» dedi. «Ay ışığı yeterince aydınlatıyor.»

Lang Nicola'yla kapıya doğru yürürken, Monica çapkın bir gülüşle, «Nicola'nın Andy'nin sevgilisi olduğunu unutmazsın, değil mi Lang?» dedi. Lang, buz gibi bakışlarını ona çevirdi. «Ben hiçbir şeyi unutmam, Monica,» dedi. Sesinde belirgin bir tehdit vardı.

Ay ışığının aydınlattığı bahçeye çıktılar. Lang durup Nicola'ya döndü. «Monica bunu nereden çıkardı?» dedi. «Radar mı kullanıyor?» Nicola cevap vermedi. Durumu belli eden oydu, ama bunu Lang'e söylemeyecekti.

Lang, «Bazen Monica'nın gaipten haber verme gücüne sahip olduğuna inanıyorum,» diye homurdandı.

Nicola, «Boş atıp dolu tutuyor,» dedi.

«Acaba?»

«Başka ne olabilir ki?»

«Monica'nın boş attıkları hep dolu çıkar, o da bilir bunu.»

Nicola, «İsterseniz yarın Andrew'yu çağıralım,» dedi.

Sustular. Ay ışığının aydınlattığı patikada yürümeye başladı Nicola. Yaprakların hışırtısını dinliyor, pencerelerin önündeki gecesefalarının ve gece açan daha bir sürü çiçeğin kokusunu duyuyordu. Lang arkasından geldi, onu kolundan tuttu.

«Onunla evlenemezsin, Nicky.»

«Neden?» Nicola kendini toparlamıştı artık. Rahatça gülümseyebiliyordu.

Oysa Lang'in suratı asıktı. «Seni bırakamam, bunu anlamalısın.»

Nicola güldü. «Beni bırakamaz mısınız? Bana engel olamazsınız!»

«Ne demek istediğimi bal gibi anlıyorsun. Eöyle yaparsan felakete yol açarsın.»

«Bence Andrew çok iyi bir koca olur.» Nicola. Lang'in elinden kurtulup yürüdü. Lang ardından geldi.

«Sana göre değil o!»

Nicola çapkın bir bakışla. «Sizin ailenize gelin olmaya layık değil miyim yani?» diye sordu.

Lang'in sabrı taşıyordu. «Aptallaşma!» dedi. «Eenim dediğimin bununla ilgisi olmadığını pekâlâ biliyorsun. Andrew'yla evlenecek olursan. er geç işler sarpa sarar.»

Nicola, onun ne demek istediğini çok iyi anladığı ve yüreği sızladığı halde, soğuk bir tavırla, «Siz neden söz ediyorsunuz?» dedi.

Lang boğuk bir sesle, «Seni yengem olarak kabullenemem,» dedi. «Seni Andrew'nun yanında gördüğüm zaman hep huzurum kaçtı, ben boynu tasmalı köpek değilim ki istenilen yere çekilip gideyim. Eğer yengem olursan ve seni sürekli karşımda görürsem, eninde sonunda sahip olurum sana. Elimde değil!»

Nicola'nın yüzü alev alev yanmaya başladı. «Bu işin olması için bir tarafın istemesi yetmez,» dedi. «İzin vereceğimi mi sandınız?»

Lang'in dudakları kıvrıldı. «Vereceğini sen de biliyorsun,» diye mırıldandı. Nicola'nın vücudu elektriklenmiş gibi tepeden tırnağa ürperdi. Karşı karşıyaydılar. Lang'in yüzü solgundu. Gözlerini Nicola'dan ayırmıyor, kesik kesik soluyordu.

Nicola, «Seni kibirli zampara seni!» diye bağırdı. Lang güldü, ama keyifli bir gülüş değildi bu. Dudaklarını biraz daha çarpıtarak, «Bu konuda yalan söylemen ikimize de yarar sağla-

maz,» dedi.

Nicola açık konuşmaya karar vermişti. «Seninle maceraya girişmem,» diye fısıldadı.

Lang kuru bir sesle, «Biliyorum,» dedi. «Sen ne düşündüğünü açıkça söyledin. Ben de ne düşündüğümü söyleyeyim, Nicky. Benim evlenmeye hiç niyetim yok, sense başka türlü bir ilişkiyi kabul etmezsin.» Derin bir soluk aldıktan sonra sözünü sürdürdü. «Nicky, sana sadık kalacağımı bilsem seninle evlenirdim, ama hiçbir kadına birkaç aydan fazla bağlanmadım. Bir süre sonra sıkılıyorum. Tabiatım böyle, ne yapayım.»

Lang cevap vererek sustuysa da, Nicola konuşamadı. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti, ne kadar yutkunursa yutkunsun sesi çıkmıyordu.

Lang ellerini ceplerine soktu, yere bakarak konuştu. «Şu anda seni çok arzu ediyorum, Nicky. Ama bu isteğin ne kadar süreceğini kestiremiyorum. Seninle evlenirsem, sonucun nereye varacağını biliyorum, bunu da sana yapmak istemiyorum.»

Nicola bu söze cevap vermek için kendini zorlayarak yutkundu. «Sana benimle evlen dediğimi hatırlamıyorum,» dedi.

Lang başını kaldırdı. Gözlerinin içi gülüyordu. «Seninle başa çıkılmaz, Nicky. Sen Lois'in dediği gibi birinci sınıf bir hanımefendisin,» dedi.

Bu söz Nicola'yı güldürdü. «Öyle mi derdi?»

«Lois seni çok beğenirdi. Ona karşı hep nazik oldun, derdini dinledin. Onun aptallığından sıkıldığın halde belli etmedin.» Lang tatlı tatlı gülümsüyordu.

Nicola da buruk bir gülümseyişle baktı ona. «Ona acıyordum,» dedi. «İşin sonunun nereye va-

racağını biliyordum. Günün birinde ona da kırmızı güller göndereceğimin farkındaydım.»

Lang, kendi kendisiyle alay edercesine dudak büktü. «Görüyorsun ya?» dedi. «İşin sonunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.»

«Biliyorum. Gerçekten iyi biliyorum.» Nicola serinkanlılığını koruyabildiğine seviniyordu. Oysa kendini müthiş küçülmüş görüyordu. Duygularını belli etmişti, şimdi Lang onu bu duyguları açıklamaya zorluyordu.

Lang, «Ben dürüst davranıyorum, Nicky,» diyerek yaklaştı. «Aşk, uzun ömürlü değildir. Şu anda istesen ayı bile ayaklarının altına serebilirim, ama gelecek yıl bugün seni hâlâ seveceğime garanti veremem.»

Nicola, «Her konuda dürüst olalım,» dedi.

Lang güldü. «Beni güldürüyorsun, Nicky. Şimdiye kadar hiçbir sevgilim beni güldürememişti.»

Nicola, «Ben senin sevgilin değilim,» diye tersledi onu.

Lang garip parıltılarla dolu gri gözlerini kaldırdı. Duygulu, derin bir sesle, «Değil misin, Nicky?» diye sordu.

Nicola, Lang'in sesindeki kendine güveni sezinleyerek gerginleşti. Lang, pusuda bekliyordu. Kendini kapıp koyvereceğine güveniyor, bu işe olup bitmiş gözüyle bakıyordu. Dürüstlükten dem vurması da, Nicola'yı yumuşatmak içindi. Nicola, yoo Lang, beni faka bastıramazsın, diye düşündü. Üç ay sonra kırmızı gül gönderilecek kızlardan değilim ben!

Göz göze geldiklerinde, Nicola alabildiğine soğuk bir gülümsemeyle, «Özür dilerim, Lang,» dedi. «Bende satılık mal yok. Dürüst olalım dediğin

için ben de dürüst davranacağım. Kendimi koyversem sana kapılabilirim, ama koyvermeyeceğim, çünkü ne kırmızı güllere meraklıyım, ne de pırlantalara. Eğer kendimi senin üç aylık oyuncaklarından biri yaparsam, önce kendimden nefret ederim. Oysa sabahları kendimden utanmadan aynada suratıma bakabilmek isterim.»

Lang kolay kolay pes etmeye niyetli değildi. Gülümseyerek bir adım daha yaklaştı. Nicola'nın çenesini tuttu kaldırdı. Dudaklarına baktığı için, gözlerindeki sert ifadeyi görmüyordu. «Neyi reddettiğini bilmiyorsun, Nicky,» diye fısıldadı.

«Yatakta bir harika olsan bile, umurumda değil.»

Lang yine güldü. «Nasıl olduğumu göstereyim sana,» diye soluk soluğa konuştu. Nicola'yı kendine doğru çekti. Yüzünü avuçlarının içine alarak dudaklarından öpmeye başladı. Nicola karşılık vermemek için kendini tutuyor, kıpırtısız duruyordu. Gözlerini açık tutmaya kendini zorluyor ve en sevdiği şiiri okuyordu içinden. Böylelikle kafasını meşgul ederek, kendini kaptırmamaya çabalıyordu. Lang onun soğuk durduğunu fark edince sarıldı, dudakları doymak bilmeyen bir istekle Nicola'nın dudaklarına kapandı.

Lang, Nicola'yı tahrik etmekten umudu kesince yavaşça başını kaldırdı. Gözleri parlıyordu, yüzü öfkeliydi.

Nicola, yumuşak bir sesle, «Hayır, olmaz,» dedi. Lang kollarını indirdi.

Nicola, «Tekrar denemeye kalkışırsan, bürodan çıkar giderim ve bir daha da dönmem,» dedi. Son derece sakin konuşuyordu.

Lang'in ağzının gerildiğini, kaşlarının çatıldığını gördü.

«Yazı yazmasını bilmeyen bir alay kızla daha uğraşmak istemezsin, öyle değil mi?»

Lang cevap vermedi. Ay bulutların arkasında kaybolmuştu. Nicola onun yüzünü seçemiyor, sadece gözlerinde yanıp sönen parıltıyı görebiliyordu.

«Eğer sen haklıysan ve aşk sadece birkaç ay sürüyorsa, o zaman üzülmemize gerek yok, değil mi? Birkaç ay sabrederiz, zaman her şeyi halleder.»

Nicola arkasını dönüp yürüdü. Lang bu sefer ardından gelmedi. Ağaçların kuytuluğunda durarak, Nicola'nın arkasından baktı. Nicola, Finister'ın çalışma odasından yükselen Chopin'in mazurkalarından birini ve Monica'nın müziği bastıran sesini duydu. Joe'nun sesi gelmiyordu. Karısını mı dinliyordu, Chopin'i mi, orasını kestirmek zordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Nicola, hafta sonunun geri kalan bölümü için Joe Finister'a ne kadar teşekkür etse azdı. Joe, Nicola'ya, zengin plak koleksiyonunu göstererek, onu Lang'le baş başa kalmaktan kurtardı. Joe bu işe çok meraklıydı; en eski, en bulunmaz plakları toplayabilmek için hiçbir masraftan kaçınmazdı. «Plakların bir kataloğunu hazırlıyo-

rum,» diye Nicola'ya anlattı. «Ama yıllar sürecek bunun tamamlanması.»

Nicola, kataloğun hazırlanmasında yardım önerdi. Joe başlangıçta kabul etmek istemediyse de, Nicola onu ikna etti. Pazar sabahı oturup çalışmaya başladıkları zaman, Joe da işin ne kadar hafiflediğini anladı.

Yarı şaka yarı ciddi, «Her hafta sonu gelip yardım etmek ister misin?» diye sordu.

Nicola güldü. «Monica istemeyebilir.»

Joe, «Ben de kafamı her çevirdiğim yerde Toby'yi görmek istemiyorum, ama sonuç değişmiyor,» dedi. «Üstelik durmadan boşta gezdiğinden yakındığı halde, katalog işine yardım etmek bir kez olsun aklına gelmedi.»

Nicola, Joe'yla çalışırken, Monica da Lang'in peşini bırakmıyordu. Nicola ile Joe sustukları zaman, Monica'nın bağırıp çağırdığını duyuyorlardı. Lang hiç cevap vermiyordu. Bir seferinde Joe'nun gözünde anlamlı bir parıltı oldu, ama hiçbir şey söylememek nezaketini gösterdi.

Lang birkaç sefer çalışma odasının kapısından başını içeri çevirip baktı. Yüzü öfkeden kararmış gibiydi. Nicola onun yüzüne masum bir gülümseyişle bakıyordu. Lang, orada da iş yaptığı için Nicola'ya takıldı, ama Joe'nun gözü önünde zorla çekip götürmeye de kalkışmadı.

Nicola yemeğe indiği zaman, Lang onu bir kenara çekerek sitem etti. «Beni tek başıma bıraktın. Monica başımın etini yiyor! Buraya Joe'ya değil, bana yardım edesin diye getirdim seni.»

«Joe'nun eski gramofonlarını gördün mü? Ne güzel değil mi? İğne kolunun plağın üstünde ağır ağır gidip gelmesine bayılıyorum. Harika!»

Lang yiyecekmiş gibi bakarak, «Harikaymış!» diye alay etti. «Kurnazlık ediyorsun sözümona, değil mi?»

Nicola en tatlı gülümseyişiyle, «Niçin kurnazlık edecekmişim?» diye saf saf sordu.

«Güya beni cezalandırıyorsun.» Lang bunu söyledikten sonra oturma odasına doğru yürüdü.

Joe çalışma odasına gitmek için kalkınca, Nicola da doğruldu. Joe dostça bir gülümsemeyle, «Elbisen ne güzel, Nicky,» dedi.

Nicola da gülümsedi. «Teşekkür ederim.» Nicola'nın gramofonlara ve plaklara merak duyması, onu Joe'nun gözünde daha da değerli kılmıştı. İyi dost olmuşlardı.

Lang kendisine viski koydu. Nicola'ya dönerek, «Sen ne içersin, Nicky?» diye sordu. Konuşurken bir yandan da Nicola'nın alev rengi şifon elbisesi içindeki vücudunu inceliyordu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi bir bakışı vardı.

Nicola, «Beyaz şarap, lütfen,» dedi. Göz göze geldiler. Lang kayıtsız bir tavırla arkasını dönerek içkiyi koydu.

Joe, sabahtan beri ne kadar çok iş çıkardıklarına şaşıyordu. «Lang'in seni neden bırakmadığını şimdi anlıyorum,» dedi. «Keşke benim sekreterim de senin kadar zeki olsaydı. İlaç endüstrisinde çalışmak ister misin?» Joe bunu söylerken bıyık altından gülerek Lang'e baktı.

Lang, «Hayır, istemez,» diye kesip attı.

Nicola. «İyi para veriliyor mu?» deyince, Lang gözlerini devire devire baktı.

Joe, «Sana veririz,» dedi. Joe, Nicola'nın bu teklifi ciddiye aldığını sanmıyordu, oysa Lang bundan hiç de emin değildi. Viskisini bir dikişte bi-

tirdikten sonra döndü.

«Monica nerede?» diye sordu.

Nicola, «Mesela ne verirsiniz?» dedi.

Joe anlatmaya koyuldu. Gerçi söylediği rakamlar, Nicola'nın şimdi aldığına erişmiyordu, ama yine de düşünülebilirdi. Nicola, Lang'den ayrılacak olursa bu teklifi düşüneceğini söyledi.

Joe konuşurken Monica içeri girdi. Monica kocasının anlattıklarına kulak kabartırken, Lang ne zaman yemek yeneceğini sorarak Joe'yu susturmak istedi. Sonra da, «Tabii eğer yemek yenecekse,» diye ekledi.

Monica kaşlarını kaldırarak onu süzdü. «Merak etme, yiyeceğiz,» dedi. «Bana bir içki ver. Lang. Odayı arşınlamaktan da vazgeç artık.»

Joe onların konuşmasına aldırmaksızın, Nicola'ya anlatmaya devam ediyordu. «Bence en önemlisi imla,» dedi. «Kızların çoğu en basit kelimelerin bile nasıl yazıldığını bilmiyorlar, üstelik ilaç endüstrisinde kullanılan kelimeler de çoğunlukla çetrefildir.»

Nicola, «Nasıl yazılacağını bilmediğim kelimeleri sözlükten bakar, doğrusunu bulurum,» dedi.

Joe, «Bütün sorun stenoda,» dedi. «Onlara dikte ettirdiğim zaman kelimeyi yanlış yazıyorlar.»

Lang kendine yeniden viski koyuyordu. Şaka yapıyormuş gibi, «Sekreterimi ayartmaya kalkma, Joe,» dedi. Ama yüzünde hiç de şaka yapar gibi bir ifade yoktu.

Nicola serinkanlılıkla düşünüyordu. Lang sinirliydi, Nicola'nın yine işi bırakacağından korkuyordu. Geçen sefer çektiği sıkıntıyı bir daha çekmeye niyeti yoktu. Lang, Nicola'nın düzenine alışmıştı, o düzenden kopmak istemiyordu. Ni-

cola onun için gerekli olduğunu işitmekten hoşlanıyordu, hoşlandıkça da kızıyordu kendine.

Londraya dönerlerken Nicola susuyor, yolun kıyısındaki yeşillikleri seyrediyordu. Lang arada bir başını çevirip onun dalgın yüzüne bakıyordu. Kaşları çatıktı.

«Beni yine bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi, Nicky?» diye sordu. «Joe'nun teklifi baştan çıkardı mı seni?»

Nicola, «Aylık yeterli değildi,» demekle yetindi.

Lang sustu. Gözünü yoldan ayırmıyordu. Gülümseyişi silinmiş, yüzü sertleşmişti. «Aylık iyi olsa kabul edecek miydin?»

«Düşünürdüm.»

Küskün bir tavırla, «Sensiz işleri yürütemediğimi biliyorsun,» dedi Lang. «Bana şantaj yapma, Nicky.»

Nicky, «Yapmıyorum,» diye atıldı. «Beni mecbur etmezsen, işi bırakmam.»

Mecbur etmek sözüyle ne kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Lang'in donuk bakışı, onun ne demek istediğini anladığını gösteriyordu. Lang bir süre sustu. Londra'ya girecekleri sırada, «Andy meselesini ne yapacaksın?» diye sordu.

«Andrew konusunda hiçbir şey yapacak değilim.»

Lang kaşlarını çatarak döndü. «Onunla evlenemezsin. Neden evlenemeyeceğini sana anlattım, öyle değil mi?»

«Andrew'yla evlenirsem, beni baştan çıkarmaya çalışmaktan çekinmeyeceğini anlattın.»

Lang direksiyonu sımsıkı kavradı. «Ben öyle

demedim.»

«Öyle mi? Özür dilerim. Belki de yanlış anladım.» Lang, onun sesindeki alayı sezinledi. «Sen hiçbir şeyi yanlış anlamazsın. Fazlasıyla zekisin, Nicky. Anlamamış gibi yapsan da, ne demek istediğimi çok iyi anladın. Kendi kendime senden uzak durmaya söz verebilirim, ama sözümü tutacağımdan kuşkuluyum.»

Nicola, çapkın bir bakışla, «Şimdiye kadar uzak durmayı başardın ama,» dedi.

Lang gözünü yoldan ayırmadan konuşmasını sürdürdü. «Şimdiye kadar senin de aynı durumda olduğunu bilmiyordum.»

Nicola kıpkırmızı kesildi. Bir an durduktan sonra, «Andrew ile evlenmeye niyetim yok. Hiçbir zaman da olmadı,» dedi. «Ne ben Andy'yi seviyorum, ne de o beni. Sadece iyi arkadaşız.»

Lang sesini çıkarmadı. Ama biraz sonra ıslık çalmaya başlayınca, Nicola'nın içinden ona bir tokat atmak geldi. Göz göze geldiklerinde, Lang' in gri gözlerinde gördüğü sevinç ve güven, Nicola'yı büsbütün çileden çıkardı. Lang, kendisi için hiçbir sorun kalmadığını sanıyordu. Nicola her gün büroda olacak ve Lang'in işleri aksamadan yürüyecekti. Üstelik kardeşiyle de âşıktaşlık etmeyecekti artık. Nicola, Lang'in kafasından bunları geçirdiğini sezince tüyleri diken diken oldu.

Bir an için bile olsa zaafını açığa vurduğu için kendisine öfkeleniyordu. Ondan hoşlandığını belli etmemeliydi. Lang, Londra'ya gelinceye kadar keyifle ıslık çalıp durdu. Oyunu kazandığını sanıyordu. Gerçi zora başvurursa, Nicola onu bırakıp gideceğini söylemişti. Ama Lang'in acelesi

yoktu. Nicola, Lang'in tıpkı böyle düşündüğüne kalıbını basabilir, bahse girebilirdi. İki yıldır tanıyordu onu. Lang kafasına bir şey koydu mu, sabırlı davranır, her şeyi inceden inceye hesaplayarak plan yapardı.

Nicola, bana kırmızı gül gönderecek olursa, o gülleri kafasında paralarım, diye düşündü.

Anlaşılan, bir irade savaşı verilecekti. Nicola, Lang'in pes etmeyeceğini de, oyunu centilmence oynamayacağını da biliyordu.

Çelik zırha ve bıçak gibi keskin bir dile ihtiyacı vardı Nicola'nın. Hepsinden çok da sabıra. Kim dişini daha çok sıkabilirse, o kazançlı çıkacaktı sonunda.

Arabayı park ettiklerinde, Lang döndü, Nicola'nın yanağından bir makas alarak gülümsedi. «Çok suskunsun. Umarım, bana karşı bir şeyler tasarlamıyorsundur?» dedi.

Nicola ters ters bakınca da, keyifle güldü.

Andrew, Nicola'ya yaptığı davetlerin sürekli reddedildiğini ancak birkaç hafta sonra kavrayabildi. Asık suratla Nicola'nın odasına gelip, «Ne oluyor?» diye sordu.

Nicola, ona ne söyleyeceğini önceden düşünmüştü. Ona dönüp de, «Ağabeyin için çıldırıyorum, o yüzden seninle gezip tozamam,» diyemezdi kuşkusuz. Çünkü Andrew'yla gezip tozmaya başladığı ilk günde ağabeyi için deli divane oluyordu.

Hemen bir yalan uydurdu. «Özür dilerim,» dedi. «Bir başkası var.»

Andrew, «Kim?» diye sordu.

«Tanımazsın. Benim evime yakın bir yerde otu-

ruyor.»

Andrew sadece, «Yaa!» dedi.

Nicola, «Özür dilerim,» diye tekrarladı.

«Adı ne?»

«James. James Fairfax. Mimar.» Gerçekten de böyle biri vardı. Nicola aylarca önce onunla iki kez yemeğe çıkmıştı. James neşeli, canlı biriydi. Çirkin de sayılmazdı. Ama, ilişkilerini derinleştirecek hiçbir şey geçmemişti aralarında. James onu birkaç kez daha yemeğe çağırmış, ama Nicola reddetmişti. James de, herhangi bir sonuca varamayacağını anlayarak ortadan kaybolmuştu.

Andrew kaşlarını çatarak, «Fairfax mi?» dedi. «Ben tanıyorum onu.»

Nicola telaşlandı. Kendini zorlayarak gülümsedi. «Sahi mi? Dünya ne küçük değil mi? James bana seni tanıdığından hiç söz etmedi.»

Andrew, «Şahsen tanımıyorum,» dedi. «Adını duydum.»

Nicola sevincini belli etmemeye çalışarak, «Anlıyorum,» diye karşılık verdi. «Tanırsın tabii.»

Andrew üzülmüştü. «Yani hepsi bu kadardı ha,» dedi. Nicola da kabalık etmemek için üzgünmüş gibi davrandı.

«Ne güzel günler geçirdik, Andy.»

Andrew odadan nasıl çıkacağını kestiremiyor, ayağını sürüyordu. «Ya, evet,» dedi. «Tekneyle gezmek isteyecek olursan...»

«Sağol. Unutmam.»

Andrew'nun teknesi Burnham - on - Crouch'da demirliydi, yazın hafta sonları oraya giderdi.

Lang, Andrew'nun eskisi gibi Nicola'nın odasında görünmediğini ve yemeğe birlikte çıkmadıklarını hemen fark etti. Bir şey söylemiyordu

gerçi, ama ağzı kulaklarındaydı. Nicola onun suratının ortasına tokat indirmemek için zor tutuyordu kendini. Birbirleriyle köşe kapmaca oynuyor gibiydiler. Lang ona yaklaşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor; Nicola da yazı yazarken ya da not alırken Lang'in tepesinden ayrılmadığını fark etmemiş gibi davranıyordu. Lang gözlerini üstüne dikince de, alabildiğine kayıtsız bir tavıra bürünüyordu. Lang ağzını çarpıtarak tatlı tatlı gülümsediği zamanlar, Nicola görmezden geliyordu.

Nicola'nın işi kolay değildi. Lang bütün silahlarını kullanıyordu. Lang ne zaman yanına yaklaşsa, Nicola'nın sinirleri yay gibi geriliyordu. Ama aylar geçtikçe, ondan etkilendiğini belli etmemeyi öğrendi.

Lang uzun vadeli oynuyordu. Ne var ki, haftalar geçtiği halde aradaki mesafeyi kapatamadığını görünce sabrı taşmaya başladı. Nicola temmuz sonunda tatile gidecekti. Bir hafta öncesinden Lang müthiş sinirli bir havaya girdi. Erişemediği avının etrafında dönüp duran bir vahşi hayvan gibi dolanıp duruyordu Nicola'nın çevresinde. Nicola bu durumdan keyiflenmeye başlamıştı. Nicola'nın yüzündeki belli belirsiz gülümseme, Lang'i iyice çileden çıkarıyordu. Nicola'yı kolayca elde edeceğini sanmış, dirençle karşılaşınca da sinirleri bozulmuştu.

Nicola'nın tatile gitmesinden bir gün önceydi. Lang gözlerini kırpıştırarak sevimli sevimli gülümsedi ve yemeğe birlikte çıkmalarını önerdi.

Nicola, «Özür dilerim. Bavulumu hazırlayacağım,» diye karşılık verdi.

Lang'in gözleri çakmak çakmak olduğu sırada

telefon çaldı. Lang açtı. «Evet? Kimsiniz?»

Nicola, kendisi izindeyken işlere Tricia'nın bakmasını sağlamıştı. Tricia, «Kim, ben mi?» diye çığlığı basmıştı. Nicola da, tatile çıkmadan önce Lang'le bu konuyu görüşmek ve Tricia'ya iyi davranmasını söylemek istiyordu.

Lang telefonu kapadı. Nicola'ya baktı. Göz göze geldiler. Nicola gafil avlandığını sezdi. Lang ayağa kalktı, bir dosya almak için Nicola'nın arkasındaki dosya dolabına yürüdü. Nicola'nın kulağına eğilerek, «Seni özleyeceğim,» dedi.

Ağzı, Nicola'nın boynuna çok yakındı, hem de fazlasıyla. Nicola başını çevirdi. «Ah, evet. Ben de seninle bunu konuşacaktım.»

Lang, «Evet?» diyerek kollarını koltuğun iki yanından uzatıp masaya dayandı ve Nicola'yı ablukaya aldı. «Hangi parfümü kullanıyorsun?»

«Değişik parfümler kullanırım. Bu sabah hangisini sürdüğümü unuttum.» Nicola bir an duraksadıktan sonra, «Tricia hakkında konuşmak istiyordum,» dedi.

Lang, «Boyu devrilesi, yine mi o!» diye bağırdı. «Sen yokken neden hep o kalıyor başıma?»

«İstersen işçi bulma kurumundan birini isteyelim.»

Lang çapkınca bir tonlamayla, «O kadife gözlüye ne dersin?» dedi. «Hoşuma gidiyor.»

Nicola'nın yüreğine bıçak gibi bir sızı düştü. Ama gülümsedi ve «Peki,» dedi. «Onu buraya çağırırım, Tricia da Andrew'nun işlerine bakar.»

Lang'in dudaklarındaki gülümseme yok olmuştu. Belki Linda'dan gerçekten hoşlanıyordu, ama daha çok Nicola'yı kıskandırmak için söz etmişti ondan. Nicola'nın kıskanmadığını görünce de

bozulmuştu.

«Tatile yalnız mı gidiyorsun? Nereye gideceksin?» Nicola birinci soruyu es geçerek, «İspanya'ya,» dedi.

«Tek başına mı?»

Nicola, «Hayır,» dedi. «Linda'ya anlayışlı davran, olmaz mı? İmla yanlışı yaparsa kafasına bir şey atmaya kalkışma.»

Lang onun dediklerini duymamış gibi, «Kiminle gidiyorsun?» diye sordu.

«Arkadaşlarla. Unutma, Linda senin huyunu bilmez. Kızı Andrew'ya sağ salim teslim edelim.»

«Hangi arkadaşlarınla gidiyorsun?»

«Tanımazsın.»

«Benim tanımadığım hangi arkadaşın var?» Sanki böyle bir şeye izin vermezmiş gibi konuşuyordu.

Nicola başını çevirip ters ters baktı. Ama hemen pişman oldu. Çünkü başını çevirince, yüzleri birbirine çok yaklaşmış ve Nicola kızarıvermişti. Lang birden eğildi. Nicola'nın kendini kurtarabilmek için bir saniyelik bir zamanı vardı. Bu süreden yararlanarak başını yana çekti ve Lang'in dudakları yanaklarına sürünerek geçti.

Telefon çaldı. Lang açtı. Kendisini arıyorlardı. Masanın yanında durarak konuşmaya başladı.

O sırada Andrew içeri girdi. Nicola ona, Tricia'nın kendisiyle çalışacağını, Linda'nın da Lang'in bürosuna geleceğini söyledi.

Andrew, Linda'ya alıştığını söyleyerek karşı çıktı. O sırada Lang telefonu kapadı. «Sadece iki haftalığına gelecek. İki hafta idare edemez misin?» dedi. Andrew çaresiz kalmıştı. Tam gideceği sırada Nicola'ya döndü: «Dün Fairfax'e rast-

ladım,» dedi. «Sana söyledi mi? Senden söz ettim, bu akşam onu arayacakmışsın.»

Nicola kayıtsız görünmeye çalıştıysa da, içi içini yiyordu. Acaba Andrew, James'e ne söylemişti? James, Nicola'nın yalanını açığa vurmuş muydu?

Andrew odadan çıkar çıkmaz Lang karşısına dikildi. «Fairfax mi? Kim bu Fairfax?» diye sordu.

Nicola, «Bir arkadaş,» dedi. Eve gider gitmez mutlaka aramalıydı James'i.

Lang, Andrew'nun getirdiği kâğıtlardan birini alıp okumaya başladı. Bir ara, «Birlikte gideceğin arkadaşlardan biri mi?» dedi.

Nicola da boş bulunup, «Evet,» diye cevap verdi.

Lang bir şey söylemedi. Arkasını dönüp odasına girdi. Onun bu suskunluğu Nicola'yı şaşırtmıştı.

Nicola akşam bürodan ayrılırken, Lang, İspanya'da iyi eğlenmesini diledi. Ama hiç de nazik bir tavrı yoktu. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, suratını asmış oturuyordu. Nicola onu bu durumda bırakıp çıktı.

Eve gidince James'e telefon etti. James, «Nerdeyse bir çuval inciri berbat ettirecektin bana!» diye haykırdı.

Nicola merakla, «Ama berbat etmedin, değil mi?» diye sordu.

«Hayır. Ama bir daha beni öne süreceğin zaman önceden haber ver, e mi?»

«Çok özür dilerim, James. Kötü bir şeydi yaptığım, fakat...»

«Anlıyorum,» diye güldü James. «Adamı se-

petlemek istiyordun, değil mi? Bu İspanya'ya gitme işi nedir? Ne tarafa gidiyorsun?»

Nicola on beş gün tatil yapacağını, Madrid'e ve bazı kıyı kasabalarına gideceğini söyledi. James sevinçle, «Gelecek hafta ben de İspanya'da olacağım,» dedi. «İş için gidiyorum, gezmeye değil. Ama Madrid'de olacağım. Sen de o sırada orada olursan birlikte bir yemek yeriz. Ne de olsa bana borçlu sayılırsın.»

Nicola, «Neden olmasın?» diyerek kalacağı otelin adresini verdi. «Telefon et, beni bulursan yemeğe çıkarız,» dedi. Böylece kesin bir söz vermiş olmuyordu.

James, «Aramayacağımı sanıyorsun, ama arayacağım,» diyerek güldü. «Andrew senden söz edince, az daha boş bulunup aylardır görüşmediğimizi söyleyecektim. Neyse ki, tam zamanında uyandım.»

«Çok teşekkür ederim.»

«Bunun karşılığını Madrid'de isterim senden.»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicola'nın arkadaşları, aynı apartmanda oturduğu komşularıydı. Birbirleriyle taban tabana zıt iki arkadaştılar. Joanne, her ay sevgili değiştiren, ufak tefek, işveli bir kızdı. Aynı daireyi paylaştığı Susan ise, Nicola bildi bileli aynı gençle birlikteydi. Çıktığı delikanlı deniz kuvvetlerindeydi. Son bir yıl içinde sadece iki kez izinli

gelmişti. Susan'a hemen her gün mektup yazar Susan da gecelerini ona cevap yazarak geçirirdi. Joanne ile Susan okuldan arkadaştılar. Arkadaşlıkları, kişiliklerinin benzerliğinden doğan bir yakınlığa değil, uzun süredir birbirlerini tanımalarına dayanıyordu. Joanne hemen hiçbir akşam evde oturmazdı. Susan, Nicola'yı ne kadar sık görüyorsa, denilebilir ki Joanne'i de o kadar görüyordu.

İspanya gezisini çok önceden tasarlamışlardı. Bu arada Joanne en az altı kere fikir değiştirmiş, ama her seferinde de yeniden gitmeye karar vermişti.

Madrid'deki ilk günlerini görülecek yerleri gezip dolaşmakla geçirdiler. Bu işten ilk vazgeçen de Joanne oldu. Vazgeçmesinin nedeni de, bu kez Garcia adında bir İspanyol delikanlısıyla işi pişirmesiydi. İspanyolca öğreneceğini bahane ederek, Susan ile Nicola'dan ayrıldı.

James Nicola'yı arayıp da yemeğe çağırınca, Nicola Susan'a da birlikte gelmesini teklif etti. Ama Susan akşamları yalnız kalmaya alışık olduğunu söyleyerek bu daveti reddetti.

Mum ışığında yemeklerini yerlerken, James, «Ben sana gelirim demiştim,» dedi. Mor mumların solgun ışığında James pek şık ve zarif görünüyordu. Hiç âdeti olmadığı halde takım elbise giymiş, kravat bile takmıştı.

Nicola, «Evet, demiştin,» dedi.

«Şimdi anlat bakalım şu Hyland hikâyesini.»

«Gerçekten üzgünüm, ama bir bahane bulmam gerekiyordu.»

James, Nicola'nın kadehine biraz daha kırmızı şarap koyarak, «İstediğin zaman beni öne süre-

bilirsin,» diye gülümsedi. «Bence çok hoş ve uygun biri. Beğenmiyor muydun?»

«Çok tatlıdır.»

«Öyleyse?» James tabağındaki karideslerle oynayarak sordu. «Kozlarını kapalı oynamayı seviyorsun, öyle değil mi?»

Nicola gülümsemekle yetindi.

James buruk bir tavırla, «Çocukçağıza, nerdeyse sen de bizim gönlü kırıklar kulübüne üye ol diyecektim,» dedi.

Nicola onun ne demek istediğini anlayıp kızardı.

«Hepimiz bir örnek kravat takmalıyız, yani Nicola Adney'in gönlünü kazanamayan erkekler olarak bir örnek giyinmeliyiz diyorum. Her yıl toplanırız. Kimbilir, belki de müzikli, danslı bir şölen bile verebiliriz.»

James şaka yaptığını belirtmek için gülüyordu. Ama gözlerindeki ifade son derece ciddiydi.

«Ama bunu adama söylesem, herhalde gülünç bulmazdı. Bana öyle geldi ki, ya yarası henüz taze ya da şaka kaldırmayan biri.»

Nicola şarabını yudumlayarak, «İşlerin nasıl gidiyor?» diye sordu.

James, «Konuyu değiştirelim, öyle mi?» dedi. «Çok iyi gidiyor. Ya seninki?»

«İyi.»

Sustular. James mumun isine bakarak donuk bir sesle, «Birbirimize anlatacak ne kadar çok şeyimiz var, öyle değil mi?» dedi.

«Sevgilin yok mu?» Nicola bu soruyu sorduğu anda çok tehlikeli bir konuya değinmiş olduğunu anladı, ama iş işten geçmişti.

James işi şakaya boğdu. «Bu bir teklif mi yok-

sa? Eğer öyleyse, kabul edilmiş sayabilirsin.»

Nicola bu sözü duymamış gibi davranarak, «Gerçekten, çıktığın bir kız yok mu?» diye üsteledi.

James, «Bir sürü kız var,» dedi. «Fazla müşkülpesent değilimdir.»

«Aklımda olsun, belki bir gün lazım olur.»

James onu dikkatle süzerek, «Hyland'in yerini kim aldı?» diye sordu.

Nicola şarabını yudumladı. «Nefis bir şarap,» diye gülümsedi.

James, «Giderken birkaç şişe götüreceğim,» dedi. Saatler ilerledikçe, Nicola şarabı biraz fazla kaçırmaya başladığını sezdi. Ama James'le daha iyi anlaşıyorlardı şimdi. Tatlı bir sohbete dalmışlardı. Londra'da daha sık görüşmekten söz ediyorlardı. James işlerini bitirmişti, ertesi gün gidiyordu. Nicola'yı ancak son gün arayabilmişti. Onu Londra'da, havaalanında karşılayıp eve götürmeye söz verdi. Nicola da teşekkür etti.

Nicola'nın oteline gitmeden önce bir süre yürüdüler. Hava ılık ve nemliydi. Nicola'nın başı dönüyordu. Şarap uykusunu getirmişti. Başını James'in omuzuna dayadı. O da Nicola'nın beline sarılarak destek oldu.

James, «Sen kafayı buldun galiba,» diye takıldı. Nicola gülerek, «Kabahat kimde?» dedi.

«Beni suçlama!»

Nicola, «Kabahat o şarapta,» diye içini çekti. Otelin önüne geldiklerinde, James Nicola'ya sarılıp öptü. Nicola'dan hoşlanmakla birlikte, ona âşık değildi. Nicola da uykusu geldiği ve başı dumanlı olduğu için, James'in öpüşüne sesini çıkarmadı, hattâ karşılık verdi. James, bundan ce-

saret alarak biraz daha sıkı sarıldı, yeniden, bu kez biraz daha coşkuyla öptü Nicola'yı.

«Unutma,» dedi. «Seni havaalanında karşılayacağım.»

Nicola, «Unutmam,» diyerek elini sallayıp otele girdi ve yatağa girer girmez uyudu.

O haftanın sonunda Madrid'den ayrıldılar. Deniz kıyısında bir tatil kasabasına gittiler. Çevreyi gezip dolaşmayı bir yana bırakarak, kumlara attılar kendilerini. Gündüzleri güneşlenip yüzmekle, geceleri de otelde yemek yiyip dans etmekle geçiyordu. Bir alay erkek vardı çevrelerinde. Joanne her gece biriyleydi. Nicola bir İngilizle birlikteydi. Susan ise vaktini sevgilisine mektup yazmakla geçirdi.

Nicola'nın teni güneşte iyice bronzlaşmıştı. Arkadaşları da ona bu rengi çok yakıştırdılar. Nicola, «Herkes güneş yüzü gördüğümü anlasın istiyorum,» diyordu. Gerçekten de anlaşılmayacak gibi değildi.

Heathrow havaalanında gümrükten geçerlerken, Nicola James'in verdiği sözü hatırladı. Geleceğini pek ummuyordu. O gece biraz sarhoştu, üstelik ilişkilerinin hiçbir zaman ilerlemeyeceği de kesindi.

Nicola bavulunu almaya giderken James'i görünce şaşırdı. James kalabalığı yararak ona yaklaştı. «Bu ne güzellik, nefis yanmışsın!» dedi. «Bu rengi hiç kaybetme, çok yakışmış.»

Nicola, «Teşekkür ederim, James,» dedi. Sonra onu arkadaşlarına tanıştırdı. James onları da eve bırakmayı önerdi. Kızlar da kabul ettiler.

James, «İyi eğlendin mi?» diye sordu.

Joanne ile Susan önden yürüyorlardı. James de bir eline Nicola'nın bavulunu almış, öteki elini de kızın beline atmıştı.

Nicola, «Çok iyi vakit geçirdik,» dedi. «Yemekler güzeldi, deniz, güneş. İnsan bir tatilden daha ne bekler ki?»

O sırada az ötede Nicola'nın gözüne biri ilişti. Lang, koyu renk takım elbisesi ve kolunda pardösüsüyle, ilerde duruyordu. Nicola'ya ve James'e dikmişti gözlerini. Nicola şaşırdı, durdu. James de durdu. Ama bir yandan konuşmasını sürdürüyordu. «Ne oldu?» diye sordu Nicola'ya.

Kızardığını hissederek, «Bir tanıdığı gördüm de,» dedi Nicola.

James kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

Lang çıkış kapısına doğru gidiyordu. Nicola onun elinde valizi görünce, Lang'in de bir yerlere gitmiş olduğunu anladı. James, Lang'in arkasından baktıktan sonra Nicola'ya döndü.

«Kim o?» diye sordu. «Görünüşüne bakılırsa, güçlü bir rakibe benziyor. Onu daha önce bir yerlerde görmüş gibiyim.»

Nicola, «Patronum,» dedi. «Aman, kızları kaybettik.»

James, «Ben görüyorum,» diye cevap verdi. «Kapının önünde bekliyorlar bizi.»

Böylece Lang konusu kapandı. Şehre gelene kadar James'e tatil hikâyelerini anlattılar durdular. Apartmanın kapısında arabadan indiklerinde James Nicola'nın elini tutu. «Bir daha ne zaman görüşeceğiz?» diye sordu.

Nicola, «Bünün birinde görüşürüz,» dedi. «Telefon et.» Sonra tatlı tatlı gülümseyerek sözünü tamamladı. «Bizi eve kadar getirdiğin için te-

şekkürler. Çok naziksin.»

Nicola, James'in havaalanına gelmesine sevinmemişti. Kendini ona karşı borçlu duyuyor ve onun bundan yararlanmaya kalkışmasından korkuyordu. Nicola pazartesi sabahı işe gittiğinde, Linda'yı on beş gündür biriktirdiği evrakı dosyalamaya çalışır buldu. «Aman, iyi ki geldin!» diye karşıladı onu Linda. «Lang'in bir felaket olduğunu söylemişlerdi de, bu kadar hoş adam nasıl böyle olabilir diye inanmamıştım. Ama gerçekten korkunç, öyle değil mi? Başlangıçta o kadar kötü değildi, ama gün geçtikçe huysuzlaşmaya başladı. Hem de bir telefon konuşması yüzünden. Kız kardeşinden nefret ettiğini nereden bilebilirdim ki?»

Nicola gülmemek için kendini zor tutarak, «Aldırma,» dedi. «Sen şimdi Andy'nin yanına git. Ben burayı düzene sokarım.»

Linda durmuş onu seyrediyordu. «Kapkara olmuşsun! İyi eğlendin mi?»

Nicola, «Harikaydı!» derken kapı açıldı.

Linda hemen kaçtı. Lang onun gittiğini görmedi bile. Odasının kapısına dayanmış, gözlerini Nicola'ya dikmişti. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Dudaklarını bükerek, «Geldiğine üzgün müsün?» diye sordu.

Nicola, dosyalama işini sürdürerek, «Bu hava insanı sevindirecek gibi değil ki,» dedi. Ağustos olmasına karşın, Londra'da yağmur vardı. İspanya'nın güneşinden sonra gerçekten çekilmez geliyordu bu hava.

Lang hiçbir şey söylemedi. Nicola, «Galiba sen de bir yerlere gittin?» dedi.

«Danimarka'ya gitmem gerekti. Birkaç gün Kopenhag'da kaldım Orası da yağmurluydu.»

«Talihin yokmuş,» diye gülümsedi Nicola.

«Sen iyi eğlendin herhalde.»

«Çok. Güzel bir on beş gün geçirdim.»

Lang onun dosyalarla uğraşmasını seyrettikten sonra birden söze girdi. «Havaalanındaki Fairfax miydi?»

Nicola onun aklından geçenleri hemen anladı. James'le birlikte gideceğini söylemişti. Lang de onları havaalanında görmüştü. Şimdi de, avını kaptırmış bir kaplan gibi bakıyordu Nicola'ya. Nicola, bir an, saçmalama, onunla gitmedim, demeyi geçirdi aklından. Sonra vazgeçti, oyunu sürdürmeyi daha uygun buldu. Olabildiğince mutlu görünmeye çalışarak, «Evet, James'ti,» dedi.

«Onu ne zamandır tanıyorsun? Biriyle birlikte olduğunu söylememiştin.»

Nicola kayıtsız görünmeye çalışarak, «James'le çok eskiden tanışırız,» dedi.

Lang gözlerini kıstı. «Yani eski dostsunuz, öyle mi?» Bu hoşuna gitmişti. Nicola da fark etti. Omuz silkerek «Haftalardır görüşüyoruz,» dedi. Bir an durduktan sonra, «Andrew'yla ilişkimiz kesildiğinden beri,» diye ekledi.

Lang'in kaşları çatıldı. Dik dik bakmaya başladı.

Nicola, «Sana akıl danışacaktım,» dedi.

«Bana akıl mı danışacaktın? Ne diye?» Lang in sesi sertleşmişti.

Nicola, çalmakta olan telefona uzanırken, «İnsan bir şey danışacağı zaman uzmanını bulmalı,» dedi.

Telefon eden Monica'ydı. «Ah, geldin demek,» dedi. «Lang orada mı? Yok deme sakın.»

Nicola, «Henüz gelmedi,» dedi. «Geldiği zaman aradığınızı söylerim.»

«Hiç kuşkum yok.»

«Ben yardımcı olabilir miyim acaba?» Nicola elden geldiğince tatlı ve sabırlı davranmaya çalışıyordu.

«Bilançolar ne zaman çıkacak?»

Nicola, «Çok yakında,» dedi. «Ay sonunu bulmaz.»

«Daha önce bir göz atmak istiyordum.»

«Baskıdan gelir gelmez, size bir tane gönderirim.»

Nicola telefonu kapadığında, Lang odadan çıkmıştı. İçerde bir şeyle masasına vurup duruyordu. Sinirli olduğunda hep böyle yapardı. Az sonra kapıda göründü. «Dolmakalemimi ne yaptın?» diye sordu. «Bulamıyorum mereti.»

Nicola, on beş gündür büroda olmadığını söylemeye gerek görmedi. Lang ne zaman bir şey kaybetse, kabahat hep Nicola'nın üstüne yıkılırdı.

Kalemi, Lang'in masasındaki bir mektubun altında buldu. Lang asık suratla kalemi aldıktan sonra, «Çalışmayacak mıyız hiç?» diye sordu.

Nicola cevap vermedi. Öğleye kadar Lang bağırdı çağırdı. Nicola da her seferinde tatlı tatlı gülümseyerek karşılık vermeye çaba gösterdi.

Lang yemeğe çıkınca, Nicola öğle tatilinden yararlanarak, Joanne'e bir doğum günü hediyesi almaya karar verdi. Kuyumcunun vitrinine bakarken, birinin seslendiğini duydu. Dönünce Cary Lucci'yle karşılaştı. Lucci, onun yanık te-

nine övgüler yağdırdıktan sonra, «Benimle yemeğe gelir misin?» diye sordu.

Nicola, «Çok isterdim, ama alışveriş yapacağım. Başka zaman görüşürüz Cary,» dedi.

Nicola arkasını dönüp gideceği sırada, Cary dirseğinden tuttu. «Lang bu akşamki partiye götürüyor mu seni?» diye sordu.

«Parti mi?» Lang partiden hiç söz etmemişti. Nicola bunun ne anlama geldiğini fark edince telaşa kapıldı. Demek bir başkasını götürecekti. Kendisi yokken, Lang kiminle geziyordu acaba? Bir sarışın olmalı, diye düşündü. Yüzde yüz bir sarışındır. Cary onun sesindeki burukluğu sezince, «Haberin yok mu?» dedi. «Öyleyse, sen de benimle gel, Nicky.»

Nicola, «Ne partisi bu?» diye sordu.

«Teklifimizin kabul edilmesi şerefine verilen parti. Bizim işleri genişletme konusundaki teklifimiz kabul edilmişti, hatırlıyor musun?»

Nicola, daveti reddetmeyi düşünürken, birden caydı, «Teşekkürler, seve seve gelirim,» dedi.

Cary'nin gözleri parladı. «Seni evinden alayım mı?»

«Alabilir misin? Kaçta gelirsin?»

«Sekizde. Çok eğleneceğiz, Nicky.»

Nicola onun yanından ayrılınca, sen öyle san, diye söylendi içinden.

Nicola akşamüstü bürodan çıkacağı sırada Lang, «Az daha unutuyordum,» dedi. «Bu akşam Lucci parti veriyor. Sen de gelsen iyi olur.»

Nicola duraksadı. Yanılmıştı. Lang başka birini götürmüyordu demek. Lang dik dik bakıyordu. «Başka bir yere mi gidiyorsun?» diye sordu. Nicola onun yüzüne bakamıyordu. Lang bu işten

hiç hoşlanmayacaktı, ama ona gerçeği söylemek zorundaydı: «Cary davet etti beni,» diye kekeledi.

«Ne? Sen ne dedin peki?»

«Bilmiyordum. Daha önce söylemen gerekirdi.»

«Cary Lucci ha? Demek Cary Lucci seni partiye çağırdı, sen de kabul ettin ha?»

«Benim gitmemi istediğin zaman önceden haber verirdin. Bir şey söylemeyince beni götürmek istemediğini sandım.»

«Demek öyle sandın?» Lang derin derin içini çekti. «Lucci'lerden biriyle çıkmaya nasıl kalkışırsın? Hayır, cevap verme. Bırak ben söyleyeyim. İnsanı arkadan bıçaklamayı iyi biliyorsun doğrusu. O masum görünüşünün ardında senin ne fesat kumkuması olduğunu çok iyi biliyorum. Çizmeden yukarı çıktım diye bana haddim bildiriliyor, öyle mi?»

Nicola, Lang'in kendini suçlamasına çok öfkelenmişti. «Seni sırtından bıçakladığım falan yok,» diye karşı çıktı.

«Benimle gelmeni isteyeceğimi biliyordun. Lucci'nin partilerine hiç yalnız gittiğim oldu mu? Seni Cary'le görünce tepemin atacağını bildiğin için yaptın bunu. Beni deli etmek için, öyle değil mi?» Lang'in yüzü karardı. «Senin bu numaralarına alışkın olduğumu unutuyorsun. Kardeşimle sen birbirinize çok benziyorsunuz. Farklı yollar izliyorsunuz, ama sonuç aynı. Monica başımın etini yiyor. Sen daha kurnaz davranıyorsun. Bu da beni daha çok çileden çıkarıyor.» Nicola, onun delice bakışından dehşete kapıldı. Telaşla gülümsedi. «Belki Cary'ye haber verebilirim,» dedi. «Seninle geleceğimi unuttuğumu söy-

lerim.»

«Zahmet etme. Onunla git. Umurumda değil!» Lang hırsla fırlayıp kendi odasına geçti. Nicola tam rahat bir soluk alacaktı ki, içerden Lang'in sesini duydu: «Bunu unutacağımı sanma! Onun yanındayken ayağını denk al. Çünkü gözüm üstünüzde olacak!»

Cary tam sekizde geldi. Nicola'yı hayranlıkla süzdü. Genellikle içten davranmayan Cary, bu akşam onu gerçekten çok beğenmişti. Nicola'yı gözlerden gizleyen o siyah elbise, yanık tende bambaşka duruyordu.

Partiye gittiklerinde Lang görünürlerde yoktu. Cary'nin babası Nicola'nın önünde eğildi, parmaklarının ucunu öptü. «Eğlenmenize bakın çocuklar,» diyerek uzaklaştı.

Dans ettiler, konuştular. İçtiler. Parti başlayalı iki saat olduğu halde Lang görünmeyince, Nicola onun gelmekten vazgeçtiğini düşündü ve nedenini merak etti. Cary de merak ediyor, bu konuda espriler yapıyordu.

O sırada Lang geldi. Smokin giymişti. Yalnızdı. Daha önce bir randevusu olduğunu söyleyerek özür diledi. Nicola'ya soğuk bir tavırla baktı. Cary bunu fark ederek, «Lang'le aranız bozuk mu?» diye sordu.

Nicola, «Her zamanki gibi,» dedi.

Lang arkası onlara dönük, viskisini yudumluyor, baba Lucci'yle konuşuyordu. Cary ile Nicola dans ederek ona yaklaştıkları sırada, Nicola durdu, «Biraz dinlenelim mi, Cary?» dedi.

Lang başını çevirmedi. Baba Lucci, Nicola'yı uzak tutması için oğluna işaret ettiyse de, Nicola gülümseyerek onlara yaklaştı.

«Ne güzel bir parti, Bay Lucci,» dedi.

Lang de alaylı bir tavırla, «Güzel de söz mü!» diye söze karıştı.

Lang'in dili dolaşmaya başlamıştı. Çok içmiş olmalıydı. Genellikle ne zaman içkiyi keseceğini bilen biriydi, ama bu gece buraya gelmeden de içmişe benziyordu.

Nicola gözünü Lang'den ayırmadan, «Cary, bana bir içki getirir misin lütfen?» diye rica etti.

Cary yanlarından gitmişti, ama babası oradaydı. Nicola, onun arkasına doğru bakarak, «Sizi arıyorlar galiba, Bay Lucci,» dedi.

Lucci kaşlarını çatarak döndü. İlerde, çevresine bakınan biri vardı.

Nicola, «Az önce size el salladı,» diye yalan söyleyerek adamı gösterdi.

Bay Lucci adama doğru yürüyünce, Nicola Lang'in kulağına eğilip, «Beni eve götür,» dedi.

Lang güldü. «Cary'den sıkıldın, değil mi?»

«Sarhoşsun sen. Lucci seni köşeye kıstırıp ağzından laf almadan önce gidelim buradan.»

«Sarhoş değilim ben. Aklım başımda.»

Cary de, babası da onlara doğru geliyorlardı. Nicola, Lang'in koluna yapışarak, «Lang, beni eve götür,» diye diretti.

«Cary'nin keyfini bozmak istemem.»

Nicola, «Saçmalama,» diye fısıldadı.

Cary ile babası yanlarına gelince, Lang kadehini bıraktı. «Biz gidiyoruz,» dedi. «Çok güzel bir partiydi.»

Cary afalladı. Getirdiği içkiyi uzattı. Nicola'ya, «İçkini getirdim,» dedikten sonra Lang'e döndü. «Lang, Nicola benim davetlim, ben eve bırakırım onu.»

Lang alaycı bir bakışla, «Hayır, ben götüreceğim,» dedi.

Salondan çıktıkları zaman Nicola rahat bir soluk aldı. Lang'i tam zamanında çıkarmıştı oradan.

Ne var ki, arabaya bindikten az sonra Nicola'nın kafasına dank etti. Lang keyifli keyifli ıslık çalarak arabayı sürüyordu.

Nicola, «Seni yalancı alçak!» diye haykırdı. «Sarhoş değilsin!»

Lang gülerek ona baktı. «Olmadığımı söylemiştim.»

«Bana numara yaptın!»

Lang cevap vermedi. Islık çalmaya devam etti.

Nicola, «Beni partiye geri götür,» diye tutturdu.

«Seni evine götürüyorum.» Gülümsedi. «İşine ne kadar bağlı, ne kadar dürüst bir kızcağızsın sen,» dedi.

Evin önüne geldiklerinde, Nicola kapıya uzandı. Ama Lang ondan önce davranıp kapının kolunu tuttu. Nicola, «Bırak da ineyim,» dedi.

Lang'in gözleri parlıyordu. «Bu akşam çok çekicisin, Nicky,» dedi. «Yanık ten çok yakışmış sana.» Başını eğdi. Nicola'nın boynunu öptü. «Teninin kokusu aklımı başımdan alıyor,» diyerek Nicola'yı arkasına yaslamaya çalıştı. Nicola çaresizdi. Ters ters bakmakla yetindi. O sırada Lang'in dudakları, dudaklarına kapandı. Nicola onu itmek istiyordu. Ama öpüşmeleri uzayınca, yavaş yavaş Lang'i okşamaya başladı. Nicola kendini kapıp koyvermek üzereydi, aldırış etmiyordu artık. Lang'in gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Üstüne kapanan Lang'in tepeden

tırnağa gerildiğini duyuyordu. Kendi elleri de titriyor, düğmeleri bir türlü açamıyordu.

Lang'in dili, Nicola'nın dudaklarının arasında gidip geliyordu. Nicola hazdan titreyerek karşılık verdi. Lang inleyerek, «Nicky,» deyince, Nicola, «Sev beni, Lang,» diye fısıldadı. Gömleği açtı, Lang'in boynunu, göğsünü okşamaya başladı. Kılları parmaklarına dolanıyordu. İşte en sonunda dokunuyordu ona. Aylardır kendisini kıvrandırmış olan bedensel tutkunun üstesinden gelecekti artık. Parmaklarını Lang'in boynunda, göğsünde, omuzlarında dolaştırdı, yüreğinin atışını avucunun altında duyuyordu. Nicola'nın her yanı alev alevdi. Dudakları aralandı. Gözlerini yumdu. İnleyerek uzandı ve Lang'in boynunu, omuzunu, göğsünü rasgele öpmeye başladı.

Lang kıpırdamıyor, öyle duruyordu. Birden Nicola gözlerini açtı. Lang'in gözlerinde amansız bir ifade belirmişti. «Seni küçük yosma seni!» dedi.

Nicola afalladı. Ne olmuştu böyle? Neden öyle bakıyordu Lang?

Lang, «Kendi kendime senin öyle bir şey yapmayacağını söylüyordum,» diye kükredi. «Sadece beni kıskandırmak için öyle davrandığını sanıyordum. Ama yaptın, değil mi? Nasıl yapabildin? Bunu bana nasıl yapabildin?»

«Neden söz ediyorsun?» Nicola'nın sesi boğuk, soluğu hâlâ kesik kesikti.

Lang'in dudakları öfkeyle gerildi. «Neden söz ettiğimi pekâlâ biliyorsun. Aradaki farkı sezemeyeceğimi mi sandın?» diye sordu.

Nicola şaşırdı. «Ne farkı?»

«Eski halinle şimdiki halin arasındaki farkı

Bunu ille dile getirip söylemen gerekmezdi. Hissettirdin. Ben de anladım. Sana ilk elimi sürdüğümde, utangaç bir çocuk gibi kızarmıştın. Yüreğin ağzına gelmişti. Yarı çıplak dolaştığımı görünce kıpkırmızı kesiliyordun. Bir ay önce bana böyle dokunmayı göze alamazdın. Epey ders almışsın, öyle değil mi?» Lang yutkunarak sustu.

Nicola'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Şaşırmış ve utanmıştı. Lang onu süzdü. «Evet,» dedi. «Tahmin etmiştim. İspanya'da oldu, değil mi? Havaalanında yanında gördüğüm herifle herhalde!»

Nicola, onun ne düşündüğünü kavrayınca, dudağını ısırarak başını çevirdi. Lang, Nicola'yı omuzlarından tutup sarstı.

«Lang, canımı acıtıyorsun!»

«Canını mı acıtıyorum?» Deli gibi güldü Lang. «Canını acıtıyorum ha? Beni reddedip inat olsun diye başkasının koynuna gireceksin, sonra da canını acıtıyorum diye sızlanacaksın, öyle mi?»

Nicola ne diyeceğini bilemiyordu. Lang tir tir titriyordu. Yüzü öfkeden karışmıştı. «Bile bile yaptın. Düşüne taşına, planlayarak yaptın bunu. Üstelik ikimiz de biliyoruz neden yaptığını, öyle değil mi? Beni cezalandırıyordun sözde. Bana olabildiğince acı çektirmek istedin. Herhalde memnunsundur artık. Bunca zahmetine değmiş olsa bari.»

Nicola, Lang'in gözlerindeki parıltıdan ürküyordu. «Lang,» diye söze başladı. Elini uzatıp onu okşamak istedi, ama Lang Nicola'nın elini itti.

«Kaltak. Bunları ona sakla. Bana elini sürme!» dedi.

Nicola irkildi. Artık öfkelenmeye başlamıştı. Doğrulup oturdu. Lang de kendi yerine geçti. Nicola «Sen kendini ne sanıyorsun?» diye bağırdı. «Beni eleştirmeye hakkın varmış gibi konuşuyor, beni suçluyorsun. Kim oluyorsun ha? Bir düzine erkeğin koynuna da girsem, seni ilgilendirmez bu!»

Lang hüzünlü bir bakışla döndü. «Onu gerçekten isteseydin, bir diyeceğim olmazdı. Oysa sen beni istiyordun ve beni cezalandırmak için böyle yaptın.»

Nicola kıskançlıkla atıldı. «Seni tanıdığımdan bu yana kaç kadınla ilişkin oldu?»

«Bunun konumuzla ne ilgisi var?»

«Yok ya, neden olsun? Sen canının istediğini yapmakta özgürsün tabii.»

«Hiçbiri benim için önemli değildi, bunu sen de biliyorsun. Onlarla ilişki kurmak işime geliyordu, onlar da hayatlarından memnundular. Bunun ötesinde hiçbir şey yoktu. Onların bu işle ilgisi yok.»

«Ama onlarla seviştin. Sen sevişince doğru oluyor da, neden bana aynı hak tanınmıyor?»

Lang'in gözleri çakmak çakmak oldu. «Çünkü sen beni seviyorsun!» diye bağırdı. Sonra sustu. Rengi kül gibi oldu. Söylediklerine kendisi de şaşırmış gibiydi.

Nicola ağlamak üzereydi. Çok acı çekiyordu. Onu sevdiğini kendisine bile itiraf etmekten kaçınmıştı. Bunun sırf bedensel bir tutku olduğunu düşünerek avunmuştu. Oysa aşktı bu, Lang bunu dile getirmişti. Nicola inkâr edemiyordu bile. Evet, deliler gibi seviyordu onu ve Lang de biliyordu sevdiğini. Nicola içini çekerek kendini

toparlamaya çalıştı. «Senin dediğin gibi, aşk uzun ömurlü değildir,» dedi. «Ben de atlatırım. Kederimden ölecek bile olsam, sana metelik vermemeyi öğrenirim.»

Nicola bunu söyledikten sonra kapıyı açtı, arabadan indi. Lang başını öbür yana çevirmiş, kıpırdamadan oturuyordu. Nicola, onun siyah saçlarına şöyle bir baktıktan sonra döndü, eve doğru yürüdü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nicola o gece uyuyamadı. Lang önce kendisinden hoşlandığını itiraf ettirmişti, şimdi de sevdiğini söyletmişti. Ne var ki, Lang bunu yaparken en az kendisi kadar sarsılmıştı. Belki o ana kadar, Nicola'nın kendisine âşık olduğunu o da bilmiyordu. Belki sezmişti, ama bir sezgiden öteye gitmemişti bu. Öfkeden kendini kaybedince, bilinçaltındaki bu düşünce yüzeye çıkmış ve Lang'i de en az Nicola kadar şaşırtmıştı.

Lang aşka inanmadığını söylerdi. Nicola onun gerçekten böyle düşündüğünü bilirdi. Ama Nicola'nın kendisine âşık olduğunu kabul etmişti. Birlikte çalıştıkları süre içinde birbirlerine çok yaklaşmışlar, birbirlerini çok iyi tanımışlardı. Nicola, onu idare etmeyi öğrenmiş, yan gözle baktığı, bıyık altından güldüğü zaman neler düşündüğünü anlar olmuştu.

Lang'in İspanya'da olup bittiğini tahmin ettiği

şey için duyduğu öfke, Nicola'nın aklma geldikçe, yüreğinin atışı hızlanıyordu. Lang kıskanmış ve bunu da gizlemeye çalışmamıştı. Nicola'yla evlenmeye niyeti yoktu, ama ona sahip olmak istiyordu, bir başkasının olduğunu öğrenince deliye dönmüştü.

Nicola onu uzun süredir kendinden uzak tutmayı başarmıştı da, bu akşam neden aynı şeyi yapmamıştı sanki? Gözlerini karanlığa dikerek, ne aptalım, diye düşündü. Lang'e kendisiyle sevişmesi için nasıl yalvardığını düşününce büsbütün sinirlendi. Ama bir yandan da, onunla sevişmeyi sadece aklına getirmek bile her yanını ürpertmeye yetiyordu. Yüzünü eliyle kapatarak inledi.

Lang, Nicola'nın kendisini sevdiğini biliyordu. Asıl acı veren de buydu. Lang'in duygularını, arzularını bilmesi, Nicola için alçalmak, küçülmek demekti. Lang'in kendine güveni boşuna değildi demek. Nicola'nın âşık olduğunu fark etmiş, bu işin kolayca yatağa kadar vardırılabileceğini kestirmişti.

Lang aylardır bu işin peşindeydi. Lois'den ayrıldığında bahardı. Şimdiyse ağustostaydılar ve bu arada Lang'in hayatında başka bir kadın olmamıştı. Olsaydı, Monica ya da Andrew bundan mutlaka söz ederlerdi. Hazirandan bu yana, Lang bütün gücünü, bütün silahlarını Nicola'ya yöneltmişti. Sonunda Nicola'nın James'le ilişkisi olduğunu sanınca, dünya başına yıkılmıştı. «Bana acı vermek için yaptın bunu,» demişti. Nicola buna gerçekten inanmak istiyordu, çünkü Lang' in acı duyması demek, kendisine gelip geçici ilişkisinin ötesinde birtakım duygular beslemesi de-

mekti.

Nicola ertesi sabah işe gittiğinde, benzinin solukluğu, bronz tenine karşın belli oluyordu. Lang'in kendisini nasıl karşılayacağını düşündükçe sinirleri bozuluyordu.

Neyse ki, Lang henüz gelmemişti. Nicola işe başladı. Gözü saatte, kulağı kapıdaydı.

Lang gelince, Nicola'nın yüreğine bir sızı saplandı. Lang'in yüzü ifadesizdi. Başıyla soğuk bir selam verdi. Konuşmaya başladığı zaman da sadece işten söz etti.

Saatler ilerledikçe, Nicola, Lang'in hiçbir şey olmamış gibi davranacağını ve bu konuya hiç değinmeyeceğini anladı. Nicola'ya soğuk bir nezaket gösteriyor, Nicola'ysa kendi kendini yiyordu.

Yavaş yavaş Nicola'nm heyecanı geçti. Yerini donuk bir burukluk aldı. Böyle istiyorsa böyle olsun, diye düşündü. O gün, Nicola'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Lang'in kapıları çarpmamasından, nazik bir tonla konuşmasından böyle tedirginlik duyacağı hiç aklına gelmezdi. Oysa Lang'deki bu değişikliğe dayanamıyordu.

Eve gidince müzik dinlemeye, kitap okumaya çalıştı. Bir gece önceden uykusuz olduğu için erken yattı ve korkulu düşlerle dolu bir uykuya daldı.

Ertesi gün büroya gittiğinde, Lang gelmiş, masasının başında oturuyordu. Nicola onun bir gün önceki soğukluğu ve nezaketi sürdürdüğünü görünce, aralarındaki mesafeyi korumaya kararlı olduğunu anladı.

Nicola'nın içi içini yiyordu. Doğru dürüst çalışamıyordu bile. Lang'in bu soğuk, nazik, mesa-

feli tavrı, dayak yemişten beter ediyordu Nicola'yı.

Günler geçip gidiyordu. Bir gün Andrew, «Lang bugünlerde pek sessiz. Umarım yakında fırtına patlamaz,» dedi.

Nicola cevap vermedi. Ne diyebilirdi? Andrew biraz daha sıkıştırınca, «Çok çalışıyor,» demekle yetindi.

Andrew, «Fairfax'i hâlâ görüyor musun?» diye sordu.

Nicola evet anlamına başını salladı. James'i o hafta görmüştü. James birkaç kez telefon etmiş, Nicola da sonunda onunla yemeğe çıkmayı kabul etmişti. Bütün gece mimarlıktan söz etmişlerdi. Nicola, James'in mesleğinden söz açıyordu, çünkü o zaman James bu konuya dalıyor ve kendisini öpmeye kalkışmıyordu.

Lang odaya girdi. Kardeşini görünce durdu. «Beni mi arıyordun, Andy?» diye sordu. Andy ağzının içinde bir şeyler geveleyip kendini dışarı attı.

Lang buz gibi bakışlarını Nicola'ya çevirdi. «Beni arayan oldu mu?»

Nicola da aynı soğuk tavırla, «Hayır,» dedi.

Lang başıyla selam verip odasına geçti.

Nicola akıntıya kapılmış gidiyordu. Evde oturmaktan sıkıldığı için, James'le daha sık buluşuyordu. James onu öpmek istiyor, Nicola da buna izin veriyordu. Ama bu öpüşmeler bir anlam taşımıyordu, Nicola da bunu açıkça belli ediyor ve James'in işi daha ileri götürmediğine şükrediyordu.

Ekim sonlarına doğru bir oyunun galasına git-

mişlerdi. Perde arasında Nicola, Lang'in barda durduğunu gördü. Yalnız değildi. Monica ile güzel Toby de yanındaydı. Besbelli, Monica yine Lang'in başının etini yiyordu. Lang'in yüzünden düşen bin parçaydı.

James, «Şuradaki senin patronun değil mi?» diye sordu.

«Evet.» Nicola, James'in yüksek sesle konuşup orada olduklarını belli etmemesi için dua ediyordu. Lang henüz kendilerini görmemişti, görmesini de hiç istemiyordu Nicola.

Monica, Lang'in koluna girmiş habire bir şeyler anlatıyor, Toby de çevresine bakınıyordu. Birden Nicola'yla göz göze geldiler. Nicola başını çevirdi, ama Toby onu tanımıştı. Döndü, yanındakilere bir şey söyledi. Nicola onun ne dediğini duymadı, ama Monica'nın «Nicola mı? Hani nerede?» dediğini işitti.

Lang birden döndü. Nicola'yla bakışları karşılaştı. Nicola yüzünün kızardığını hissederek gözlerini hemen Monica'ya çevirdi. Monica el sallayınca, James ile Nicola onların yanına gitmek zorunda kaldılar. Monica, James'i yukardan aşağı süzerek, «Seni burada göreceğimi hiç sanmazdım,» dedi Nicola'ya.

Nicola, Lang'le göz göze gelmemeye dikkat ederek, James'i tanıştırdı. James, Monica ile Toby'nin ellerini sıktı. Lang içkisini bitirince, James ona da elini uzattı, ama Lang arkasını dönüp uzaklaştı. James hem şaşırmış, hem sinirlenmişti. Monica, Lang'in arkasından baktı ve hafta sonu Nicola'nın ağzından aldığı laflarla Lang'in o sıradaki halini birleştirerek bir şeyler kurmaya başladı.

Toby, «Nesi var Lang'in?» diye sordu. Monica, Nicola'yı uyarırcasına gülümseyerek, «Bilmem ki?» diye omuz silkti.

Nicola'nın yüzü pancar gibi olmuştu. Kızarmasının önüne geçemiyor, geçemediği için de sinirleniyordu. İkinci perdenin başlayacağını belirten ilk gonk vurdu. Nicola hemen James'e eğildi, «Hadi, yerimize gidelim, James,» diye fısıldadı.

Nicola, oyunun ikinci perdesinde neler olup bittiğini bir türlü izleyemedi. Sözler uzaktan birer uğultu gibi geliyordu kulağına. James'in tepkilerini taklit etmekten başka bir şey yapamıyor, James gülerse o da gülüyor, James dikkat kesilirse o da ilgiyle dinler gibi yapıyor, alkışlara katılıyordu. Lang'in kaşlarını çatışı ve sırtını dönüp uzaklaşışı gitmiyordu gözünün önünden. Lang James'in elini sıkmamıştı. Nicola, bu tutumun hangi duygulardan kaynaklanmış olabileceğini düşünüp duruyordu.

Oyun bitince, Monica ile Lang'e bir daha rastlamadılar. James, Nicola'yı evine götürdü, iyi geceler dileyerek öptükten sonra gitti. Nicola da, Lang'in davranışının ne anlama geldiğini düşünerek, uykusuz bir gece daha geçirmek üzere eve girdi.

Ertesi sabah, Lang'i nasıl bir havada bulacağını merak ederek, biraz da ürkerek gitti büroya. Lang odaya girdiği anda. Nicola onun çakmak çakmak yanan gözlerini görünce başına gelecekleri kestirdi. Lang'in gözlerindeki soğukluk silinmişti sonunda, ama bu kez de amansız bir öfke saçılıyordu bakışlarından. Nicola'ya çatmaya başladı. «Geç kalmışsın. Büroya geldiğimde

mektuplarımın açılıp okunmuş,. sıraya konmuş olmasını isterim. Bunu da ben yapacak değilim ya.»

Nicola telaşını gizlemek için saatine baktı. Tam dokuzdu. «Geç kalmadım,» diyecek olduysa da, Lang hırsla kesti sözünü :

«Geç kaldın. Bundan sonra işe zamanında gel. Geçen hafta Gloucester'dan gelen üç yazıyı bul bana. Sana mektup dikte ettirmeden önce, onları bir gözden geçirmek istiyorum.»

Nicola, azarlanmaktan sevinç duyacağını, düşünde görse inanmazdı. Ama Lang'in bağırıp çağırması bundan önceki soğuk ve mesafeli tavrından vazgeçtiğini gösterdiği için, Nicola sevinçten uçacak gibiydi, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Buzdan bir zırha bürünen Lang, kaplan gibi kükreyerek dolanan Lang'den çok daha ürkütücü, çok daha kaygı vericiydi.

Nicola yazıları bulup uzattı. Lang ona yan gözle bakarak, «Ne diye sırıtıp duruyorsun?» diye haykırdı. «Gülünecek bir şey varsa söyle, ben de güleyim.»

Nicola, «Sırıttığım falan yok,» diye karşı çıktı.

«Bal gibi sırıtıyorsun işte.» Lang elindeki yazıları bıraktı, geldi Nicola'nın tepesine dikildi. Gözleri ateş saçıyordu. «Benimle alay ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?»

Nicola'nın da tepesi attı. «Güleceğim yerde, suratına bir tokat indirsem daha mı iyi?» diye bağırdı.

Lang dişlerini sıktı, gözlerini kırpmadan birkaç saniye baktı Nicola'ya. Sonra iğneleyici bir tonla, «Bir dene istersen. Hele bir dene, Nicky.» dedi.

Nicola çaresizlik içinde yumruklarını sıktı. Göz göze geldiler. Nicola onu tokatlamayı gerçekten istiyor, ama bunu yapmaya korkuyordu. Lang'in gözlerinde öyle garip bir parıltı vardı ki, Nicola ona vurmaya kalkışacak olursa, Lang'in çok daha beklenmedik bir şeyler yapabileceği seziliyordu.

Nicola sonunda başını önüne eğerek boğuk bir sesle, «Gloucester'daki şirketi arayayım mı?» diye sordu.

«Evet.» Lang'in sesi bir tuhaftı.

O sırada Andrew geldi. Lang ona işaret ederek çağırdı. Andrew şaşkın bakışlarını Nicola'ya çevirdikten sonra, Lang'in ardından yürüyerek onun odasına girdi. Lang uzunca bir süre bağırıp çağırarak Andrew'ya verdi veriştirdi. Andrew onun yanından çıktıktan sonra, ağzı kulaklarına vararak Nicola'ya yaklaştı. «Neyse, kendine geldi, eski Lang oldu yine.» Sanki Lang uzun süredir hastaymış da şimdi iyileşmiş gibi, Andrew da Nicola kadar sevinmişti.

Gün çabuk geçti. Lang epeydir savsakladığı bazı işlerle uğraştı. Nicola masasıyla Lang'in odası arasında mekik dokudu. Hattâ, yazılacak bir tomar yazı olduğu için öğle yemeğine çıkmayıp, bir sandviçle idare etmek zorunda kaldı.

Lang ise çıktı ve birkaç saat gelmedi. Geldiğinde yakasına kırmızı bir karanfil takmıştı. Nicola karanfili hemen fark etti. Gerçi bu kırmızı gül değildi, ama yine de Nicola'nın yüreğine bir acı düştü. Lang'e baktığı zaman, onun da dalgın ve düşünceli gözlerle kendisine baktığını gördü. Nicola, kıskançlıktan ve meraktan kıvranarak, kiminle yemek yedi acaba, diye içinden geçirdi.

O akşam Nicola bürodan çıkmak üzereyken, Lang yanına geldi. «Sen ne yaptığını sanıyorsun?» dedi.

Nicola, «Saat tam dokuzda işbaşı yaptım,» diye cevap verdi. «Şimdi de saat altı.»

«Saatten gözünü ayırmıyorsun ha? Fairfax'le mi buluşacaksın yoksa?»

«Hayır, banyo yapıp erkenden yatacağım.»

Lang alaylı bir dille iğnelemeye başladı. «Çok mu yoruyor seni?»

Nicola karşılık vermedi. Başını dik tutmaya çalışarak bürodan çıktı.

Hafif bir yemek yedikten sonra küvete sıcak su doldurdu, suya girip uzun süre yattı. Tam başını yıkayacağı sırada kapı çalındı. Nicola, James geldi herhalde, diye düşünerek sinirlendi. James daha önce de eve gelmek istemiş, ama Nicola reddetmişti. Bornozunu sırtına geçirdi, James'e iyice çıkışmak niyetiyle kapıyı açtı.

Gelen James değil, Lang'di. Nicola öylesine şaşırdı ki, gözlerine inanamıyormuş gibi bakakaldı. Lang'in sırtında koyu takım elbisesi vardı. Ama gündüz taktığı kravatı çıkarmış, yakasını açmıştı. Nicola bir an onun sarhoş olduğundan kuşkulanarak durakladı. Lang içeri girmek isteyince, Nicola kapıyı kapamaya davrandı. Lang kapıyı omuzlayıp içeri daldı. Sonra kapıyı kapadı, sırtını kapıya dayadı ve gözlerini Nicola'ya dikti. «Beni gördüğüne çok mu şaşırdın?»

«Ne işin var burada?»

«Aklım başıma geldi.» Nicola bunu duyunca daha da şaşırdı.

Lang, «Şimdiye kadar aptallık ettim,» dedi.

Nicola'nın yüreği ağzına gelmişti.

«Ama fark etmez. Önemli olan bir tek şey var.»

Nicola bu sözleri duydukça ürküyordu. Gözlerini Lang'den ayırmadan bir adım geri çekildi. Lang'in gözlerinde, avının üstüne atılmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvanın bakışları vardı.

Nicola kekeleyerek, «Neden söz ettiğini anlayamıyorum,» dedi.

Lang donuk bir sesle, «Pekâlâ, anlıyorsun,» diye karşılık verdi. «Benim hakkımda bilmediğin bir şey yok, öyle değil mi? Hiçbir kadının beni parmağında oynatamayacağına bahse girerdim, ama nasıl başardın bilmiyorum, beni parmağında oynatmaya başladın.»

Nicola'nın yüreğini buruk bir sevinç kapladı. Neredeyse mutluluktan haykıracaktı. Ama kendine hakim oldu ve anlamsız gözlerle Lang'i süzerek, «Ne dedin?» diye sordu.

«Anlamamış gibi yapma, Nicky. Seni tanıdıkça, ne kadar zeki olduğunu daha iyi anlıyorum. Aylardır oynuyorsun benimle. Artık yetmedi mi? Daha ne bekliyorsun?»

Nicola çaresizlik içinde, «Git buradan,» diyebildi.

Nicola geriledikçe Lang ona doğru yürüyordu. Sonunda Nicola duvara yaslandı ve kaçacak yer kalmadı. Lang, ellerini duvara dayayarak onu iki yandan kıskaca aldı. Yüzleri birbirine değecek kadar yakındı. Nicola, Lang'in dudaklarına baktıkça ürperiyor, gözleri kararıyordu.

Lang onu süzerek, «Yola gelmeye başladın,» diye fısıldadı.

Tam o sırada kapı çalındı. Nicola yerinden sıçradı. Lang doğruldu. Dudakları gerildi. «Bu

da kim?» Göz göze geldiler. Nicola başını çevirdi. Lang, «Fairfax'tir,» diye homurdandı. «Şimdi canına okurum onun.»

Nicola duvara yaslandı. Lang kapıya seyirtmişti. Onu durdurması, evinden kovması gerekiyordu. Ama Nicola yerinden kıpırdayamıyor, Lang'i seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Lang kapıyı açtı. Nicola, James'in sesini duydu :

«Ee, merhaba, Nicky evde mi?»

Lang buz gibi bir sesle, «Hayır,» dedi.

«Ya, öyle mi?» James ona inanmamıştı. Kapıdan ayrılmıyordu. Nicola, onun içeri girmeye davrandığını fark etti. «Pekâlâ, beklerim,» dedi James.

Lang sıkılmış dişlerinin arasından, «Bekleyemezsin,» diye karşılık verdi.

Nicola onu arkadan görüyor, gövdesinin gerginleştiğini seziyor, sesinin sertleştiğini duyuyordu. James de farkında olmalıydı. Ama, «Bana baksana sen,» diye diklenecek oldu. Lang sözü ağzına tıkadı :

«Hadi, yaylan bakalım. Seni merdivenlerden aşağı tekme tokat indirmediğim için de talihine şükret.» Lang kapıyı vurdu kapadı. Ama zil yeniden çaldı. Nicola, Lang'in kapıya nasıl atıldığını görünce. «N'olur, yapma,» dedi.

Lang'in kapıyı açmasıyla James'in içeri dalması bir oldu. «Sen kendini ne sanıyorsun?» diye bağırdı Lang'e.

Lang ürkütücü bir sesle, «Sana gelme dedim. Günah benden gitti,» diye homurdandı.

Nicola korku içinde öne atıldı, ama geç kalmıştı. Lang'in yumruğu James'in suratında pat-

ladı ve James kapının önüne yuvarlandı. Nicola, onun kafasını küt diye yere çarptığını ve ardından sövüp saymaya başladığını duydu.

Lang, «Nicola'dan uzak dur, yoksa kafanı kırarım!» diyerek kapıyı çarptı.

Nicola kapıyı açmak istediyse de, Lang onun kolunu tutarak engelledi.

«Nereye gidiyorsun?»

Nicola kaygılıydı. «Belki James'e bir şey olmuştur,» diye söylendi.

«Keşke olsa. Ben de onun için vurdum zaten.»

Nicola, «Hiç yapılır mı böyle şey!» diyerek karşı çıktı.

Kapının ardından James'in sesi geldi : «Seni bir daha görürsem çok fena yaparım, alçak!» Ne var ki, bunları söyledikten sonra yerden kalktığını ve tıpış tıpış yürüyüp gittiğini duydular.

Lang alaylı bir bakışla Nicola'ya döndü. «Kahraman sevgilin bak ne hale düştü,» dedi. «Çabuk pes ediyor, değil mi?»

Nicola'nın yüzü alev alev yanıyordu. «Sen de gidebilirsin!» diye haykırdı. «Hadi, defol buradan!»

Lang yumuşak bir sesle, «Yoo, hayır,» dedi. «Onun hesabını gördüm, şimdi sıra senin hesabını görmeye geldi.»

Nicola dikleşti. «Yaa, kadınları da dövüyorsun demek?»

«Genel olarak kadın dövmem. Ama sana bir ayrıcalık tanıyacağım.»

Nicola, Lang'in kendisini gerçekten döveceğine inanmıyordu. Ama gri gözlerinde Nicola'yı kaygılandıran bir parıltı vardı.

Nicola yavaş yavaş yana doğru kaydı, sonra

birden içeri koştu. Ama hata ettiğini anlamakta gecikmedi. Lang peşinden geliyor ve keyifli keyifli gülüyordu. Nicola'nın soluğu kesilip durunca, Lang, «Hadi devam et, sevgilim,» diye alay etti. «Doğru yönde gidiyorsun.»

Nicola, «Kes sesini!» diye bağırdı. «Senden korkmuyorum!»

Lang'in yüzündeki gülümseyiş kaybolmuştu. Aslında Nicola yalan söylüyordu, çünkü gerçekten korkuyordu ondan. Lang'in gözlerindeki donuk bakışı gördükçe tepeden tırnağa ürperiyordu.

Lang sert bir sesle, «Bitirelim şu işi Nicky,» dedi. «Cezanı çek ve bitsin artık bu iş.»

Nicola'nın mavi gözleri iri iri açılmıştı. Her yanı titriyordu. Elleriyle bornozuna yapışmış, iki yakasını göğsünün üstünde sıkı sıkıya kavuşturmuştu, Lang'i korkuyla süzerek, «Yapma Lang,» diye fısıldadı.

Lang, «Bunu hak ettin,» diye kesip attı. «Bir sürü aptallık yaptın. Şimdi seni öyle bir pataklayacağım ki, hayatın boyunca unutamayacaksın!»

Nicola, Lang'in kendisini gerçekten döveceğine bir türlü inanamıyordu. Ama yine de afallamıştı. Lang bir adımda yanına geldi ve Nicola'yı kucağına aldığı gibi yatak odasına yollandı.

ONUNCU BÖLÜM

Lang, Nicola'yı dizine yatırıp yatağın kıyısına ilişince, Nicola, «Bana elini sürmeye kalkışma

sakın!» diye bağırdı.

Lang, Nicola'yı ensesinden bastırıyor, Nicola ne kadar çabalarsa çabalasın doğrulup kalkamıyordu.

Poposuna ilk şaplak indiğinde Nicola, «Ay!» diye çığlığı bastı. Ardından ikinci şaplağın inmesini bekledi, ama inmedi. Lang, ensesinden iyice bastırarak bir süre öyle tuttu Nicola'yı. İkisi de büyük bir gerilim içinde donup kalmış gibiydiler. Sonra Lang'in öfkesi yatıştı.

Nicola'yı kendine doğru çevirdi. Kesik kesik soluyarak kolunu belinin altından dolayıp başını kendine yaklaştırdı.

Nicola'nın sızlanıp yakınmasına fırsat vermeden onu öpmeye koyuldu. Dudakları alev gibiydi. Nicola birkaç saniye olanca gücüyle karşı koydu. Sonunda direnmekten vazgeçerek kollarını Lang'in boynuna doladı.

Lang, Nicola'nın berelenen dudaklarına kapanmış, «Nicky, sevgilim,» diye inliyordu. Eli bornozun kuşağına uzandı, kuşağı çözüp içeri kaydı. Nicola, Lang'in parmaklarını göğsünde hissettiği an coşkuyla gerildi, yay gibi oldu. Bornozun önü iyice açıldı. Lang, kendisine teslim olmaya hazır bekleyen vücudu tepeden tırnağa süzdü. Nicola gözlerini aralayarak Lang'e baktı. Lang'in bakışları Nicola'nın bembeyaz göğüslerinden bacaklarına doğru kaydı. Derin derin solumaya başladı.

«Yıllardır seni bekliyormuşum, Nicky,» diye fısıldadı.

Nicola, duygularını gizlemeye çalışmadan, «Benim kadar olmasın,» diye karşılık verdi.

Lang'in gözleri, yeniden Nicola'nın yüzüne

çevrildi. Gülümseyişinde bir burukluk vardı. «Çok uzun zamandan beri mi bekliyordun, Nicky?» diye sordu. Nicola içini çekti. «Ömrüm boyunca seni bekledim.»

Lang Nicola'yı usulca dizlerinden kaldırıp yatağa uzattı. Nicola kımıldamadan yatıyor, Lang'in soyunmasını seyrediyordu. Uzun süredir gözlerini ondan kaçırmaya, ona bakmamaya çalışmıştı. Oysa şimdi, Lang'in gömleğini çıkarışını gözünü ayırmadan seyrediyordu. Lang parlayan gözlerini ona çevirerek gülümsedi.

Elleri biraz titriyordu. Ama anlayışlı bir tavırla, «Beni seyretmek hoşuna mı gidiyor?» diye sordu.

Nicola yarı şaka yarı ciddi, «Evet,» dedi. Kulakları uğuldamaya başlamıştı. Teni yanıyordu. Dudakları kurumuştu. Lang'in ince uzun gövdesine hiç doymayacakmış gibi baktı. Göğüs çukurundaki siyah kılları, karnının yassılığını, güçlü bacaklarını, belleğine kazımak istercesine süzüyordu.

Sonra göz göze geldiler. Lang'in solukları sıklaşmıştı. Nicola'ya doğru yürürken gözlerinde alevler yanıp sönüyordu.

Lang'in gövdesi Nicola'nın vücudunu örttüğü anda, Nicola inledi. Lang, onun dudaklarını ezmeye başladı. Parmaklarını ağır ağır gezdirerek, Nicola'yı omuz başlarından kalçalarına kadar okşadı. Nicola kendinden geçmiş, başı dönmeye başlamıştı. Kollarını Lang'in boynuna doladı, sonra sırtına doğru kaydırdı. Parmaklarının altında onun güçlü kaslarını, sırtındaki ince tüyleri hissediyordu. Lang'in dudakları boynunda dolaştığında, Nicola derin bir hazla tepeden tırnağa

titredi.

Lang başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak, «Senin sıska olduğunu nereden çıkardım acaba?» dedi.

Nicola, Lang'in omuzlarını okşarken onun gözlerindeki istekli parıltıya baktı. Başını yastıktan kaldırdı, Lang'in omuzunu öpmeye başladı. Onun tenini dudaklarının arasında hissetmek başını döndürdü. Lang onu tekrar yatırdı ve dudaklarından öptü. Sanki Nicola bir şey söylemiş gibi, «Evet, sevgilim,» dedi Lang.

Parmakları Nicola'nın bacaklarına doğru kaydı. Lang'in eli bacaklarını iki yana zorlarken Nicola titremeye başladı. Lang bacaklarının arasına kaydığı anda, Nicola yay gibi geriliverdi. «Kendini koyver, sevgilim.» diye fısıldadı. Biraz şaşırmış gibiydi. Nicola dudağını ısırdı. Canı çok yanıyordu. Gerilmiş bedenini gevşetmeye çalıştı. Lang kaşlarını çattı. «Ne var, ne oluyor?» diye sordu. «Nicky!» Derin bir soluk aldı. Kısık bir sesle yeniden «Nicky!» dedi.

Nicola onun gözlerine bakamıyordu. Kıpkırmızı kesilmişti, her yanı titriyordu. Lang sunturlu bir küfür savurdu.

Eliyle Nicola'nın çenesini tutup kaldırdı. Sert bir sesle, «Bak bana!» dedi.

Nicola, onun kısılmış gözlerine baktı.

«Bakire misin sen?» Lang'in sesi sert ve öfkeliydi.

Nicola bir şey diyemedi, gözlerini ondan kaçırdı.

«Bana yalan söyledin, değil mi? Beni cezalandırmak için, onun koynuna girdiğine inandırdın. Yalan söyledin!» Nicola'nın omuzlarını yakala-

yıp sarstı. «Söylesene, öyle değil mi?»

Nicola korkudan cevap veremiyordu. Lang, ona öldürecekmiş gibi bakıyordu. Lang'in öfkeli yüzünü görmemek için, eliyle gözlerini kapadı.

Lang hırsla, «Seni kaltak seni!» diye söylendi. «Aylardır cehennem azabı çektirdin bana,» dedi. «Demek hep yalan söylüyormuşsun.» Nicola'yı oyuncak bebek gibi kaldırıp omuzlarından sarstı. Nicola elini yüzünden çekmiyor, parmaklarının arasından ürkerek bakıyordu. Lang onu tekrar yatağa bıraktı, elini yüzünden çekip gözlerinin içine baktı.

Nicola titreyerek fısıldadı. «Seni seviyorum.»

Lang'in yüzündeki öfke dağıldı, gözleri parlamaya başladı. «Küçük aptalım benim,» dedi. «Seni bir güzel döveceğim. Sana başka bir erkeğin sahip olduğunu düşündüğüm zaman ne hale geldiğimi anlamadın mı?»

«Bunu sen kendin çıkardın. Ben sana öyle bir şey söyledim mi?»

«Beni sevdiğini biliyordum. Ama inat olsun diye bir başkasıyla yattığını düşündükçe deli oluyordum.» Nicola gözlerini kırpıştırdı. Lang, «Bana öyle bakma, sevgilim,» dedi.

Nicola'nın boynundaki damar çatlayacakmış gibi atıyordu. Dudakları titremeye başladı.

Lang omuzlarını kaldırdı. «Ne diyeceğimi bilemiyorum,» dedi. Yüzüne kan hücum etmişti. Sanki Nicola'nın suratına bakamıyormuş gibi başını çevirdi.

Nicola'nın soluğu bir an kesilir gibi oldu. Lang ona yan gözle baktı, sonra gözlerini gözlerine dikerek, «Benim için de ilk deneme bu,» dedi.

Nicola hem ağlıyor, hem gülüyordu. Lang'in çocuk gibi bükülen dudağını gördükçe gülmek geliyordu içinden.

«Bana masal okumaya kalkışma, Lang,» dedi. Sesinde alayla karışık bir burukluk vardı.

Lang yüzünü buruşturdu. «Bunu itiraf etmek pek mi hoşuma gidiyor sanıyorsun?» diye sordu. «Kendimi toy bir delikanlı gibi görüyorum. Başıma böyle bir şeyin geleceği aklımın köşesinden geçmezdi.»

Nicola gülümsedi. Lang uzanıp onu hırsla öptü. Nicola zevkle titredi. Lang dudaklarını onun dudaklarından çekip, boynuna gömdü.

Ağzını kaldırmadan mırıldanmaya başladı. Nicola onun ne dediğini anlayabilmek için kulak kesilmişti.

«Seni seviyorum, Nicky. Fairfax seninle gezip tozmaya başlayıncaya kadar fark edemedim bunu. Ama o zaman, seni bir başkasının kollarında düşünmeye bile dayanamayacağımı anladım. Benim olmalıydın. Uzun, çok uzun bir süredir bu duyguyu besliyordum. Seni Andy'yle öpüşürken görünce çılgına döndüm. İçerde olduğunuzu biliyordum. Birden sesiniz kesildi. Kapıyı açmakla açmamak arasında bocaladım. Sonunda kapıyı açtım ve sizi öpüşürken yakaladım... Çok kötü olmuştum. Masama döndüm. Başım dönüyor, midem bulanıyordu, ama nedenini kestiremiyordum.»

Nicola titreyerek sımsıkı sarıldı Lang'e.

«Sonra Monica'lara gittiğimiz zaman, seni kollarımın arasına alınca beni sevdiğini anladım. Bana öyle coşkuyla sarılıyordun ki, sana sahip olabileceğimi, üstelik de ilk erkeğin olacağımı

sezdim. Başka kadınlarla bunu hiç düşünmemiştim, ama hoşuma gidiyordu.» Lang bir an durdu, derin bir soluk aldı. «Ama İspanya'dan döndüğün gün, havaalanında seni o herifle görünce içime bir kurt düştü. Önce benimle eğlendiğini düşündüm. Bunu bana yapamaz diyordum. Ama o gece arabada bana sarılman öylesine başkaydı ki, beynimden vurulmuşa döndüm. Onunla yatmış olabileceğini düşündükçe, aklımı oynatacak gibi oluyordum.»

Lang başını kaldırdı. Gözleri kapalıydı. «Ondan sonra başka bir şey düşünemez oldum. Kendi kendime yanıldığımı, senin beni sevmediğini söylüyordum. O zaman daha da kötü oluyordum. Sonra dün gece seninle göz göze geldik. Gözlerine bakınca beni sevdiğinden kuşkum kalmadı.»

Evet, Nicola'nın sevgisi gözlerinden okunuyordu. O da bunu gizlemeye kalkışmıyordu artık. Lang, Nicola'nın arzuyla yanıp tutuştuğunu gördü ve titremeye başladı. Boğuk bir sesle, «Beni ne hale getirdiğini bilemezsin,» dedi.

«Bilemez miyim!» Nicola onun ensesine uzandı, sonra parmaklarını usul usul sırtında gezdirdi. Lang inliyordu.

«Nicky, Nicky!»

Nicola'nın mavi gözlerinde muzip bir bakış belirdi. «Senden ders aldım,» dedi.

Lang, «Başım dönüyor,» dedi. Nicola okşadıkça Lang'in vücudu geriliyor, kasılıyordu.

Nicola, «Ders almama da gerek yoktu, aylardır yapmak için yanıp tutuştuğum şeyi yapıyorum,» diye itiraf etti. Gülümsüyordu. Lang'in sevgisi uzun ömürlü olmasa, Nicola'ya acı vere-

cek olsa bile, o anda Lang'in olma isteği her şeye baskın çıkıyordu.

Lang gülerek, «Utanmaz,» diye fısıldadı. Sonra Nicola'yı okşayarak, «Canını acıtmayacağ sevgilim,» dedi.

«Acıt,» diye inledi Nicola. Lang'in bir gün kendisinden bıkacağını düşünüyor, o zaman duyacağı acıyı şimdiden duyuyordu zaten. O acının yanında bedensel acının sözü mü olurdu. Nicola kollarını Lang'e doladı ve acıya hafif bir inilti̇yle katlandı. Lang doğruldu, Nicola'nın yüzündeki hüznü görünce aklından geçenleri anladı.

«Yapma, Nicky,» dedi.

Nicola acı acı güldü. «Üç ay sonra kendime kırmızı güller göndereceğim. Hadi yollan bakalım, diyeceğim kendi kendime.»

Lang sert bir sesle, «Haklısın, Nicky,» dedi. «Benimle birlikte olmak tehlikeli bir maceraya atılmaktır. Bunu kabul ediyorum. Sana daha önce de söylemiştim. Ama şimdiye kadar hiç âşık olmamıştım. Bir kadını beğendiğim zaman onunla yatardım, ama hiçbirine âşık olmak aklıma gelmedi, kısa bir sürede bıktım hepsinden.»

Nicola, «Biliyorum,» dedi. «Benim de üç ayım var. Onun için bu süreyi konuşarak boşa harcamayalım.»

Lang alaylı alaylı gülümsedi. «Aşktan söz ederlerken, ay ışığından, güllerden dem vururlar da, insanın âşık olunca kendi kendini yiyip bitirdiğini, hele başka bir erkek sözkonusu olursa kıskançlıktan deliye döndüğünü söylemezler hiç,» dedi. Yutkundu. «Bana bir daha öyle bir şey yapma, Nicky.»

Nicola, umutla umutsuzluk arasında bocala-

yarak onu seyrediyordu.

«Bu maceraya atıl, Nicky. Kabul ediyorum, bir kumar oynaman gerekecek. Şu andaki duygularımın ne kadar süreceğini bilemem. Senin için olduğu kadar benim için de yepyeni bir şey bu. Benim de ilk aşk maceram. Sana sahip olmayı aklıma koyduğumdan bu yana, beni çok hırpaladın. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Zayıf yanlarımı çok iyi biliyorsun, öyle değil mi? Senden bir şey gizlemem imkânsız.»

Nicola, «Son zamanlarda gizlemeyi başardın,» diye sitem etti.

Lang hayır gibilerden başını sallayarak, «Sanmam,» dedi. «Beni ne hale getirdiğini çok iyi biliyordun. Hepsini bile bile yaptın. İnkâr etmeye kalkışma sakın. Kıskançlıktan gözümün döndüğünü pekâlâ fark etmiştin. Beni cezalandırmak için yapıyordun.»

«Hiç sesin çıkmıyordu.»

«Bocalıyordum. İmdat istemektense boğulmayı yeğliyordum, Nicky. Karşılaşmak istemediğim şeylerle karşılaşmaktan çekiniyordum. Son zamanlarda geceleri gözüme uyku girmez oldu. Kafesin kapısının üstüme kapandığını fark ediyordum, ama kafesten kurtulamayacağımı kabullenmek istemiyordum bir türlü.»

Nicola güldü. Rahatlamıştı. «Yani bu seferki uzun ömürlü mü olacak demek istiyorsun? Ya benden bıkarsan?»

Lang, «Onu da düşündüm,» diye yüzünü ekşitti. «Kendi kendime senden bıkacağımı söyleyip durdum, ama söylediğime kendim de inanmıyordum, çünkü birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca senden hiç usanmadım. Beni kızdırdın, sinir-

lendirdin, eğlendirdin, ama hiç canımı sıkmadın. Düşünüyorum da, hastalandığım zaman...»

Nicky, «Hani şu hafif soğukalgınlığı mı?» diye alay ederek onun sözünü kesti.

«Damarıma basma, Nicky. Hastalandığım zaman, hep yanımda olmanı istedim. Oysa evde kadın görmekten pek hoşlanmam. Ama sen kalmaya yanaşmadıkça zıvanadan çıkıyordum. Bana hasta olmadığımı söylüyordun, oysa ben kendimi ölüm döşeğinde hissediyordum.»

Nicola, Lang'in yüzüne bakarak, onun hastalandığı günü, kendisini yanında alıkoymak, nazlanmak için yaptıklarını hatırladı. Çocuk gibi naz yapmaya kalkışmıştı, o zaman Nicola buna bir anlam verememişti. Niye öyle yaptığını şimdi anlıyordu.

Lang, ilişki kurduğu kadınları evine sokmaktan kaçınırdı. Kadınların mutfağa dalıp yemek pişirmelerinden, her işine burunlarını sokmalarından nefret ederdi. Nicola, Lang'in kendisini alıkoymak isteyişini hastalığına yormuştu.

«Kızların çoğu, mutfağa girip ne usta bir aşçı olduklarını ispatlamaya can atarlar. Oysa sana yağda yumurta pişirtebilmek için dökmediğim dil kalmadı.»

Lang, Nicola'nın gülümseyen yüzüne baktı.

«Benimle alay edip duruyordun. Anlamadığımı mı sanıyordun? Beni hizaya getirmek için yapmadığını bırakmadın. Parmağında oynatıyordun beni. Giderek ben de bundan hoşlanır oldum.» Eğilip Nicola'nın yanağından, kulağından, boynundan öptü.

«Beni bırakıp gittiğin güne kadar, sana nasıl muhtaç olduğumu anlayamamıştım. Caroline'i

öptüğüm için bana kızdığını biliyordum. Ama gidiyorum dediğin anda beynimden vurulmuşa döndüm. Bunu gerçekten yapacağına inanamıyordum. Geri dönmeni bekledim, dönmedin. Seni arada bir görüyordum, bana aldırış bile etmiyordun. Seni yeniden yanıma alabilmek için en olmadık şeyleri göze almayı düşündüm. Senin masanda başka birinin oturmasına dayanamıyordum. En ufak kusurları gözüme batıyordu. Doğrusu, içlerinden bir ikisi bayağı becerikliydi, ama yine de senin eline su dökemezlerdi.»

Nicola kaşlarını çatarak, «Çok kötü şeyler yaptın,» dedi. «Seni Caroline'le gördüğüm zaman az kaldı öldürecektim.»

Lang ciddileşti. «Biliyorum. Bembeyaz kesilmiştin. O anda kendimden nefret ettim. Caroline'in bana yakınlık göstermesinden yararlanmakta hiç sakınca görmemiştim o ana kadar. Ama sen nefret dolu gözlerle bakınca, kendimi aşağılanmış hissettim.»

Nicola, «Aferin,» deyince, Lang şaşırdı.

«Aman Tanrım! Bir de erkekler acımasızdır derler. Asıl acımasız olan kadınlar. Elinden kurtulmam imkânsızdı, öyle değil mi? Beni bırakıp gittiğin zaman ne yapacağımı şaşırdım. O zamana kadar olup biteni kavrayamamıştım. Hayatım altüst oldu. Sana bürodaki işlerim için muhtaç olduğumu, seni bunun için aradığımı söylüyordum kendi kendime. Oysa daha o zaman işimin bitik olduğunu anlamam gerekirmiş. Yanıma gelmek için, beni diz çöktürüp yalvarttın.»

Nicola, «Evet, o yemek sana hayli pahalıya patladı,» dedi. «Ama senin yerinde olsam, diz çöküp

yalvarmak demezdim buna. Bence pişman olduğunu ortaya koydun, hepsi bu.»

Lang onu öptü, bir daha öptü. «Nicky, Nicky! Her gece buraya geleyim, seni kollarıma alayım. Haftalardır bunun için yanıp tutuşuyordum. Kimbilir kaç gece evin içinde dolandım durdum. Senin Fairfax'le olduğunu aklıma getirdikçe dişlerimi gıcırdatmaktan başka bir şey yapamıyor, çıldıracak gibi oluyordum. Bundan sonra, sensiz tek bir gece geçirmeye dayanamam.»

Nicola usulca, «Seninle yaşamamı mı teklif ediyorsun bana?» diye sordu.

Lang, «Hayır, benimle evlenmeni istiyorum,» dedi. «Üstelik bunu istediğimi de pekâlâ biliyorsun.»

Nicola gülümsedi. Lang'in gri gözleri ışıl ışıldı. «Senin bu gülümseyişin yok mu!» dedi. «Kendimi zeki bir kadının oyuncağı yapmamak için başka türlü davranmam gerekirdi. Bunu biliyorum. Ama gülümseyişin aklımı öylesine başımdan alıyordu ki, içine girinceye kadar kafesi fark edemedim bile.»

Nicola, «Vah zavallı Lang!» diye alay etti. Sevinçten uçuyordu.

Lang, «Beni kurnazca tuzağa düşürdün,» dedi. «Beni elde etmek istiyordun. Amazonlara benziyorsun sen.»

Nicola cevap vermedi, yalnızca gülümseyerek Lang'in düzgün vücudunu okşamakla yetindi.

Lang, «Mona Lisa'm benim,» diye mırıldandı. «Ne düşünüyorsun? Beni kendine oyuncak ettin diye seviniyorsun, değil mi? Sen öyle tatlı tatlı bakıp gülümsediğin zaman aklından ne kurnazlıklar geçtiğini biliyorum artık. Bak sen şu işe!

Daha önce nasıl oldu da, kafama dank etmedi! İki yıldır bir gülümseyişinle, hiç yapmak istemediğim şeyleri yaptırıyordun bana. Bunu anlamam gerekirdi. Sen Monica'dan da betersin, ondan çok daha tehlikelisin. Monica sadece başımı ağrıtır. Oysa sen, o mavi gözlerin, yumuşacık, kadife gibi sesin ve o baştan çıkaran gülümseyişinle aklımı başımdan alıyorsun.»

Nicola, Lang'in bir yandan konuşurken, bir yandan kendisini okşamasını seyrediyor, ince uzun parmakların dokunuşundan iliklerine kadar haz duyuyordu.

Lang, «Seni ilk gördüğüm gün, kapıyı kilitleyip karyolanın altına saklanmam gerekirmiş meğer,» diye sözünü sürdürdü. «Sana yakınlaşmaya çalışsam bile, bana yüz vermeyeceğini sanıyor ve çekiniyordum.» Lang bunu söylerken elini boğazına götürdü. «Umarım kimse görmez,» dedi.

Nicola şaşırmıştı.

«Neyi görmez?» diye sordu.

Lang biraz buruk bir sesle konuşuyordu, ama bu burukluk yüzündeki mutluluğu gölgelemiyordu. «Boynumdaki tasmayı,» dedi. Sonra neşeyle güldü. «Nicky, beni oyuna getirdiğini itiraf et. Oyununu çok iyi hazırladın, rolünü çok güzel oynadın. Olup biteni önceden tasarlamadığını söylemeye kalkışma, çünkü inanmam.»

Nicola, «Hâlâ kaçıp kurtulabilirsin,» diye mırıldandı. Gözlerini kapayarak gülümsedi. «İşte kapı orada, Lang. Eğer gitmek istersen seni durdurmaya çalışmam.»

«Ne kurnazsın sen. Kovsan bile gitmeyeceğimi biliyorsun. Eline bir tüfek alıp kovalasan, yi-

ne gidemem. Kafesi öyle çekici bir yem süslüyor ki, gitmek mümkün değil.»

Nicola'nın gülümseyişi kayboldu. «Seni şimdiden uyarıyorum, Lang,» dedi. «Eğer seninle evlenirsem, bir daha hiç bırakmam seni.»

Lang onun gözlerinin içine baktı. «Bunu biliyorum,» diye mırıldandı. Sonra doğruldu, yüzü ciddileşti.

«Kendimle ne diye mücadele ettiğimi sanıyorsun? Senin kurallarının farkındaydım. Benim hatırım için o kuralları bozmayacağını, o kurallardan vazgeçmeyeceğini biliyordum.»

Nicola, «Ama kurallarımdan vazgeçmeye zorladın beni,» dedi.

Lang, «Tabii zorladım, ne sandındı?» diye sırıttı. «Aptal mıyım ben? Ama seni zorlarken bile, sürekli bir beraberliğin dışında hiçbir ilişkiyi kabul etmeyeceğini biliyordum.»

Nicola başını salladı. «Hayır, Lang,» dedi. «Sürekli bir beraberlik değil benim istediğim; sevgi. Benimle üç ay düşüp kalktıktan sonra bir kenara fırlatıp atmanı değil, beni sevmeni, bana âşık olmanı istiyordum.»

Lang kesik kesik güldü.

«Seni seviyorum, Nicky. Deliler gibi âşığım. Dahası, sana muhtacım. Bunu geçen gün birdenbire anladım. Seni yanımda alıkoymanın tek yolu evlenmekti.»

«Bedava bir dadı aradığını biliyordum zaten!»

Lang bu söze güldü, ama sonra yine ciddileşerek sözünü sürdürdü:

«Sana verebileceğim tek bağlılık güvencesi bu, sevgilim,» dedi. «Seni kaybetmek korkusuyla kimseye gözümün ucuyla bile bakamıyorum.»

«Bundan böyle sarışınlar olmayacak mı artık?»

Lang güldü. «Sarışınlardan zaten bıkmaya başlamıştım. Senin peşine düşmeden önce, usanmıştım onlardan. Canımı sıkıyorlardı. İstedikleri kadar güzel olsunlar, insan bir yerden sonra sevişmekten başka şeyler de yapmak istiyor. Yapamayınca da müthiş bunalmaya başlıyor.»

Nicola, «Yürekler acısı bir durum!» diye alay etti. Dik dik bakıyordu Lang'e. Lang onun yüzündeki sitemli ve alaylı ifadeyi görünce keyiflendi. «Ben sivri dilli kadınlara alıştım artık. Konuşurken iğneleyen, sözleri insanın yüreğine hançer gibi saplanan kadınlara bayılıyorum. Bu tehlikeli bir alışkanlık, biliyorum. Ama neylersin, yakalandım bir kez.»

Nicola, «Bana kırmızı gül gönderme sakın,» diye uyarıda bulundu. «Eğer gönderecek olursan, olacaklardan ben sorumlu değilim.»

Lang'in gözlerinin içi gülüyordu.

«Evliliğimizin gümüş yıldönümünde sana koca bir buket kırmızı gül göndereceğim, sevgilim,» dedi.

Nicola da sevgiyle gülümsedi. Sonra Lang'in geniş, düzgün omuzlarını süzerek sordu:

«Lang, sana bir sorum daha var.»

Lang, onun göğüslerini okşayarak mırıldandı:

«Hmm! Neymiş?»

«Bütün gece konuşacak mıyız?»

Lang'ın yüzünü mutlu bir gülümseyiş kapladı. «Olur mu hiç öyle şey!» diyerek, bir erkeğin kafeste bile nasıl mutlu edilebileceğini öğretmeye koyuldu Nicola'ya.